

Από το παλάτι στο χάνι

Μια φορά και ένα καιρό, ζούσε σε ένα παλάτι ο βασιλιάς Κλέαρχος, η βασίλισσα Πολυξένη, η πριγκίπισσα Ευρυδίκη και τα αδέρφια της, οι πρίγκιπες Ανδροκλής και Φίλανθος. Ήταν μια ευτυχισμένη οικογένεια που οι κάτοικοι την αγαπούσαν. Ο βασιλιάς ήταν δίκαιος και καλός, πρόσεχε τους υπηκόους του και πάντα ενδιαφέρονταν για το καλό τους.

Η βασίλισσα Πολυξένη, συχνά επισκέπτονταν τα σχολεία και ρωτούσα για την πρόοδο των παιδιών, που πήγαιναν σε αυτά. Πήγαινε και στο νοσοκομείο, όπου επισκέπτονταν τους αρρώστους.

Ο πρίγκιπας Ανδροκλής, όλη την ημέρα ήταν στους στρατώνες, τότε μάθαινε ξιφομαχία, πότε έριχνε με το τόξο και άλλοτε κουβέντιαζε με τους στρατιωτικούς για πολέμους. Του βασιλιά Κλέαρχου δεν του άρεσε αυτή η τακτική και συχνά μάλωνε τον Ανδροκλή λέγοντας του : «Ο πόλεμος ποτέ δεν είναι η λύση, ο πόλεμος φέρνει πάντα καταστροφή και δάκρυα».

Ο πρίγκιπας Φίλανθος, συνόδευε τον πατέρα του στην αίθουσα του θρόνου και παρακολουθούσε τον πατέρα του καθώς κουβέντιαζε με τους άρχοντες τα προβλήματα της χώρας. Όταν δεν ήταν κοντά στον πατέρα του, πήγαινε στην βιβλιοθήκη και διάβαζε τα βιβλία που είχαν γράψει οι σοφοί.

Η πριγκίπισσα Ευρυδίκη, περνούσε την ημέρα της με τις φιλενάδες της, κουβεντιάζοντας τα δικά τους, κεντώντας με χρυσοκλωστές τα μεταξωτά τους φορέματα και τα προικιά τους. Πάντα έλεγε στις φιλενάδες της : «Αυτόν που θα παντρευτώ, θέλω να με αγαπήσει γιατί είμαι καλή και υπάκουη και όχι γιατί είμαι πριγκίπισσα».

Μια ημέρα, η πριγκίπισσα Ευρυδίκη, κάθονταν κάτω από το μεγάλο πεύκο που ήταν στον κήπο του παλατιού. Ξαφνικά ένα κουκουνάρι έπεσε από το πεύκο, η πριγκίπισσα είχε δει πολλές φορές κουκουνάκια να πέφτουν από τα πεύκα, αλλά αυτή την φορά σάστισε, καθώς είδε, μετά το πέσιμο, από το κουκουνάρι να βγαίνει μια νεράιδα. Ήταν μια πεντάμορφη γυναίκα. Είχε μακριά μαλλιά με ξανθές μπούκλες, φορούσε στο κεφάλι ένα χρυσό στέμμα, το φουστάνι της ήταν πολύχρωμο μεταξωτό και στο χέρι της κρατούσε ένα ραβδί, που στην άκρη του είχε ένα αστέρι.

Η νεράιδα ρώτησε την πριγκίπισσα Ευρυδίκη : «Είσαι έτοιμη να βρεις τον άνδρα που θα παντρευτείς ; Είσαι έτοιμη να κάνεις αυτό που λες, ‘ότι θα παντρευτείς αυτόν που θα σε αγαπήσει για το ότι είσαι καλή και υπάκουη και όχι γιατί είσαι πριγκίπισσα’ ;»

«Ναι, είμαι !» Ανταπάντησε η Ευρυδίκη με βεβαιότητα.

«Αυτό, να ξέρεις, δεν είναι εύκολο, θα ταλαιπωρηθείς, θα κουραστείς, δεν θα έχεις την καλή και άνετη ζωή που έχεις τώρα !».

«Ναι, είμαι έτοιμη !» Απάντησε με επιμονή η Ευρυδίκη.

«Λοιπόν, από τώρα και μέχρι να βρεις τον κατάλληλο άνδρα, θα γίνεις μια απλή και φτωχιά κοπέλα ! Δεν θα μένεις στο παλάτι, δεν θα έχεις αυτά τα όμορφα ρούχα, δεν θα έχεις την ωραία ζωή που έχεις σήμερα και δεν θα ξαναγίνεις ποτέ πια πριγκίπισσα αν αποτύχεις !»

«Ναι, θα τα καταφέρω !» Ανταπάντησε με βεβαιότητα η Ευρυδίκη.

Τότε η νεράιδα σήκωσε το ραβδί της και το ακούμπησε στο κεφάλι της πριγκίπισσας Ευρυδίκης. Στην στιγμή χάθηκαν τα ονειρεμένα ρούχα που φορούσε, τα χρυσαφένια σκουλαρίκια της, τα άλλα χρυσαφικά και τα παπούτσια της. Έτσι σαν μια απλή κοπέλα έφυγε από το παλάτι και πείρε τον δρόμο της.

Περπάτησε, περπάτησε και μετά από πολλές ώρες κατάκοπη από το πολύ βάδισμα, κάθισε κάτω από ένα μεγάλο δένδρο να ξεκουραστεί. Μετά από λίγη ώρα πέρασε από εκεί ένας τσοπάνος με τα πρόβατά του. Καλημέρισε την Ευρυδίκη και έπιασε κουβέντα μαζί της, όση ώρα τα προβατάκια βοσκούσαν εκεί γύρο. Την ρώτησε από που έρχεται, που πάει, για την οικογένειά της και της είπε ότι έχει και αυτός δυο κόρες. Πριν φύγει ο τσοπάνος της έδωσε να πιεί γάλα και την φίληψε λίγο τυρί.

Όταν ξαπόστασε η πριγκίπισσα Ευρυδίκη, συνέχισε το δρόμο της.

Την ίδια ώρα, στο παλάτι είχαν αναστατωθεί που είχε χαθεί η πριγκίπισσα. Ο βασιλιάς με τους πρίγκιπες ήταν με τους άλλους άρχοντες στην αίθουσα του θρόνου, συζητούσαν το τι έπρεπε να κάνουν για να βρεθεί η πριγκίπισσα, ο κόσμος έψαχνε στην πόλη, όλοι διερωτόταν τι να είχε συμβεί και δεν μπορούσαν να την βρουν πουθενά.

Ο πρίγκιπας Ανδροκλής, πίστευε ότι κάποιος άλλος βασιλιάς πήρε την πριγκίπισσα Ευρυδίκη, έτσι πρότεινε να στείλουν μυστικά ανθρώπους σε κάθε βασίλειο και αφού την βρουν, να πάει ο στρατός και με πόλεμο να την πάρουν πίσω και αφού την πάρουν να καταστρέψουν την πόλη.

Ο βασιλιάς Κλέαρχος και ο πρίγκιπας Φίλανθος, είχαν άλλη άποψη. Είπαν ότι δεν μπορεί να την πήρε κάποιος άλλος βασιλιάς, γιατί κάποιος στο παλάτι κάτι θα έβλεπε και εξ άλλου ποτέ ο πόλεμος δεν φέρνει λύση, φέρνει μόνο, καταστροφή, δυστυχία, πόνο και δάκρυα. Πρότειναν να πάνε τελάληδες σε όλες τις πόλεις και τα χωριά, να διαλαλήσουν, ότι όποιος βρει την πριγκίπισσα Ευρυδίκη θα πάρει για αμοιβή, το βάρος του σε χρυσάφι. Έτσι έγινε αυτό που πρότεινε ο βασιλιάς.

Η πριγκίπισσα Ευρυδίκη εντωμεταξύ, είχε φθάσει σε μια μεγάλη πόλη και κάθονταν σε ένα παγκάκι του πάρκου. Είχε αρχίσει να σουρουπώνει και σκεφτόταν που να περάσει την νύχτα της. Είχε φάει και το τυράκι του τσοπάνου και τώρα άρχιζε να πεινάει. Καθώς περνούσε η ώρα ήρθε δίπλα της μια γερόντισσα και άρχισε να της μιλά με καλοσυνάτο τρόπο. Την ρώτησε τα συνηθισμένα. Από που έρχεσαι, που πας και λοιπά. Στο τέλος της είπε : «Εγώ μένω μόνη μου, έχω ένα μικρό χάνι στην άκρη της πόλης στο οποίο ξεκουράζονται οι ταξιδιώτες, αν θέλεις έλα μαζί μου. Θα κάνεις τις δουλειές στο χάνι και έτσι θα κοιμάσαι και θα τρως χωρίς να πληρώνεις!»

Πήγε η πριγκίπισσα Ευρυδίκη στο χάνι μιας και δεν είχε που, να κοιμηθεί και τι να φάει. Στο χάνι, σαν μικρό ξενοδοχείο που ήταν, είχε πολλές βαριές δουλειές, στρώσιμο κρεβατιών, σκούπισμα, μαγείρεμα, σερβίρισμα, πλύσιμο πιάτων, πλύσιμο ρούχων, σιδέρωμα, ως και το βούρτσισμα των αλόγων των επισκεπτών. Η Ευρυδίκη κουράζονταν πάρα πολύ, γιατί ήταν άμαθη σε σκληρές δουλειές, αλλά πιο πολύ την πίκραινε η συμπεριφορά της γερόντισσας που την είχε σαν δούλα. Το βράδυ ξάπλωνε στο κρεβάτι της κατάκοπη και μερικές φορές έτρεχαν δάκρυα από τα μάτια της. Έτσι πέρασαν μερικές ημέρες.

Μια ημέρα, καθώς σερβίριζε το φαγητό, ένας ταξιδιώτης της έπιασε την κουβέντα. Ήταν χαμογελαστός, ωραίος, καλομίλητος, ευγενικός και έδειχνε πλούσιος. Η πριγκίπισσα Ευρυδίκη, είχε μεγαλώσει κοντά στην αγκαλιά της οικογένειά της, εκεί που όλη την αγαπούσαν και που όλα ήταν πραγματικά. Έτσι πίστεψε ότι είχε να κάνει με ένα σοβαρό παλικάρι. Φαντάστηκε ότι μπορεί να ήταν η καλή τύχη που έψαχνε.

Ευτυχώς που ο μάγειρας την είδε από την κουζίνα να κουβεντιάζει με τον νεαρό και της είπε : «Ευρυδίκη, αυτός δεν είναι καλός άνθρωπος, τον ξέρω από παλιά, είναι κακός, σε ξεγελά με το χαμόγελο και τα ωραία λόγια ! Πρόσεξε».

Εκείνη την στιγμή πέρασε δίπλα τους η γερόντισσα που άκουσε τι έλεγαν και είπε με κακία : «Είναι χαζή η κοπέλα, όποιος της χαμογελάσει νομίζει ότι είναι και καλός, δεν ξέρει πόσοι κακοί κυκλοφορούν ανάμεσά μας!»

Αυτό που έγινε την έβαλε σε σκέψεις, η Ευρυδίκη, πρόσεχε ιδιαίτερα έκτοτε ποιος της μιλούσε και τι της έλεγε. Πέρασαν κάμποσες ημέρες ακόμα και στην πόλη ήρθε ο τελάλης που διαλαλούσε την αμοιβή που θα έδινε ο βασιλιάς, σε όποιον εύρισκε την πριγκίπισσα Ευρυδίκη. Σαν άκουσαν οι πελάτες στο χάνι για το πολύ χρυσάφι που έδινε ο βασιλιάς για την κόρη του, άρχισαν να ονειρεύονται για το τι θα έκαναν αν έβρισκαν αυτοί την πριγκίπισσα.

Άλλος έλεγε : «θα αγοράσω ένα μεγάλο σπίτι και θα ζω σαν βασιλιάς !»

Ένας άλλος είπε : «Εγώ θα ταξιδέψω σε όλο τον κόσμο !»

Ο τρίτος διερωτόταν :

«Θα φθάσει το χρυσάφι για να αγοράσω ένα καράβι ;»

Η γερόντισσα μονολογούσε :

«Να την βρω, να γλυτώσω από αυτό το αχούρι !»

Ο μάγειρας τραγούδαγε :

«Αν βρω εγώ την κοπελιά,

θα ζήσω σαν τον βασιλιά.

Θα φύγω απ' τα κουζινικά,

και θα πετάξω μακριά.

Θα τρώω φρούτα και γλυκά,

θα τα περνάω μια χαρά.

Θα τραγουδάω σαν πουλί
από το βράδυ ως το πρωί !»

Σαν άκουσε τα νέα, η πριγκίπισσα Ευρυδίκη, κατάλαβε πόσο είχε στενοχωρήσει τους γονείς της και τα αδέρφια της, αλλά πλέον δεν μπορούσε να αλλάξει τίποτα. Η νεράιδα το είχε πει : «Μέχρι να βρεις τον κατάλληλο, θα είσαι μια απλή κοπέλα !» Δεν μετάνιωνε για την απόφασή της, αλλά καταλάβαινε τις συνέπειες.

Από την αρχή που είχε έρθει στο χάνι, η πριγκίπισσα Ευρυδίκη, είχε προσέξει έναν νέο που έρχονταν στο χάνι μεσημέρι και βράδυ και έτρωγε. Κάθονταν αμίλητος στο ακριανό τραπέζι, έτρωγε το φαγητό του, πλήρωνε και έφευγε. Πρόσεξε επίσης πως ο μάγειρας του έβαζε πάντα περισσότερο φαγητό στο πιάτο.

Μια μέρα η Ευρυδίκη είπε τον μάγειρα χαμογελαστά: «Πάντα περιποιέσαι τον φίλο σου».

«Δεν είναι φίλος μου», ανταπάντησε ο μάγειρας. «Τον συμπαθώ, γιατί είναι πολύ καλό παιδί, δεν έχει γονείς, δουλεύει στο επιπλοποιείο του κυρ Παντελή, είναι και καλός μάστορας. Το λένε Ηρακλή. Είναι παιδί μάλαμα!»

Αυτά τα λόγια του μάγειρας της έκαναν καλή εντύπωση. Έκτοτε η πριγκίπισσα Ευρυδίκη όταν έβλεπε τον Ηρακλή του χαμογελούσε και τον χαιρετούσε, το ίδιο έκανε και ο Ηρακλής. Πρόσεξε ακόμα ότι την παρατηρούσε όση ώρα ήταν στην ταβέρνα. Έτσι δεν παραξευεύτηκε, όταν μια ημέρα της έφερε ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα και της ζήτησε να παντρευτούν.

Η Ευρυδίκη πείστηκε ότι ο Ηρακλής την αγαπούσε γι' αυτό που ήταν, μιας και δεν ήξερε ότι ήταν πριγκίπισσα και είπε στον Ηρακλή : «Εγώ δεν είμαι από αυτή την πόλη. Για να παντρευτούμε πρέπει να πάω στην πόλη που είναι το σπίτι μου και να το πω στους γονείς μου, για να μου δώσουν την ευχή τους. Αν θες να παντρευτούμε πρέπει πάμε σ' αυτούς».

Έτσι την άλλη ημέρα κιόλας, ξεκίνησαν για να πάνε στους γονείς της. Καθώς έφτασαν στο παλάτι, η πριγκίπισσα πήγε να μπει μέσα.

Ο Ηρακλής την έπιασε από το χέρι και της είπε : «Μα που πας ; Εδώ είναι το παλάτι του βασιλιά !»

«Εδώ είναι το σπίτι μου !» Απάντησε η πριγκίπισσα.

Μέχρι να πουν αυτά, από το παλάτι βγήκαν ο βασιλιάς, η βασίλισσα, τα αδέρφια της και οι φιλενάδες της για να τους υποδεχθούν. Είχαν μαθευτεί τα νέα πως επέστρεψε η πριγκίπισσα και άρχισε να μαζεύετε ο κόσμος. Η Ευρυδίκη γνώρισε τον Ηρακλή στους γονείς της. Μόλις αυτός είπε στον βασιλιά, ότι ήθελε να παντρευτεί την πριγκίπισσα, από τον ουρανό άρχισε να πέφτει χρυσόσκονη. Καθώς έπεφτε η Ευρυδίκη μεταμορφωνόταν ξανά σε πριγκίπισσα.

Αυτή η ημέρα, ήταν ημέρα ευτυχίας για όλους και έτσι έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Από τον πόλεμο στην ειρήνη

Μια φορά και ένα καιρό, τα πολύ παλιά χρόνια, ήταν δυο γειτονικά βασίλεια που είχαν μεγάλη διαμάχη μεταξύ τους. Στο βασίλειο των κόκκινων, βασιλιάς ήταν ο Ιδομενέας και στο βασίλειο των πράσινων, βασιλιάς ήταν ο Αλκίνοος. Τα βασίλεια είχαν πάρει τα ονόματά τους, από τα χρώματα που είχαν οι σημαίες και οι στολές που φορούσαν οι στρατιώτες του κάθε βασιλιά.

Λένε, ότι ο πρώτος τσακωμός, έγινε όταν βασιλιάδες ήταν οι παππούδες του Ιδομενέα και του Αλκίνοου. Έχουν περάσει πάρα πολλά χρόνια από τότε και κανένας δεν θυμάται αν έγινε τότε ο τσακωμός ή παλαιότερα και βέβαια κανένας δεν γνωρίζει με βεβαιότητα ποια ήταν η αιτία του τσακωμού.

Ο βασιλιάς Ιδομενέας είχε τρία παιδιά, τον Αριστομένη, τον Βελισάριο και την Αγνή. Ο Αριστομένης μάλιστα ήταν ο διάδοχος, αλλά και ο αρχηγός του στρατού. Ήταν καλός πολεμιστής και έπαιρνε μέρος σε όλες τις μάχες. Ο βασιλιάς Αλκίνοος είχε και αυτός τρία παιδιά, την Άλκηστης, την Θεοφανία και τον διάδοχο Γλαύκο.

Όλα αυτά τα χρόνια είχαν γίνει πολλοί πόλεμοι και εκατοντάδες μάχες ανάμεσα στα δυο βασίλεια. Πάρα πολλοί στρατιώτες είχαν χάσει την ζωή τους, είχαν μείνει παιδιά ορφανά, είχαν καεί χωριά, είχαν καταστραφεί σπίτια και χωράφια.

Για κάθε πόλεμο χρειάζονταν πάρα πολλά χρήματα για να κατασκευαστούν τα όπλα και ακόμα περισσότερα χρήματα για να αποκατασταθούν οι ζημιές, που έγιναν κατά την διάρκεια του πολέμου. Ο κόσμος και στα δυο βασίλεια υπέφερε και ήταν δυσσχετισμένος με τους βασιλιάδες, γιατί οι πόλεμοι έφερναν μόνο δυστυχία.

Η κάθε βασίλισσα και τα παιδιά της γκρίνιαζαν στον κάθε βασιλιά, λέγοντας του, πως οι πόλεμοι δεν φέρνουν αποτέλεσμα. Από τους πολέμους όλοι χάνουν και έπρεπε να σταματήσουν.

Ο κάθε βασιλιάς καταλάβαινε, ότι οι διαμαρτυρίες του κόσμου και της οικογένειάς του ήταν σωστές, αλλά δεν υποχωρούσε να σταματήσει τον πόλεμο, δεν τον άφηνε ο εγωισμός του και έλεγε : «Αν τον σταματήσω εγώ πρώτος, θα πουν ότι φοβάμαι. Να σταματήσει πρώτα ο άλλος».

Έτσι οι μάχες χωρίς νικητή συνεχίζοντας καιρό τώρα. Στην τελευταία μάχη, ο στρατός των κόκκινων είχε παραταχθεί απέναντι από τον στρατό των

πράσινων και μόλις οι σάλπιγγες σήμαναν επίθεση, ο ένας στρατός ξεχύθηκε εναντίον του άλλου.

Ο πρίγκιπας Αριστομένης πάνω στο άλογό του μάχονταν μαζί με τους στρατιώτες του, μέχρι που δυο βέλη δηλητηριασμένα τον χτύπησαν στο στήθος και στον ώμο. Ο πόνος ήταν τεράστιος και το δηλητήριο τον έκανε να χάσει τις αισθήσεις του και να πέσει μπρούμυτα πάνω στο άλογο.

Το άλογο χωρίς αναβάτη να κρατά τα γκέμια, ξαφνιάστηκε και άρχισε να τρέχει ξέφρενα. Μπήκε μέσα σε ένα κοντινό δάσος και συνέχισε το τρέξιμο για αρκετή ώρα χωρίς να ξέρει που πηγαίνει. Έτσι αφού διέσχισε το δάσος βρέθηκε αποκαμωμένο μπροστά σε ένα ποταμάκι. Σταμάτησε το τρέξιμο και άρχισε να περπατά αργά, αργά και στο τέλος μπήκε στο ποταμάκι να πιεί λίγο νερό. Το πριγκιπόπουλο ήταν ακόμα λιπόθυμο πάνω στο άλογο.

Στην απέναντι πλευρά του ποταμιού ήταν ένας μεγάλο σπίτι σαν πύργος. Οι άνθρωποι του σπιτιού σαν είδαν τον τραυματία πάνω στο άλογο, έτρεξαν κοντά του, τον κατέβασαν από το άλογο και τον μετέφεραν με προσοχή μέσα στο σπίτι. Τον ξάπλωσαν σε ένα κρεβάτι και φώναξαν τον γιατρό.

Ο Αριστομένης, το τραυματισμένο πριγκιπόπουλο, παρέμενε ακόμα λιπόθυμο. Τα βέλη ήταν ακόμα καρφωμένα στο κορμί του και έκαιγε από τον πυρετό.

Σαν ήρθε ο γιατρός του έβγαλε τα βέλη, περιποιήθηκε τις πληγές του και αφού του έδωσε αντίδοτο για το δηλητήριο, είπε: «Είναι πολύ σοβαρή η κατάστασή του, γιατί έμειναν πολύ ώρα τα δηλητηριασμένα βέλη καρφωμένα στο κορμί του. Πρέπει να βάζετε στο μέτωπό του συνέχεια πετσέτες βουτηγμένες σε κρύο νερό για να μην ανεβαίνει ο πυρετός. Να του βρέχετε και τα χείλη με νερό. Αν τα καταφέρει και μείνει ζωντανός τρεις μέρες, θα είναι τυχερός και θα ζήσει».

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες ο πυρετός δεν έλεγε να μειωθεί. Το πριγκιπόπουλο δεν είχε άνοιξε τα μάτια του ούτε για μια στιγμή, παραμιλούσε και το μέτωπό του έκαιγε. Όλες αυτές τις ώρες ήταν κοντά του μια κοπέλα, που του έβρεχε το μέτωπο και τον περιποιούταν.

Την ίδια ώρα στο κόκκινο βασίλειο του βασιλιά Ιδομενέας, έψαχναν να βρουν τον πρίγκιπα Αριστομένη. Δεν ήξερε κανένας που ήταν, δεν τον έβρισκαν πουθενά ούτε αυτόν, ούτε και το άλογό του. Έτσι συμπέραναν ότι τον είχαν πιάσει αιχμάλωτο οι πράσινοι και περίμεναν να δουν τι θα ζητούσε για αντάλλαγμα ο βασιλιάς Αλκίνοος.

Κατά το μεσημέρι της τέταρτης ημέρας, ο Αριστομένης συνήλθε, αλλά ήταν πολύ αδύναμος, ίσα που μπόρεσε να ψιθυρίσει δυο λόγια: «Που είμαι; Που βρίσκομαι; Εσύ ποια είσαι;»

Η κοπέλα του έδωσε να πιεί νερό λέγοντάς του: «Πιες λίγο

νερό. Ξεκουράσου. Ησύχασε είσαι ασφαλής».

Ο Αριστομένης, έκλεισε τα μάτια και από την εξάντληση αποκοιμήθηκε. Πέρασαν αρκετές ημέρες ακόμα μέχρι να συνέλθει καλά, ώστε να μπορεί να σηκώνετε από το κρεβάτι. Τώρα τον περιποιούνταν άλλες κοπέλες. Η κοπέλα που ήταν μαζί του τις τρεις πρώτες ημέρες, έρχονταν κάθε ημέρα τον ρωτούσε για την υγεία του και έφευγε. Όσο περνούσαν οι ημέρες, παρέμενε όλο και περισσότερο στο δωμάτιο και κουβέντιαζε με τον πρίγκιπα Αριστομένη.

Το πριγκιπόπουλο παρατήρησε, ότι όταν στο δωμάτιό του έμπαινε αυτή οι κοπέλα, όλοι έδειχναν μεγάλο σεβασμό. Έτσι μια ημέρα την ρώτησε ποια είναι. Η κοπέλα προσπάθησε να αποφύγει την απάντηση, αλλά το πριγκιπόπουλο επέμενε και τελικά του ομολόγησε : «Είμαι η πριγκίπισσα Άλκηστης, κόρη του βασιλιά των πράσινων Αλκίνοου!».

Η έκπληξη του Αριστομένη ήταν μεγάλη, έμεινε με ανοιχτό το στόμα. Τελικά ρώτησε με την απορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του: «Είμαι τόσο καιρό στο παλάτι του βασιλιά Αλκίνοου; Με γιάτρευε ο εχθρός μου; Ήξερες πως είμαι ο πρίγκιπας Αριστομένης των κόκκινων;»

«Πρίγκιπά μου, ξεχνάς ότι το βασιλικό σου σπαθί έχει το οικόσημό σου και γράφει το όνομά σου; Εγώ σε είδα πληγωμένο πάνω στο αλόγο σου στην ακροποταμιά και σε πήρα στον πύργο. Ο βασιλιάς Αλκίνοος δεν ξέρει πως είσαι εδώ, μόνον ο αδελφός μου ο Γλαύκος ξέρει. Ο πύργος αυτός, είναι ένας μικρός πύργος στον οποίο έρχομαι μαζί με τους πιστούς μου υπηρέτες για να ξεκουράζομαι. Αύριο θα έρθει να σε επισκεφθεί ο πρίγκιπας Γλαύκος!»

Αυτή την φορά η επίσκεψή της πριγκίπισσας Άλκηστης, κράτησε πολύ ώρα. Τα δυο πριγκιπόπουλα συζήτησαν ένα σωρό πράγματα και δεν είχαν τελειωμό στην κουβέντα τους.

Την άλλη ημέρα που ήρθε ο πρίγκιπας Γλαύκος, κουβέντιασαν αρκετά με τον πρίγκιπα Αριστομένη και στο τέλος τον ρώτησε : «Ξέρεις την αιτία της έχθρας μας ;»

«Όχι, κανένας δεν θυμόταν να μου πει ποια ήταν η αρχική αιτία! Απλά όλοι έλεγαν ότι οι πράσινοι είναι εχθροί μας!», είπε ο Αριστομένη.

«Και σε μένα τα ίδια έλεγαν! Πως οι κόκκινοι είναι εχθροί μας!», συμπλήρωσε ο Γλαύκος.

«Εγώ δεν αισθάνομαι ότι ο Αριστομένης είναι εχθρός μου, απεναντίας θα έλεγα ότι μου είναι πολύ συμπαθείς!», είπε η πριγκίπισσα Άλκηστης παρεμβαίνοντας στην κουβέντα και χαμογελώντας διάπλατα.

Ο πρίγκιπας Γλαύκος κοίταξε και τους δυο και είπε χαμογελώντας: «Πρέπει κάτι να κάνουμε για τους πολέμους και όχι μόνον. Αν κατάλαβα καλά υπάρχει μεγάλη συμπάθεια μεταξύ σας!».

Μετά παρέμεινε για λίγο σκεπτικός. Ξαφνικά, σηκώθηκε όρθιος και με ένα πλατύ χαμόγελο στα χείλι είπε καθώς έφευγε: «Το βρήκα! Το θέμα είναι απλό, αρκεί να συμφωνήσει και ο ιερέας του παλατιού. Περιμένετε μέχρι αύριο και θα δείτε».

Τα δυο πριγκιπόπουλα ο Αριστομένης και η Άλκηστης κοιτάχτηκαν με απορία μη μπορώντας να καταλάβουν τι σκαρφίστηκε ο πρίγκιπας Γλαύκος.

Την άλλη ημέρα σαν επέστρεψε ο πρίγκιπας Γλαύκος τους είπε γελώντας: «Εντάξει, χθες βρήκα τον ιερέα και σας πάντρεψα!».

«Είσαι καλά άνθρωπέ μου! Τι έκανες;», είπαν τα δυο πριγκιπόπουλα με μια φωνή.

«Ακούστε, ηρεμήστε», είπε ο πρίγκιπας Γλαύκος, με καθησυχαστική φωνή και συνέχισε: «Βρήκα τον ιερέα, τον ενημέρωσα για το τι συμβαίνει και του είπα ότι είναι στο χέρι του να σταματήσει τους πολέμους. Για το καλό όλου του κόσμου είναι ανάγκη να πει ένα ψέμα. Θα παρουσιαστούμε λοιπόν όλοι μαζί στον βασιλιά Αλκίνοος, ο ιερέας θα πει ότι σας πάντρεψε και ότι εγώ ήμουν ο κουμπάρος. Τι θα κάνει ο βασιλιάς; Θα χάσει και την κόρη του και τον γιό του, που είμαι και διάδοχος; Είμαι βέβαιος ότι θα δεχθεί τον γάμο. Είμαι βέβαιος ότι το ίδιο θα κάνει και ο βασιλιάς Ιδομενέας! Εκτός βέβαια αν εσείς δεν θέλετε να είστε μαζί!»

«Ε, όχι και δεν θέλουμε!» Είπαν τα δυο πριγκιπόπουλα χωρίς δεύτερη σκέψη και έβαλαν τα γέλια.

Ξεκίνησαν τα τρία πριγκιπόπουλα και πήγαν στο παλάτι του βασιλιά Αλκίνοου. Μπήκαν στην αίθουσα του θρόνου που κάθονταν ο βασιλιάς, η βασίλισσα και όλοι οι άνθρωποι του παλατιού.

Ο πρίγκιπας Γλαύκος, κάνοντας την σχετική υπόκληση, είπε στον βασιλιά: «Μεγαλειότατε, σου παρουσιάζω τον πρίγκιπα Αριστομένη, γιό του βασιλιά Ιδομενέας, διάδοχο του θρόνου του κόκκινου βασιλείου και σύζυγο της κόρης σου Άλκηστης!!!»

Ο βασιλιάς έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Είχε γουρλώσει τα μάτια του και παρέμεινε σαν μαρμαρωμένος. Αφού πέρασε αρκετή ώρα να συνέλθει και μη πιστεύοντας πως άκουσαν καλά τα αυτιά του, ρώτησε: «Τι είπες; Για ξαναπέστα από την αρχή».

Η βασίλισσα δίπλα στον βασιλιά, έτρεμε από τον φόβο της. Φοβόταν πως ο βασιλιάς Αλκίνοος θα αντιδρούσε άσχημα.

Ο Γλαύκος με αποφασιστική φωνή απάντησε στον βασιλιά: «Τιμημένη βασιλιά μας. Τον Αριστομένη και την Άλκηστη που αγαπιούνται τους πάντρεψε χθες ο ιερέας και εγώ ήμουν κουμπάρος!».

«Ναι μεγαλειότατε», ψέλλισε με τρεμάμενη φωνή ο ιερέας.

Ο βασιλιάς κοιτούσε τα τρία πριγκιπόπουλα και τον ιερέα αμίλητος και ανέκφραστος. Όλοι περίμεναν να ξεσπάσει η οργή του. Επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Και μύγα, που λέει ο λόγος, να πετούσε θα ακούγονταν. Ξαφνικά ο βασιλιάς με αγριεμένη φωνή είπε: «Έγινε ο γάμος της κόρης μου και δεν ήμουν εκεί; παντρευτήκατε και δεν με καλέσατε ; !!! Αυτό ήταν μεγάλη προσβολή και για εμένα και για τον βασιλιά Ιδομενέα. Το μόνο που έχω να πω είναι ‘να ζήσετε’, πάντα σκεφτόμουν ότι ένας τέτοιος γάμος θα έδιωχνε τον πόλεμο και θα έφερνε την ειρήνη!».

«Μην στενοχωριέσαι πατέρα», είπε ο Γλαύκος. «Όταν θα γίνει ο πραγματικός γάμος θα είσαι εκεί!».

«Βλέπω ότι λένε και οι ιερείς ψέματα», είπε χαμογελώντας ο Βασιλιάς δείχνοντας με το δάκτυλό του τον ιερέα.

Τα ευχάριστα νέα, σαν αστραπή μαθεύτηκαν και στο βασίλειο των κόκκινων. Το ίδιο απόγευμα ο βασιλιάς Ιδομενέας με την βασίλισσα και την συνοδεία τους, φορτωμένοι με δώρα έφθασαν στο παλάτι των πράσινων. Ο κόσμος είχε γεμίσει τους δρόμους και χειροκροτούσαν από χαρά. Σε λίγες ημέρες έγινε ένας λαμπρός γάμος και ακολούθησαν για πολλές ημέρες γλέντια και γιορτές. Έτσι σταμάτησαν οι πόλεμοι ανάμεσα στα δυο βασίλεια και ο κόσμος βρήκε επιτέλους την ησυχία του. Έτσι έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Η αλεπού και ο λύκος.

Μια φορά και ένα καιρό, τα πολύ παλιά χρόνια, κάθε απόγευμα, μέσα στο μεγάλο δάσος, στην ποιο ψηλή κορυφή του βουνού, μαζεύονταν όλα τα ζώα και τα πουλιά. Έλεγαν τα νέα της ημέρας και διηγούντουσαν ιστορίες. Τα μικρά ζωάκια έπαιζαν τριγύρω, όσο οι μεγάλοι κουβέντιαζαν.

Τα ζώα του δάσους και τα πουλιά, όταν μάλωναν μεταξύ τους πήγαιναν στον αρχηγό του δάσους για να δώσει λύση στο πρόβλημα. Αρχηγός ήταν το λιοντάρι. Όλοι τον σέβονταν γιατί ήταν αρχηγός σοβαρός και δίκαιος. Συμβούλους του είχε τον ελέφαντα και την κουκουβάγια για να κουβεντιάζει τα γεγονότα.

Τα καλύτερα και περισσότερα νέα τα έφερναν τα πουλιά, γιατί πετούν ψηλά και μακριά και βλέπουν πολλά πράγματα. Καλά νέα έλεγαν και τα σκιουράκια. Ανέβαιναν στις κορυφές των δένδρων και έβλεπαν και αυτά μακριά. Η μόνη που δεν έφερνε μαντάτα ήταν η χελώνα. Ήταν πολύ γερασμένη και δεν μπορούσε να πηγαίνει πολύ μακριά. Τα καλύτερα όμως μυστικά τα μάθαινε το φίδι κρυφακούγοντας καλά κρυμμένο.

«Στην αρχή του δάσους, ένα μελισσοκόμος, έφερε τα μελίτσια του». Είπε ο αετός.

«Άντε κυρά αρκούδα σε λίγο καιρό θα φας και φρέσκο μέλι». Σχολίασε γελώντας το τσακάλι.

«Εγώ, είπε το αηδόνι, έφτιαξα ένα νέο τραγούδι. Θέλετε τα το κελαηδήσω ;»

«Άστο, θα το ακούσουμε αύριο τον διέκοψε το γεράκι. Εγώ έμαθα ότι σήμερα γέννησε η ελαφίνα. Πρέπει να πάμε να δούμε το μωρό».

«Είδα τα κυνηγόσκυλα από το χωριό». Είπε ο αετός. «Να κυνηγούν την αλεπού».

«Σιγά, το κυνηγητό ! Σιγά τα κυνηγόσκυλα ! Παίζαμε !» Απάντησε η αλεπού. «Δεν είδες καλά. Δεν υπάρχει σκυλί που μπορεί να φτάσει εμένα στο τρέξιμο. Για την εξυπνάδα και πονηράδα μου, δεν το συζητάμε. Είμαι ασυναγώνιστη !! Εμένα κανένα σκυλί δεν θα με εμποδίσει να μπαίνω όποτε θέλω στα κοτέτσια».

«Η κυρά αλεπού από τότε που την έβαλε ο Αίσωπος στο παραμύθι του, έγινε και αυτή μεγάλη και τρανή». Είπε ο λύκος.

«Καλέ ποιός Αίσωπος ; Ποιό παραμύθι ;» Ρώτησε με μεγάλη απορία το αγριογούρουνο.

«Στα αρχαία χρόνια ήταν κάποιος που τον έλεγαν Αίσωπο. Σε ένα παραμύθι του, έγραψε ότι κάποτε ήταν ένα κοράκι ψηλά

σε ένα δέντρο. Στο στόμα του κρατούσε ένα μεγάλο κομμάτι τυρί. Η αλεπού δεν το έφτανε για να του το πάρει. Έτσι έπρεπε να βρει τρόπο να κάνει το κοράκι να ανοίξει το στόμα του, για να πέσει το τυτί. Του είπε λοιπόν : «Τι όμορφα του κελαηδάς κοράκι !!! Το αηδόνι δεν αξίζει τίποτα μπροστά σου. Πόσο θέλω να ακούσω το γλυκό σου κελαϊδήμα». Άρχισε να κάνει κρα κρα το κοράκι και προσπαθώντας να κελαηδήσει, το τυρί έπεσε από το στόμα του και το έφαγε η αλεπού.

«Δεν το είχες ακούσει κύριε αγριογούρουνο ;»

«Καλέ πότε έγιναν αυτά ; δεν έμαθα τίποτα ;» Διερωτήθηκε το αγριογούρουνο.

«Εσύ έχεις το νου σου όλη την ώρα στο φαγητό, σταμάτα επιτέλους να δεις και τι γίνεται στον κόσμο, αμάν πια». Είπε αγανακτισμένα ο λαγός.

«Αλεπού». Είπε ο λύκος. «Αν θέλεις βάζουμε ένα στοίχημα, για να δούμε ποιος είναι ο πιο γρήγορος, πιο έξυπνος και πιο πονηρός».

«Να βάλουμε όσα στοίχηματα θέλεις. » Αποκρίθηκε η αλεπού.

Έτσι και έγινε. Κανονίστηκε, ότι νικητής θα ήταν, αυτός που το άλλο πρωί, θα πήγαινε σε ένα κοτέτσι στο χωριό, θα έπαιρνε μια κότα και ένα αβγό, θα περνούσε μετά μέσα από την πλατεία του χωριού και στο τέλος θα τα έφερνε στην κορυφή του βουνού χωρίς να τον πιάσουν τα σκυλιά και χωρίς να σπάσει το αβγό βεβαίως.

Το αγώνα θα τον παρακολουθούσε από ψηλά ο αετός, για να μην γίνει καμιά ζαβολιά.

Την άλλη μέρα το πρωί όλοι μαζεύτηκαν στην κορυφή του βουνού. Κανένας δεν πήγε στην δουλειά του. Ως και η ελαφίνα με το νεογέννητο μωρό της ήρθαν. Όλοι είχαν περιέργεια να δουν ποιος θα κερδίσει.

Ο λύκος και η αλεπού ξεκίνησαν για το χωριό. Ο λύκος βρήκε ένα κοτέτσι, είδε ότι η πόρτα είχε ξεχαστεί ανοιχτή, έβαλε την μουσούδα του στην πόρτα του κοτετσιού και οι κότες τρόμαξαν πολύ και άρχισαν τα κακαρίσματα και τα παρακάλια : «Σε παρακαλούμε μην μας φας. Σε παρακαλούμε, είμαστε πολύ μικρές. Έλα του χρόνου, που θα έχουμε μεγαλώσει».

Ο λύκος, πήρε το καλοσυνάτο ύφος του και είπε μπαίνοντας στο κοτέτσι : «Δεν θέλω το κακό σας. Έβαλα στοίχημα με την αλεπού και θέλω μια από σας να έρθει μαζί μου στην κορυφή του βουνού. Υπόσχομαι ότι όποια έρθει μαζί μου θα την ξαναφέρω στο κοτέτσι. Α, θέλω και ένα αυγό».

Εντωμεταξύ είχε έρθει και ο κόκορας και παρότρυνε τις κότες λέγοντας «Να του κάνουμε το χατίρι. Ο λύκος ποτέ δεν μας έχει πείραξε. Μπράβο του, που έρχεται και λέει αυτό που θέλει χωρίς κουτοπονηριές. Και το αβγό τι το θέλεις ; Πως θα το πας χωρίς να σπάσει ; »

«Είναι μέσα στο στοίχημα και αυτό. Θα το επιστρέψω μην ανησυχείτε». Τον βεβαίωσε ο λύκος.

Ο κόκορας κοίταξε τις φωλιές, άλλα καμιά κότα δεν είχε γεννήσει αυγό. Όταν ο λύκος είδε ότι δεν υπήρχαν αυγά, απογοητεύτηκε.

«Μην στενοχωριέσαι είπε ο κόκορας έτσι είναι καλύτερα. Θα πας την κότα στο βουνό και θα της πω εγώ να γεννήσει εκεί το αυγό. »

Ο λύκος κατενθουσιάστηκε. Πήρε την κότα που του έδωσε ο κόκορας και πήγε να φύγει.

«Ε, που πας του είπε ο κόκορας. Περίμενε να πάω να πω στα σκυλιά τι συμβαίνει, έτσι δεν θα σε πειράξουν. »

Σε λίγο ο λύκος έφυγε από το κοτέτσι, πέρασε με προσοχή από την πλατεία, προσπαθώντας να μην το δει κανένας και ανέβηκε στην κορυφή του βουνού.

Την ίδια ώρα που γινόντουσαν αυτά, η αλεπού πήγε σε ένα άλλο κοτέτσι. Είχε βάλει ένα φουστάνι και το κεφάλι της το τύλιξε μια μαντίλα. Άρχισε να περπατά σαν κυρία στα δυο πόδια. Έφτασε στο κοτέτσι, άνοιξε την πόρτα και πήρε ένα αβγό από την φωλιά. Πήρε και μια κότα στην αγκαλιά της και έκανε να φύγει. Σαν γύρισε φάνηκε η ουρά της. Τότε έγινε μεγάλος χαλασμός. Οι κότες κακάριζαν όλες μαζί. Ο κόκορας φώναζε στα σκυλιά ότι η αλεπού πήρε μια κότα. Ως και η κατσίκα βέλαζε για να φοβίσει την αλεπού.

Τα σκυλιά όρμισαν προς το μέρος της αλεπούς. Η αλεπού έτρεχε με την κότα αγκαλιά και το αυγό στο χέρι. Την μπερδευε και το φουστάνι. Σαν έφτασαν στην πλατεία του χωριού, οι άνθρωποι που ήταν εκεί, της φώναζαν και της πετούσαν πέτρες. Ήρθαν και άλλα σκυλιά ξωπίσω της. Τα σκυλιά είχαν γίνει πολλά, ήταν αγριεμένα και όλο και την πλησίαζαν.

Τι να κάνει η αλεπού ; Άφησε την κότα, για να μην την έχει βάρος. Εκείνη την στιγμή την έφτασε ένα σκυλί της δάγκωσε την ουρά και την έκοψε. Η αλεπού έφυγε γρυλίζοντας από τον πόνο, που έχασε την ουρά της. Τα σκυλιά σταμάτησαν όταν είδαν ότι σώθηκε η κότα.

Σαν έφτασε η αλεπού στην κορυφή. Είδη ότι ήταν πασαλειμμένη από το αβγό. Από το τρέξιμο και την τρομάρα της δεν είχε καταλάβει πότε έσπασε.

«Καλωσόρισες ! » Είπε το λιοντάρι στην αλεπού. Είχε μάθει τα νέα από τον αετό που είχε δει από ψηλά τι είχε συμβεί, και συνέχισε : «Γέρασα κυρά αλεπού λίγο και δεν βλέπω μακριά, έλα πιο κοντά να

καμαρώσω την φουντωτή ουρά σου. Δεν βλέπω να μας έφερεις την κότα. Και το αβγό είπαμε να το φέρεις άσπαστο, όχι πασαλειμμένο επάνω σου».

Η αλεπού ντράπηκε. Δεν είχε χάσει μόνο το στοίχημα, είχε χάσει και την ουρά της, είχε ντροπιαστεί κιόλας.

«Ήταν στενό το φουστάνι, γι' αυτό έχασα αρχηγέ». Μουρμούρισε η αλεπού.

«Άκου αλεπού, είπε αυστηρά το λιοντάρι, έχασες γιατί είσαι κουτοπόνηρη. Ο κουτοπόνηρος δεν είναι έξυπνος. Νομίζεις ότι μόνο εσύ είσαι ικανή και έξυπνη και κανένας άλλος. Έχασες γιατί είσαι καυχησιάρα. Αντί να παραδεχτείς ότι είπες λόγια χωρίς να τα σκεφτείς και ότι έκανες λάθος. Λες ότι φταίει το φουστάνι. Όχι αλεπού. Εσύ φταις ! Γιατί πήγες με πονηριά να ξεγελάσεις τις κότες, για μια ακόμα φορά. Δεν έχεις ακούσει, αλεπού, την παροιμία που λέει : 'μια του κλέφτη, δυο του κλέφτη, τρις και η κακή του ημέρα.' Σήμερα αλεπού μου, ήταν η κακή σου ημέρα. »

Όλοι ξέσπασαν σε γέλια που αντηχούσαν σε όλο το βουνό. Ως και η κότα που είχε φέρει ο λύκος γελούσε.

Η αρχή του ρυακιού

Μια φορά και ένα καιρό, ένα ζεστό καλοκαιρινό απόγευμα, στα παγκάκια της πλατείας του χωριού καθόντουσαν μερικοί παππούδες και γιαγιάδες και κουβεντιάζαν. Παιδιά έπαιζαν κάτω από τον τεράστιο πλάτανο και η χαρούμενες φωνές τους ακούγονταν τριγύρω. Κοντά στην ρίζα του πλάτανου υπήρχε μια πέτρινη βρύση, που το νερό της έτρεχε συνεχώς. Λίγο πιο κάτω, το νερό της ενώνονταν με τα νερά του ρυακιού που περνούσε. Το ρυάκι πότιζε τα χωράφια του χωριού. Τα παιδιά, ιδρωμένα από τα παιχνίδια και τα τρεχαλητά, πήγαιναν πότε-πότε στην βρύση και έπιναν νερό.

«Από πού να έρχεται το νερό ;» Αναρωτήθηκε ένα παιδί, καθώς έπιναν νερό.

«Από το ποτάμι». Είπε, το πιο μεγάλο παιδί.

«Έχεις δει κανένα ποτάμι εδώ ψηλά στο βουνό που είναι το χωριό μας ;» Ρώτησε ο Σταμάτης.

«Εγώ νομίζω ότι είναι νερά της βροχής». Είπε η Ζωή.

«Ξέρεις πόσες εβδομάδες έχει να βρέξει ; Έχω ακούσει ότι έρχεται από πηγή». Δήλωσε σχεδόν σίγουρος ο Παναγιώτης.

Το ένα παιδί κοίταξε το άλλο με απορία.

«Εγώ θα πάω να δω». Είπε ο Λευτέρης με αποφασιστικότητα. «Ποιος άλλος θα έρθει μαζί μου ;»

«Και αν είναι μακριά ;» Ρώτησε η Ντίνα.

«Σιγά το μακριά !! Εγώ θα πάω να δω». Φώναξε δυνατά ο Λευτέρης, και κοντοξεκίνησε την αναζήτηση.

Ένα, ένα τα παιδιά ακολούθησαν τον Λευτέρης, παρασύροντας με την περιέργειά τους ο ένας το άλλο.

«Έλα Κώστα πάμε».

«Πάνο μην είσαι φοβητσιάρης. Τα κορίτσια έρχονται όλα !»

Τα παιδιά περπατούσαν δίπλα στο ρυάκι κουβεντιάζοντας τα δικά τους. Δυο απ' αυτά περπατούσαν πατώντας μέσα στο ρυάκι. Μερικοί έτρεχαν πιο μπροστά σαν ανιχνευτές φωνάζοντας, κάθε τόσο :

«Από δω πάει !»

«Εδώ στρίβει απότομα. Κάνει και καταρράκτη !»

«Ελάτε να δείτε μια λιμνούλα που έχουν κάνει τα νερά !»

«Κοιτάξτε ένα σκίουρο που σκαρφαλώνει στο δέντρο !»

Είχαν μπει αρκετά βαθειά μέσα στο δάσος. Τα ψηλά δένδρα ήταν πολύ πυκνά και έκρυβαν το φως. Η ώρα περνούσε και η αρχή του ρυακιού δεν φαίνονταν πουθενά. Το ρυάκι περνούσε τώρα μέσα από μεγάλα βράχια και επειδή δεν υπήρχε μονοπάτι δίπλα στο ρυάκι, αναγκάστηκαν να ξεστράτισαν για να αποφύγουν τα βράχια.

«Καλά, που είναι τέλος πάντων η αρχή ;» Διερωτήθηκε η Κατερίνα.

«Σε λίγο φτάνουμε». Είπε ο Λευτέρης.

«Εσύ που το ξέρεις ;» Ρώτησε αγανακτισμένη η Νταίζη. «Εγώ δεν βλέπω πλέον το ρυάκι. Μόνο το ακούω !»

«Αυτός όλα τα ξέρει». Συμπλήρωσε ειρωνικά Άρης.

Με το ένα και το άλλο, η ώρα περνούσε. Άρχισε να σουρουπώνει και δεν φαίνονταν πουθενά η αρχή του ρυακιού. Ένα από τα παιδιά που έτρεχαν μπροστά, κοντοστάθηκε και είπε :

«Νομίζω ότι χάσαμε το ρυάκι. Ούτε που το ακούω !»

Αυτό ήταν ! Τα παιδιά ξαφνιάστηκαν, κάθε κουβέντα σταμάτησε. Κοίταζαν ολόγυρα, μα πουθενά δεν έβλεπαν το ρυάκι.

«Κάντε ησυχία να ακούσω». Είπε ο Γιάννης. Αφουγκράστηκε..... «Δεν ακούγετε τίποτα» Είπε απογοητευμένος.

«Εδώ μπροστά θα είναι ! Δεν μπορεί να χάθηκε ;» Δήλωσε με βεβαιότητα ο Λευτέρης.

Προχώρησαν λίγο ακόμα. Τώρα είχε νυχτώσει για τα καλά. Ούτε ρυάκι φαίνονταν, ούτε ακούγονταν τίποτα.

«Χαθήκαμε για στα σίγουρα». Είπε το μεγάλο παιδί. «Δεν ξέρω ούτε προς τα που είναι το χωριό».

Όλοι πάγωσαν. Μερικοί το σκέπτονταν αλλά κανείς δεν ήθελε να το πιστέψει. Ο ένας κοίταζε τον άλλο. Το σκοτάδι είχε πυκνώσει και δεν καλοβλεπόντουσαν. Ακούστηκε ένα θρόισμα στα φύλλα των δένδρων δίπλα τους

«Τι είναι αυτό που μας κοιτάζει και λάμπουν τα μάτια του ;» Είπε ένα παιδί τρομαγμένο, έτοιμο να βάλει τα κλάματα.

«Σκίουρος είναι. μην φοβάσαι». Γνωμάτευσε με βεβαιότητα το μεγάλο παιδί.

«Και αν έρθει κανένας λύκος ;»

«Σου είπα μην φοβάσαι. Λοιπόν θα κάνουμε το έξη. Θα πιαστούμε όλοι χέρι χέρι. Για να μην χάσουμε κανέναν. Θα αρχίσουμε να κατεβαίνουμε το βουνό σιγά σιγά. Εγώ θα πηγαίνω μπροστά, ψηλαφίζονταν με τα πόδια το μονοπάτι. Δεν θέλω να ακούγετε το παραμικρό. Όποιος κλάψει, θα τον αφήσουμε στο δάσος».

Έτσι, προχώρησαν λίγο αλλά δεν τα κατάφεραν να βρουν τον δρόμο. Πεινούσαν και είχαν αρχίσει να κρυώνουν.

«Εμείς δεν θέλαμε να έρθουμε. Τώρα τι θα κάνουμε ;» Μουρμούρισαν Ο Κώστας και ο Πάνος.

«Αν δεν θέλατε να μην ερχόσασταν. Δεν σας πήραμε με το ζόρι». Τόνισε θυμωμένα ο Λευτέρης.

Την ώρα που τα έλεγαν αυτά, Ο Βασίλης τους διέκοψε λέγοντας : «Σουτ. Σουτ. Κάτι άκουσα. Κάτι νομίζω περπατά. Άκουσα τα ξεραμένα φύλλα να τρίζουν. Κάτι είναι κοντά μας».

Όλη σταμάτησαν να μιλούν και αφουγκράζονταν με προσοχή τους ήχους της νύχτας.

Στο χωριό, εντωμεταξύ είχαν όλοι αναστατωθεί. Κανένας δεν ήξερε που είναι τα παιδιά. Ο ένας ρωτούσε τον άλλο, μέχρι που ένας γεροντάκος, από αυτούς που το απόγευμα κάθονταν στα παγκάκια, τους είπε, ότι τα άκουσε να λένε πως θα ψάξουν να βρουν από που έρχεται το ρυάκι.

Ο αστυνόμος του χωριού σαν άκουσε αυτά, αποφάσισε να οργανώσει την αναζήτηση και άρχισε να λέει :

«Οι άντρες του χωριού θα πάμε να τα βρούμε. Είναι πολύ οι κίνδυνοι το βράδυ στο δάσος. Μπροστά θα πηγαίνω εγώ με τους κυνηγούς και τα σκυλιά. Να πάρετε φακούς και σφυρίχτρες. Όποιος βρει κάτι θα σφυρίζει για να μας ειδοποιήσει. Οι γυναίκες θα ανάψουν δυο, τρεις μεγάλες, πολύ μεγάλες φωτιές. Σε διαφορετικά μέρη στο χωριό έτσι ώστε να φαίνονται από μακριά. Ειδοποιήστε και τον γιατρό. Δεν ξέρεις τι κακό μπορεί να μας βρει».

Σε λίγο οι γυναίκες μάζεψαν όσα κλαδιά μπορούσαν και άναψαν τις φωτιές. Οι άντρες από ώρα είχαν ξεκινήσει για το βουνό. Ανέβαιναν, ανέβαιναν, αλλά τίποτε δεν ακουγόταν. Με τους φακούς έψαχναν στο σκοτάδι, μα τίποτα. Οι κυνηγοί είχαν αφήσει τα σκυλιά ελεύθερα. Αυτά μύριζαν το χώμα και έψαχναν για ίχνη. Η ώρα περνούσε, μα τίποτα δεν έβρισκαν. Τίποτα δεν ακουγόταν. Η αγωνία τους είχε κυριεύσει.

Ξαφνικά στην ησυχία της νύχτας ακούστηκε μια σφυρίχτρα να καλεί πολλές φορές. Όλοι έτρεξαν προς τα εκεί που ακουγόταν τα σφυρίγματα. Τι να είχε συμβεί ;

Ο Βασίλης καλά άκουσε τα ξερά φύλλα να τρίζουν. Πραγματικά σαν θαύμα, είδε μπροστά του το κυνηγόσκυλο του θείου του. Σε λίγο φάνηκε και ο θεός του καταϊδρωμένος.

«Είστε καλά ; Είναι όλα τα παιδιά εδώ ; Τι αταξία ήταν αυτή σήμερα ; Δεν έχετε μυαλό στο κεφάλι σας ; Εσύ, 'είπε στο μεγαλύτερο παιδί', τι έκανες ; Ντροπή !!»

Έβαλε την σφυρίχτρα στο στόμα και άρχισε να σφυρίζει δαιμονισμένα με όση δύναμη είχε. Μετά από λίγο ήρθαν όλοι κοντά στα παιδιά και άρχισαν να κατεβαίνουν προς το χωριό. Οι ερωτήσεις των γονιών έπεφταν σαν βροχή. Τα παιδιά απαντούσαν, άλλα κατσουφιασμένα και άλλα με αναφιλητά από τα κλάματα. Τώρα αναλογίζονταν πόσο επιπόλαια φέρθηκαν, πόσο κινδύνεψαν, πόσο είχαν στενοχωρήσει τους γονείς τους. Ήξεραν ότι τα περίμενε τιμωρία. Τιμωρία βαριά, μα δίκαιη.

Σαν έφτασαν στα σπίτια τους, οι μητέρες τους μια τα αγκάλιαζαν και μια τους έταζαν τιμωρία. Από την αγωνία, τον φόβο και την ταλαιπωρία τώρα δεν είχαν όρεξη ούτε για φαγητό. Όλα τα παιδιά σκέπτονταν ότι μια επιπολαιότητα κάνει κακό και σ' αυτούς και στους ανθρώπους που αγαπάνε, σιγά, σιγά χαλάρωσαν και τα πήρε ο ύπνος και αυτό το βράδυ στην ζεστασιά και την ασφάλεια του σπιτιού τους.

Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Η Γαλάτεια και η Μοίρα Κλωθώ

Μια φορά και ένα καιρό πριν από πάρα πολλά χρόνια, ήταν μια πολύ φτωχιά οικογένεια. Είχαν δυο παιδιά, την Γαλάτεια και τον Τηλέμαχο. Την Γαλάτεια, την είχε βαφτίσει η μοίρα Κλωθώ. Η Κλωθώ ήταν η Μοίρα, που τα αρχαία χρόνια καθόριζε την πορεία της ζωής του κάθε ανθρώπου.

Παρόλο που η Γαλάτεια είχε μια τόσο σημαντική νονά, η ζωή της δεν καλυτέρευε όσο μεγάλωνε. Αν και η οικογένειά της δούλευε ασταμάτητα, συνέχιζαν να παραμένουν φτωχοί και να μένουν στην ίδια καλυβούλα που είχαν οι γονείς της, και όταν αυτή γεννήθηκε.

Οι γονείς της και ο αδελφός της ο Τηλέμαχος δούλευαν στα χωράφια, ως εργάτες. Η Γαλάτεια πήγαινε στα αρχοντόσπιτα για να πλένει και να σιδερώνει ρούχα. Όταν γύριζε αργά το απόγευμα, έκανε τις δουλειές του σπιτιού και μαγείρευε το φαγητό.

Έτσι περνούσαν τα χρόνια χωρίς να αλλάζει τίποτα στην ζωή τους.

Παρέμεναν όμως όλοι τους πολύ αγαπημένοι και μονιασμένοι. Η Γαλάτεια παρ' όλα αυτά είχε ένα παράπονο! Το παράπονό της ήταν, ότι ποτέ δεν είχε γνωρίσει την νονά της και ποτέ δεν είχε λάβει από αυτή ένα δώρο. Συχνά έλεγε στην μητέρα της, ότι η νονά της την είχε ξεχάσει. Έβρισκε όμως παρήγορα τα λόγια της μητέρα της, που της εξηγούσε πως η πολυάσχολη νονά της είχε στα χέρια της την μοίρα των ανθρώπων γι' αυτό και ήταν πολύ απασχολημένη. Παρόλα αυτά η Γαλάτεια δεν πείθονταν.

Ένα απόγευμα, την ώρα που η Γαλάτεια έφτιαχνε το φαγητό, κάποιος χτύπησε την πόρτα. Η Γαλάτεια έτρεξε, άνοιξε την πόρτα και είδε μια όμορφη και καλοντυμένη κυρία. Η κυρία αγκάλιασε την Γαλάτεια και της είπε, ότι είναι η νονά της και ότι είχε έρθει βιαστικά να της πει κάτι πολύ σημαντικό για την ζωή της! Της είπε ακόμα, ότι δεν θα έμενε πολύ ώρα, γιατί είχε ένα σωρό δουλειές και της τόνισε, ότι έπρεπε να προσέξει καλά αυτά που θα της πει, γιατί θα έφευγε μετά και δεν θα την ξανάβλεπε.

Είπε λοιπόν η Μοίρα Κλωθώ στην Γαλάτεια : «Αν θέλεις να αλλάξει η ζωή σου και η ζωή της οικογένειάς σου, θα έπρεπε να λουστείς με ζεστό νερό που βγαίνει μέσα από τον πάγο. Για να μη χάσεις αυτή τη μοναδική ευκαιρία θα έπρεπε να λουστείς μέσα σε επτά ημέρες από σήμερα, τότε μόνο θα αλλάξεις όλα!»

Όταν τα είπε αυτά η Μοίρα Κλωθώ, εξαφανίστηκε απότομα. Η Γαλάτεια δεν πρόλαβε να πει λέξη, δεν πρόλαβε να πει στην νονά της να περάσει στο φτωχικό τους. Ούτε πρόλαβε να την ρωτήσει που θα βρει το ζεστό νερό, το οποίο βγαίνει μέσα από πάγο. Ούτε καν πρόλαβε να την χαιρετήσει !

Σαν γύρισαν οι γονείς της και ο Τηλέμαχος, τους διηγήθηκε τι είχε συμβεί. Έμειναν όλοι έκπληκτοι από τα γεγονότα, μα περισσότερο απ' όλα τους έκανε εντύπωση το ζεστό νερό, που πρέπει να βγαίνει μέσα από τον πάγο.

Ο πατέρας της Γαλάτειας άκουγε σκεπτικός και τους είπε ότι την λύση μόνο ο γείτονάς τους, ο μεγάλος γεωγράφος Στράβων, θα μπορούσε να τους την δώσει. Αυτός είχε γυρίσει όλο τον κόσμο και είχε πολλές γνώσεις. Έτσι η οικογένεια επισκέφτηκε το σπίτι του Στράβωνα και η Γαλάτεια του διηγήθηκε τι είχε συμβεί.

Ο Στράβωνας σαν άκουσε τα γεγονότα σούφρωσε τα χείλι του, κούνησε το κεφάλι του και τους είπε, ότι πράγματι υπάρχουν αυτά τα νερά, που τα ονομάζουν θερμοπίδακες (ή αλλιώς Γκέιζερ), αλλά είναι πάρα πολύ μακριά. Βρίσκονται σε ένα νησί, την Ισλανδία που είναι σκεπασμένη με πάγους. Εκεί σχεδόν όλο τον χρόνο έχει χιόνια, κάνει πολύ κρύο και η θάλασσα τριγύρω είναι πάντα φουρτουνιασμένη.

Σαν έφυγε η οικογένεια από το σπίτι του Στράβωνα, άρχισαν να τους βασανίζουν οι σκέψεις.

Πως θα κατάφερναν να κάνουν αυτό το μακρινό και δύσκολο ταξίδι, χωρίς χρήματα και μέσα σε επτά ημέρες; Σκέφτηκαν ότι η μόνη τους ελπίδα είναι να ζητήσουν τη βοήθεια του καλοκάγαθου βασιλιά τους.

Ο βασιλιάς, η βασίλισσα και ο πρίγκιπας Φίλανδρος άκουσαν την Γαλάτεια, που τους διηγήθηκε τι είχε συμβεί. Ο βασιλιάς υποσχέθηκε να τους βοηθήσει και ο πρίγκιπας Φίλανδρος προθυμοποιήθηκε να τους πάει αυτός με το καράβι του.

Τους απόμειναν μόνον έξι ημέρες και έτσι αποφάσισαν να σαλπάρουν την ίδια ημέρα για το μακρινό παγωμένο νησί. Μπροστά από το καράβι κολυμπούσαν δυο δελφίνια και ο καπετάνιος τους είπε ότι αυτό το θεωρεί καλό οϊωνό, δηλαδή πολύ καλό σημάδι.

Στην αρχή του ταξιδιού όλα κυλούσαν ήσυχα. Σαν έφτασαν όμως στην μεγάλη θάλασσα, που την λέμε ωκεανό, τα πράγματα άλλαξαν. Ο αέρας λυσομανούσε και τα κύματα ήταν τεράστια. Άλλοτε σκέπαζε το καράβι το κύμα και άλλοτε το καράβι βρίσκονταν την κορυφή του κύματος, λες και ετοιμάζονταν να πετάξει.

Αυτή η θαλασσοταραχή κράτησε τρεις ημέρες και δυο νύχτες. Σαν κόπασε ο καιρός, ξανάνθισε το χαμόγελο στα χείλη τους. Είχαν φοβηθεί πολύ. Ήταν άπντοι και βρεγμένοι. Ο καπετάνιος τους ενημέρωσε ότι την άλλη ημέρα το απόγευμα θα έφθαναν στο νησί!

Ξαφνικά, εκεί που όλοι προσπαθούσαν να συνέλθουν από την τρομάρα της θαλασσοταραχής, βγήκε μέσα από την θάλασσα ένα τεράστιο ψάρι. Ένα ψάρι μεγαλύτερο από το καράβι τους. Τους κόπηκε η ανάσα! Ο καπετάνιος τους καθυσόχασε, λέγοντας τους, ότι το ψάρι ήταν φάλαινα και δεν πειράζει κανέναν, αν δεν την πειράξεις! Πραγματικά, κολύμπησε για λίγο δίπλα τους και μετά χάθηκε στο βάθος του ωκεανού.

Την άλλη μέρα το απόγευμα ήταν η έβδομη ημέρας. Έφθασαν στο καταχιονισμένο νησί, χωρίς καμιά καθυστέρηση, ακολούθησαν τον καπετάνιο που γνώριζε που βρίσκονται οι θερμοπίδακες. Ο πρίγκιπας Φίλανδρος, η Γαλάτεια και ο Τηλέμαχος, κοίταξαν με απορία το μέρος, γιατί άλλο περίμεναν και άλλο έβλεπαν! Ήταν μια πολύ μικρή λιμνούλα και γύρω από αυτή υπήρχε πάγος και χιόνια.

Για μια στιγμή, η γη άρχισε να τρέμει. Ταυτόχρονα ένας υπόκωφος θόρυβος ακούγονταν. Το νερό της λιμνούλας άρχισε να φουσκώνει σαν μπαλόνι και ξαφνικά από αυτή την φουσκάλα βγήκε άσπρος ατμός και μετά ένας πίδακας ζεστού νερού, που έφτανε μέχρι τον ουρανό! Απότομα όπως εμφανίστηκε έτσι απότομα σταμάτησε ο πίδακας και όλα ηρέμισαν.

Ήταν τέτοια η τρομάρα τους και η έκπληξη τους, που δεν πρόλαβαν, να μαζέψουν νερό να λουστεί η Γαλάτεια. Ευτυχώς κάποιος τους ενημέρωσε ότι αυτό το φαινόμενο επαναλαμβάνεται κάθε μια ώρα. Περίμεναν υπομονετικά και μόλις ξαναφάνηκε ο πίδακας, μάζεψαν νερό και λούσανε η Γαλάτεια.

Τότε έγινε το θαύμα! Σε μια στιγμή τα ρούχα της Γαλάτειας και του αδελφού της Τηλέμαχου, μετατράπηκαν σε πανάκριβα μεταξωτά, χρυσοκέντητα και πολύχρωμα ρούχα. Η Γαλάτεια φορούσε διαμαντένιο περιδέραιο και σκουλαρίκια, και στα μαλλιά της λαμπίριζε η χρυσόσκονη. Ο δε Τηλέμαχος είχε στην ζώνη του ένα χρυσό σπαθί. Ο πρίγκιπας Φίλανδρος στην αρχή τα έχασε. Όταν συνήλθε από την έκπληξη, γονάτισε με το ένα πόδι και πήρε το χέρι της Γαλάτειας και το φίλησε.

Χαρούμενοι επέστρεψαν στην πατρίδα τους. Το καλυβάκι των γονιών της Γαλάτειας είχε μετατραπεί σε ένα τεράστιο σπίτι.

Εκεί τους περίμεναν ο βασιλιάς, η βασίλισσα και οι γονείς της Γαλάτειας. Όλοι χάρηκαν πάρα πολύ, όταν είδαν τα παιδιά τους. Ο βασιλιάς είχε ετοιμάσει γλέντι για να γιορτάσουν την επιστροφή τους! Ο πρίγκιπας Φίλανδρος ζήτησε από τον πατέρα του να γιορτάσουν όχι μόνο την επιστροφή τους, αλλά και το γάμο του με την καλοσυνάτη και ευγενική Γαλάτεια. Είχαν εκτιμήσει ο ένας τον άλλον και είχαν αποφασίσει να παντρευτούν, αν φυσικά ήταν σύμφωνοι και οι γονείς τους.

Ο Πατέρας της Γαλάτειας και ο Βασιλιάς συμφώνησαν αμέσως και έδωσαν την ευχή τους για να γίνει ο γάμος. Η ημέρα του γάμου ήταν μια ξεχωριστή ημέρα για όλους. Ο κόσμος χειροκροτούσε και ζητωκραύγαζε για το ζευγάρι, οι γονείς και ο Τηλέμαχος, έλαμπαν από χαρά. Έτσι όλοι, μέσα σε αυτή την χαρούμενη ατμόσφαιρα γλέντησαν για τρεις ημέρες. Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Η γιατρός και ο νοσοκόμος

Μια φορά και ένα καιρό τα πολύ παλιά χρόνια, τα ζώα και τα πουλιά, δεν είχαν κάποιον να τα φροντίσει και να τα κάνει καλά, όταν αρρώσταιναν. Παραπονούνταν στον βασιλιά των ζώων, το λιοντάρι, ότι κάτι έπρεπε να κάνει γι' αυτό το πρόβλημα. Έτσι μια ημέρα το λιοντάρι κάλεσε όλα τα ζώα και τα πουλιά να έρθουν στο βουνό ψηλά, για να συζητήσουν.

Όταν τα ζώα μαζεύτηκαν, το λιοντάρι τους ανακοίνωσε τον λόγο της συγκέντρωσης: «Υπάρχει μεγάλη ανάγκη να έχουμε ένα γιατρό! Είμαστε τόσο πολλοί και όταν αρρωστήσει ή τραυματιστεί κάποιος, δεν υπάρχει ούτε γιατρός, αλλά ούτε νοσοκόμα για να τον γιατρέψει! Πρέπει να αποφασίσουμε να στείλουμε κάποιον να σπουδάσει γιατρός. Μέχρι να σπουδάσει γιατρός, εμείς θα φτιάξουμε ένα μικρό νοσοκομείο».

«Ναι, ναι, πολύ καλή σκέψη!», φώναξαν όλα τα ζώα μαζί και άρχισαν τα χειροκροτήματα.

«Λοιπόν, ποιος νομίζετε ότι είναι ο καταλληλότερος να σπουδάσει γιατρός;».

«Να σπουδάσει ο παπαγάλος!», είπε ο βάτραχος. «Μαθαίνει εύκολα. Μέχρι και την φωνή του ανθρώπου έμαθε να κάνει».

«Ε, όχι και ο παπαγάλος», φώναξε με αγανάκτηση το φίδι. «Ο παπαγάλος έχει φτερά, δεν έχει χέρια για να εξετάσει τον αρρώστο και να κάνει ενέσεις. Εγώ προτείνω τον σκαντζόχοιρο. Ο σκαντζόχοιρος έχει χέρια, περπατά πολύ γρήγορα και ξέρει να κάνει ενέσεις. Μια φορά μαλώσαμε και με κάρφωσε με τις δεκάδες βελόνες που έχει στην πλάτη του.»

«Σιγά μην κάνουμε γιατρό και το μυρμήγκι!», ανταπάντησε ειρωνικά ο ιπποπόταμος. «Αν χτυπήσω εγώ το πόδι μου, πώς θα με μεταφέρει στο νοσοκομείο ο σκαντζόχοιρος; Ο σκαντζόχοιρος είναι καλός και τον προτείνω για νοσοκόμο. Να κάνει τις ενέσεις και να τρέχει από τον ένα άρρωστο στον άλλο! Για γιατρό προτείνω την αρκούδα! Για βοηθό της προτείνω τον αετό, γιατί μπορεί να πετάει μακριά για να φέρνει φάρμακα και γιατί μπορεί να σηκώνει μικρά ζώα με τα δυνατά του πόδια».

Όσο τα ζώα και τα πουλιά κουβέντιαζαν, το λιοντάρι παρακολουθούσε σκεπτικό. Άκουγε τα όσα έλεγαν και στο τέλος συμφώνησε με την πρόταση του ιπποπόταμου! Έτσι αποφασίστηκε να πάει η αρκούδα να σπουδάσει γιατρός και να πάει κοντά της και ο σκαντζόχοιρο για να παρακολουθήσει τα μαθήματα και να γίνει νοσοκόμος!

Η αρκούδα και ο σκαντζόχοιρος, πήγαν στη σχολή της ιατρικής και άρχισαν να παρακολουθούν τα μαθήματα. Στην αρχή όλα πήγαιναν καλά, αλλά καθώς περνούσαν οι ημέρες, άρχισαν σιγά-σιγά τα προβλήματα.

Μια ημέρα καθώς η αρκούδα παρακολουθούσε το μάθημα, την πήρε ο ύπνος. Ροχάλιζε τόσο δυνατά, που οι μαθητές δεν άκουγαν τι έλεγε ο δάσκαλος και έτσι σταμάτησε το μάθημα.

Μια άλλη ημέρα η αρκούδα πήγε στο ψυγείο του σχολείου και έφαγε τα φαγητά όλων των μαθητών. Θα πρέπει να σας πω και για την ημέρα, που η αρκούδα δεν πρόσεξε και πάτησε το πόδι μια κυρίας! Η κυρία έβαλε μια τόσο δυνατή στριγκλιά, που ράγισε ένα τζάμι! Το πιο τρελό όμως έγινε όταν μια ημέρα ο σκαντζόχοιρος πήγε και κάθισε στο θρανίο ενός συμμαθητή του και όχι στο δικό του. Όταν ήρθε να καθίσει στο θρανίο ο συμμαθητής του, δεν πρόσεξε τον σκαντζόχοιρο και κάθισε πάνω του. Το τι έγινε δεν περιγράφεται! Ο μαθητής ούρλιαζε, γιατί είχαν μπει στον ποπό του δεκάδες βελόνες και ο σκαντζόχοιρος ούρλιαζε, γιατί πήγε να σκάσει από το βάρος του συμμαθητή του. Οι υπόλοιποι μαθητές είχαν πεθάνει από τα γέλια και ο δάσκαλος είχε τρελαθεί από την φασαρία που γινόταν!

Μετά από αυτά ο διευθυντής του σχολείου κάλεσε το λιοντάρι και του έκανε παράπονα, λέγοντάς του, ότι η αρκούδα και ο σκαντζόχοιρος ήταν απρόσεκτοι, αμελείς και άτακτοι. Το λιοντάρι κάλεσε την αρκούδα και τον σκαντζόχοιρο, και αφού τους είπε τα παράπονα του διευθυντή, τους μάλωσε και τους να ζήτησε να προσέχουν την συμπεριφορά τους και να διαβάζουν περισσότερο. Μετά από όλα αυτά τα παράπονα, η αρκούδα και ο σκαντζόχοιρος συμμορφώθηκαν και πρόσεχαν την συμπεριφορά τους.

Μια ημέρα, που ο ήλιος έλαμπε στον ουρανό, ο διευθυντής αποφάσισε να τους πάει εκδρομή σε ένα κοντινό δάσος. Όταν έφθασαν στο δάσος όλοι άρχισαν να παίζουν. Η αρκούδα με τους συμμαθητές της έπαιζαν κρυφτό! Για να μην την βρουν, απομακρύνθηκε λίγο. Βρέθηκε σε ένα μέρος, όπου ένας μελισσοκόμος είχε αφήσει τις κυψέλες του για να είναι η μελισσούλες κοντά σε δένδρα και λουλουδία. Όπως είναι γνωστό, οι αρκούδες τρελαίνονται για το μέλι! Όταν η αρκούδα είδε τις κυψέλες, άρχισαν να της τρέχουν τα σάλια. Άνοιξε μια κυψέλη, πήρε μια κηρήθρα και άρχισε να ρουφά το μέλι.

Οι μέλισσες ενοχλήθηκαν αφάνταστα και άρχισαν να τσιμπούν την αρκούδα. Αυτή για να γλυτώσει, έφυγε τρέχοντας προς τους εκεί, που ήταν οι άλλοι συμμαθητές. Οι μέλισσες την ακολούθησαν. Τσιμπούσαν την ίδια αλλά και όποιον ήταν κοντά της.

Μετά από πολύ ώρα οι μέλισσες έφυγαν. Όλοι τους είχαν τσιμπηθεί και πονούσαν. Ως και τον διευθυντή είχε τσιμπήσει μια μέλισσα στην μύτη του, η οποία είχε πρηστεί και είχε γίνει σαν μεγάλη μελιτζάνα. Από εκείνη την μέρα ο διευθυντής αποφάσισε να μην τους ξαναπάει εκδρομή.

Ένα βράδυ ο σκαντζόχοιρος είχε αϋπνίες και άρχισε να κάνει βόλτες σε ένα σκοτεινό διάδρομο. Τον είδε μια κυρία και νόμισε ότι ήταν ποντίκι. Από τον φόβο της έτρεξε να ανέβει πάνω σε ένα τραπέζι, παραπάτησε, έπεσε από το τραπέζι, έσπασε μια καρέκλα και χτύπησε το πόδι της.

Οι μέρες πέρασαν και σχολική χρονιά έφτασε στο τέλος της. Το λιοντάρι πήγε να πάρει την αρκούδα και τον σκαντζόχοιρο από την σχολή.

Ο διευθυντής είπε στο λιοντάρι: «Έχουν μάθει λίγα πράγματα. Δεν είναι γιατροί βέβαια, αλλά κάτι ξέρουν. Για πρώτες βοήθειες καλοί είναι! Παρ' τους και σε παρακαλώ μην τους ξαναφέρεις, γιατί αν έρθουν και άλλη χρονιά, θα μας διαλύσουν την σχολή».

Το λιοντάρι τους πήρε και τους πήγε στο νοσοκομείο. Από τότε η αρκούδα έκανε την γιατρό και ο σκαντζόχοιρος τον νοσοκόμο. Τα ζώα και τα πουλιά του δάσους χάρηκαν, που είχαν ιατρική βοήθεια, παρόλο που μερικές φορές γίνονταν και λάθη!

Να, τι έγινε μια φορά! Πήγε το αγριογούρουνο να του βγάλουν ένα αγκάθι, που είχε μπει στην μουςούδα του. Το αγριογούρουνο φώναζε γιατί πονούσε, φοβόταν και τινάζονταν. Δεν τους άφηνε να του κρατήσουν το κεφάλι για να βγάλουν το αγκάθι. Η αρκούδα και ο σκαντζόχοιρος προσπαθούσαν να του κρατήσουν το κεφάλι σταθερό και καθώς το αγριογούρουνο τινάζονταν, αντί να του βγάλουν το αγκάθι του αφάιρεσαν ένα δόντι.

Μια άλλη φορά, πήγε η κουκουβάγια να της βγάλουν ένα φτερό που ήταν κοντά στο μάτι της και δεν την άφηνε να δει καλά. Πιάνει το φτερό η αρκούδα και το τραβά με δύναμη. Πίσω από την αρκούδα ήταν ο σκαντζόχοιρος. Καθώς τραβά το φτερό, το χέρι της ακουμπά στις βελόνες του σκαντζόχοιρου και τινάζετε προς τα εμπρός. Όπως τινάχτηκε όμως προς τα εμπρός, χτύπησε την κουκουβάγια στο μάτι και της το μαύρισε.

Το λιοντάρι μάθαινε αυτά που γινόντουσαν και έλεγε: «Ευτυχώς που δεν κάνουν και εγχειρίσεις!».

Με το ένα και το άλλο, το λιοντάρι απελπίστηκε από τα καμώματα της αρκούδας και του σκαντζόχοιρου. Αποφάσισε λοιπόν και πήγε στην ιατρική σχολή και βρήκε ένα κτηνίατρο για να αναλάβει τη φροντίδα των ζώων και των πουλιών. Και έτσι έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Η εκδρομή στα αστέρια

Κάποτε, δυο φίλοι, ο Νικήτας και ο Λάμπρος, είχαν έρθει για να περάσουν το καλοκαίρι τους στο χωριό. Ένα Αυγουστιάτικο βράδυ, οι δυο τους, είχαν ξαπλώσει στο γκαζόν του κήπου και κοίταζαν τα αστέρια. Το ολοστρόγγυλο φεγγάρι έλαμπε στον ουρανό.

Για μια στιγμή ο Λάμπρος έδειξε με το χέρι του ένα αστέρι λέγοντας: «Κοίτα αυτό το λαμπερό αστέρι. Είναι το πιο λαμπρό αστέρι, μετά το φεγγάρι και το λένε Αφροδίτη. Η γιαγιά μου το λέει, πότε Αυγερινό και πότε Αποσπερίτη και ακόμα λέει ότι είναι το πρώτο που βγαίνει στο ουρανό το σούρουπο και το τελευταίο, που χάνεται, με την ανατολή του Ήλιου. Λέει επίσης, ότι το είχαν για ρολόι τους τα παλιά χρόνια. Λες τα αστέρια να έχουν καταπράσινα δάση και όμορφους κήπους;»

«Εμένα ο παππούς μου», είπε ο Νικήτας, λέει και ένα τραγούδι. «'Η Πούλια, ο Αυγερινός και το χρυσό φεγγάρι' και κάποια άλλα λόγια που δεν θυμάμαι». Και συνέχισε δείχνοντας στον ουρανό. «Η Πούλια είναι εκείνο το αστέρι. Άκου τώρα και το πιο τρελό! Ο παππούς λέει, ότι δεν είναι ένα αστέρι, αλλά οκτώ και το επίσημο όνομα τους είναι Πλειάδες. Ο πατέρας μου λέει, πως οι επιστήμονες υποστηρίζουν ότι είναι πάνω από 3.000 αστέρια που φαίνονται σαν ένα! Χαμός!»

«Νομίζω μόνο με ένα ταξίδι μέχρι εκεί θα διαπιστώναμε πόσα ακριβώς είναι τα αστέρια». Ειρωνεύτηκε ο Λουκάς.

«Μην το γελάς. Πολύ θα ήθελα να μπορώ να πάω εκεί!» Απάντησε ο Νικήτας και μόλις ολοκλήρωσε τα λόγια του ξαφνικά ένα σύννεφο σκέπασε τον κήπο, που γρήγορα μετατράπηκε σε ένα τεράστιο τζίνι.

Το τζίνι είπε στους δυο φίλους: «Είμαι το τζίνι του κήπου και εμφανίζομαι μόνο μια φορά κάθε διακόσια χρόνια! Σήμερα συμπληρώνονται ακριβώς διακόσια. Ο κανόνας λέει ότι την ημέρα που θα εμφανιστώ, όποια επιθυμία έκαναν αυτοί, που είναι μέσα στον κήπο, θα πρέπει να την πραγματοποιήσω. Σήμερα είναι η τυχερή σας ημέρα».

Ο Νικήτας, που είχε εντωμεταξύ συνέλθει από την έκπληξη, είπε στο τζίνι: «Εγώ θέλω ένα χρυσό αυτοκίνητο!»

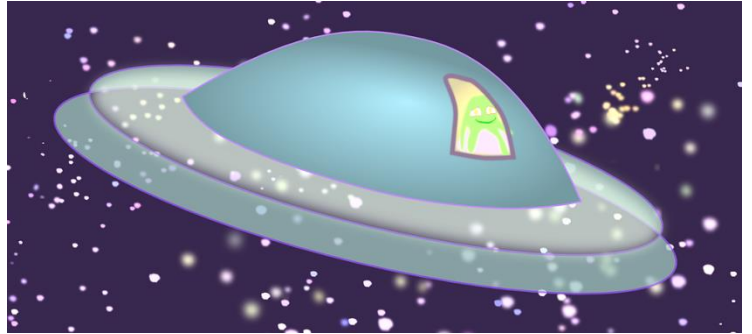
«Σας είπα ότι ο κανόνας λέει 'όποια επιθυμία έκαναν', λοιπόν, θέλετε να πάτε στα αστέρια ή όχι;», ρώτησε σε αυστηρό τόνο το τζίνι.

Οι δυο φίλοι κοιτάχτηκαν αναποφάσιστοι και ο Λουκάς ρώτησε: «Και τι θα γίνει με τους γονείς μας που θα μας ψάχνουν; Πως θα ξαναγυρίσουμε;»

«Θα σταματήσω τον χρόνο και κανένας δεν θα καταλάβει ότι λείπατε, όσο καιρό θα είστε στα αστέρια!», τους διαβεβαίωσε το τζίνι. «Σας ακούω, θέλετε ή δεν θέλετε;»

«Αν είναι έτσι, να πάμε», συμφώνησαν τα παιδιά.

Πριν ολοκληρώσουν την κουβέντα τους, βρέθηκαν από το γκαζόν του κήπου σε ένα αστέρι. Σαν προσεδαφίστηκαν, αισθάνθηκαν μια

αφόρητη ζέστη και με δυσκολία ανέπνεαν. Παρατήρησαν ότι το περιβάλλον ήταν γεμάτο πέτρες και σκόνη.

Κοίταξαν δεξιά, κοίταξαν αριστερά, παντού άμμος και πέτρες. Ξαφνικά, όπως κοίταζαν στον ουρανό, φάνηκε ένας ιπτάμενος δίσκος που έμοιαζε με ένα τεράστιο αναποδογυρισμένο πιάτο.

Ο ιπτάμενος δίσκος προσεδαφίστηκε κοντά τους, άνοιξε μια πόρτα και από μέσα εμφανίστηκαν μερικά παράξενα πλάσματα. Οι εξωγήινοι ήταν σαν μπάλες ενωμένες! Είχαν μια τεράστια μπάλα για σώμα, άλλοι κόκκινη και άλλοι μπλε, μια μικρότερη για κεφάλι, δυο μπάλες για χέρια και τέσσερις μπάλες για πόδια. Στο κεφάλι τους είχαν δυο κεραίες, ένα μάτι, και ένα στόμα. Όταν μετακινούνταν δεν περπατούσαν, αλλά τσουλούσαν καθώς στριφογύριζαν οι μπάλες που είχαν για πόδια.

Σαν έφτασαν κοντά τους, οι κεραίες που είχαν οι εξωγήινοι στα κεφάλια τους στράφηκαν προς τα παιδιά και από το στόμα ενός εξωγήινου ακούστηκαν τα λόγια: «Είμαστε οι κάτοικοι αυτού του αστεριού. Εσείς ποιο είστε;»

Ο Νικήτας κοίταξε τον Λουκά και τον ρώτησε: «Μιλάνε την γλώσσα μας ;»

Ο Λουκάς αν και έκπληκτος απάντησε: «Είμαστε από την Γη και ήρθαμε επίσκεψη! Αλήθεια πως ξέρεις την γλώσσα μας;»

«Υπάρχει αυτόματος μεταφραστής για όλες τις γλώσσες του Γαλαξία. Πρώτη φορά έρχονται επισκέπτες από την Γη στο αστέρι μας. Το διαστημόπλοίο σας που είναι;»

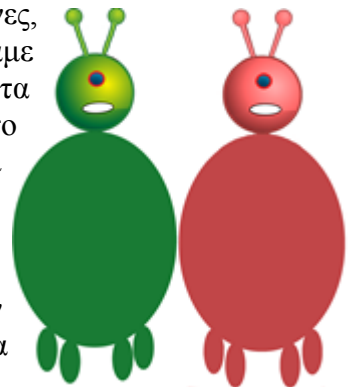
«Ήρθαμε με την σκέψη του τζίνι».

«Με την σκέψη; πολύ εξελιγμένους σας βρίσκω!», είπε με θαυμασμό ο εξωγήινος. «Πολύ προοδευμένοι! Ωστε ταξίδια χωρίς καύσιμα; Μόνο με την σκέψη! Απίστευτο!»

Ο Νικήτας ρώτησε γεμάτος περιέργεια: «Γιατί υπάρχει μόνο άμμος και πέτρες; Γιατί δεν έχετε δάση και κήπους; Που είναι οι θάλασσες, τα ποτάμια και οι λίμνες; Που βρίσκονται τα ζώα και τα πουλιά;»

«Κάποτε είχαμε δάση, αλλά τα καίγαμε! Είχαμε θάλασσες, ποτάμια και λίμνες, αλλά τις βρωμίσαμε! Είχαμε ωραία βουνά και κάμπους, αλλά τους γεμίσαμε σκουπίδια και πλαστικά! Έτσι καταστράφηκαν τα δάση, ξεράθηκαν οι θάλασσες, τα ποτάμια και οι λίμνες, πέθαναν τα ζώα και τα πουλιά. Το έδαφος ξεράθηκε και το χώμα έγινε άμμος. Έφυγε ο καθαρός αέρας και τώρα κάνει πολύ ζέστη. Δεν είναι καθόλου καλά εδώ, σκεπτόμαστε να φύγουμε για άλλο αστέρι».

Ο εξωγήινος τους έδειξε ένα μπλε αστέρι στον ουρανό, ήταν το λαμπερότερο και ομορφότερο, ξεχώριζε ανάμεσα στα άλλα και τους είπε : «Αυτό είναι η Γη, είχαμε αποφασίσει να έρθουμε στην γη να κατοικήσουμε, αλλά όταν πληροφορηθήκαμε ότι κάνετε συνέχεια πολέμους σταματήσαμε κάθε τέτοια σκέψη».

Με την κουβέντα, τα παιδιά, έμαθαν ακόμα ότι άντρες ήταν αυτοί με τις κόκκινες μπάλες και γυναίκες οι φτιαγμένοι με μπλε μπάλες. Τα παιδιά δεν γεννιόντουσαν από τις μανάδες, αλλά τα παράγγελναν οι γονείς στο εργοστάσιο, που τα έφτιαχνε σε δυο-τρεις ημέρες και τα έστελνε έτοιμα, δηλαδή μεγαλωμένα, σπουδασμένα και λοιπά.

Για φαγητό έτρωγαν κάθε έξι ώρες πέντε χάπια ο καθένας και έπιναν λάδι μηχανής, γιατί δεν υπήρχε νερό. Αλλά και να έβρισκαν, δεν θα το έπιναν γιατί θα σκούργιαζαν και μετά θα έπρεπε να πάνε στο εργοστάσιο για επισκευή.

Έμαθαν ακόμα ότι ζούσαν κάτω από το έδαφος, μιας και επάνω σ' αυτό έκανε πολύ ζέστη. Ο ήλιος ήταν τόσο καυτός, που αν έμενες πολλές ώρες στο έδαφος οι ακτίνες του, θα μπορούσαν να σου κάνουν μεγάλο κακό.

«Και πως μάθατε, ότι είμαστε εδώ, αφού ζείτε κάτω από το έδαφος;», ρώτησε ο Λουκάς.

«Σας είδαμε από το παρατηρητήριο, όταν προσεδαφιστήκατε», απάντησε ο εξωγήινος.

Των παιδιών αυτή η ζωή δεν τους άρεσε καθόλου. Δεν είχε την ζεστή αγκαλιά της οικογένειας και την ευλογία της φύσης της γης. Ήταν μια ζωή βασανιστική, που έγινε από τα λάθη των κατοίκων αυτού του αστεριού.

Τα παιδιά είχαν μάθει να ζουν αλλιώς. Τώρα καταλάβαιναν την μεγάλη αξία της οικογένειας και του σεβασμού στην φύση.

Λάμπρο, είπε ο Νικήτας: «Άσε, η εκδρομή στο αστέρι δεν ήταν κάτι το ιδιαίτερο. Κρίμα που λαμπιρίζουν τόσο ωραία στον ουρανό. Είναι αφιλόξενα και απάνθρωπα. Καλύτερα να επιστρέψουμε στον κήπο μας. Καλά λέει ο πατέρας μου ότι 'ότι λάμπει δεν είναι και χρυσός'».

Αυτοστιγμής οι δυο φίλοι επέστρεψαν στον κήπο και βρέθηκαν ξαπλωμένοι στο γκαζόν.

«Νικήτα, πάλι καλά, που το ταξίδι μας ήταν με επιστροφή... σκέψου να μέναμε σε κανένα αστέρι!» Είπε ο Λουκάς.

Ξαφνικά μια φωνή διέκοψε την ησυχία της νύχτας και το τραγούδι του γρύλου, που ακούγονταν από ένα κοντινό δένδρο: «Παιδιά ελάτε! σας έχω τηγανιτές πατάτες και κρέπες με φυστικοβούτυρο! Ελάτε γρήγορα.»

«Σκέψου Λάμπρο να έλεγε, 'Σας έχω τα χάπια σας και φρέσκο λάδι μηχανής'». Είπε ο Λουκάς και οι δυο φίλοι έσκασαν στα γέλια.

Η ιστορία του ανυπάκουου κοχυλιού

Στην μακρινή και βαθειά θάλασσα, εκεί που φτάνουν μόνο οι δύτες, τα ψάρια και τα καράβια, ζουν οικογένειες κοχυλιών. Κάθε μέλος αυτών των οικογενειών, ζει μέσα σε ένα όστρακο, γιατί το κορμάκι του είναι πολύ μαλακό και δεν έχει κόκαλα, όπως έχει ο άνθρωπος και τα ζώα.

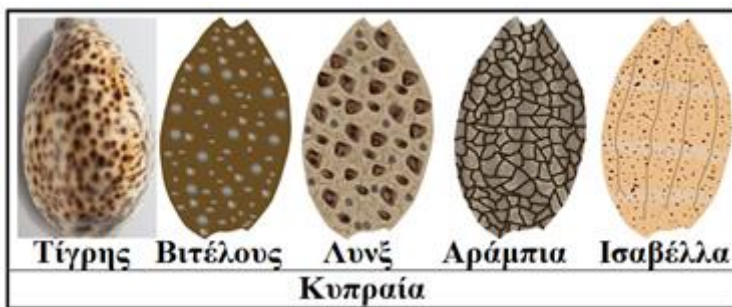
Η κάθε οικογένεια είχε πάρα πολλά παιδιά. Εκατοντάδες παιδιά, όπως έχει και η μαμά μέλισσα, εκατοντάδες παιδιά μελισσούλες.

Η οικογένεια του κοχυλιού του παραμυθιού ονομάζεται επιστημονικά Κυπραία Τίγρης. Ονομάζετε έτσι, γιατί τα χρώματα που έχουν τα όστρακά τους μοιάζουν με τα χρώματα που έχει το θηρίο τίγρης, που ζει στη ζούγκλα.

Στην γειτονία τους ζουν και άλλες οικογένειες κοχυλιών. Είναι συγγενείς τους. Όλοι οι συγγενείς ονομάζονται Κυπραία, αλλά κάθε οικογένεια έχει και ένα δεύτερο όνομα. Έτσι υπάρχουν οι οικογένειες, Κυπραία Βιτέλους, Κυπραία Λυνξ, Κυπραία Αράμπια, Κυπραία Ισαβέλλα και άλλες. Κάθε οικογένεια έχει τα δικά της χρώματα στα όστρακά της.

Παίζουν στο ωραιότερο πάρκο του κόσμου, στον γαλάζιο βυθό με τις πανέμορφες πέτρες, βράχια και σπηλιές, που είναι στολισμένες με κοράλλια, σφουγγάρια και θαλάσσιες ανεμώνες.

Εδώ παίζουν κρυφτό με τα πολύχρωμα μικρά ψαράκια.

Υπάρχουν και μερικοί πολύ μακρινοί συγγενείς και φίλοι όπως, μύδια, στρείδια, τούνες, πίνες, αχιβάδες, κοκαλίτσες, σαλιγκάρια και άλλα, εξίσου με παράξενα ονόματα. Το καλύτερό τους φαγητό είναι το πλαγκτόν, μια ιδιαίτερη τροφή, που είναι τόσο ωραία που δεν την αλλάζουν με καμιά άλλη. Το βράδυ, όλοι κοιμούνται στα μαλακά κρεβάτια τους που είναι φτιαγμένα από φύκια.

Ένα από τα πολλά παιδιά την μαμάς Κυπραίας είναι και ο Ζωηρούλης. Παίζει στο πάρκο με τα αδέρφια του, αλλά του αρέσει και η παρέα με ένα κοκκινοκιτρινόμαυρο ψάρι που το λένε Σέργιο.

Παίζουν μαζί και τους αρέσει να απομακρύνονται από τον βράχο που είναι η φωλιά τους. Η μαμά Κυπραία τους μαλώνει, αλλά αυτοί θέλουν να κάνουν καινούργια πράγματα, να βρουν καινούργιους φίλους και να γνωρίσουν νέα μέρη.

Έτσι μια μέρα που ξεμάκρυναν ποιο πολύ από τις άλλες φορές, γνώρισαν την γαρίδα και την καραβίδα, που ήταν κόκκινες με μεγάλα μουστάκια και γουρλωτά μάτια. Η καραβίδα είχε και δαγκάνες για να πιάνει και να κόβει το φαγητό της.

Μια άλλη μέρα γνώρισαν το χταπόδι και το καλαμάρι. Αυτοί είχαν πολλά πόδια με βεντούζες για να πιάνονται στα βράχια. Μπορούσαν να αλλάξουν το χρώμα του κορμιού τους στην στιγμή, να κάθονταν πάνω σε χρωματιστές πέτρες και να παίρνουν το χρώμα της πέτρας, ώστε να μην διακρίνονται.

Σε ένα άλλο ταξίδι γνώρισαν ένα κατακόκκινο κάβουρα. Αυτός είχε ένα πολύ παράξενο βάδισμα. Αντί να περπατά προς τα μπρος, περπατούσε προς τα πλάγια. Γνώρισαν επίσης τον αστερία και τον αχινό.

Τις γνωριμίες που έκαναν τις διηγούνταν στην μαμά Κυπραία. Αυτή τους άκουγε προσεκτικά και τους συμβούλευε να μην φεύγουν μακριά από την φωλιά και να μην εμπιστεύονται τους ξένους.

Οι δυο φίλοι όμως δεν άκουγαν την μαμά γιατί νόμιζαν ότι τα ξέρουν όλα. Έτσι μια μέρα ξεμάκρυναν αρκετά, πέρασαν πέρα από τα φύκια, τα κοράλλια και τα σφουγγάρια.. Ήταν και οι δύο ανυπόμονοι να ξανοιχτούν στο άγνωστο, προτού αποκτήσουν γνώσεις και πείρα. Έτσι έφτασαν σχεδόν κοντά στην στεριά.

Εκεί που πήγαν ένας ψαράς είχε ρίξει τα δίχτυα του. Ο Στέργιος και ο Ζωηρούλης δεν είχαν ξαναδεί δίχτυα. Πήγαν κοντά και ξαφνικά ο Σέργιος μπερδεύτηκε σ' αυτά. Τρέχει κοντά του ο Ζωηρούλης να τον βοηθήσει, αλλά μπλέκετε και αυτός. Έκαναν πολλές προσπάθειες να βγουν από τα δίχτυα, αλλά όσο προσπαθούσαν τόσο μπερδεύονταν περισσότερο. Έτσι οι δυο φίλοι αιχμαλωτίστηκαν και δεν μπόρεσαν να ελευθερωθούν.

Μετά από πολλές ώρες ήρθε ο ψαράς με τον γιό του να μαζέψουν τα δίχτυα. Καθώς μάζευαν το δίχτυ ο ψαράς, είδε τον Σέργιο. Τον ξεμπερδεψε από τα δίχτυα και τον έριξε στην θάλασσα λέγοντας στον γιό του:

«Είναι πολύ μικρό ψάρι. Τα πολύ μικρά ψάρια τα ξαναρίχνουμε στην θάλασσα».

Ξαφνικά ο γιός του ψαρά φώναξε : «Πατέρα ! κοίταξε ένα κοχύλι ! δεξ τι ωραίο όστρακο που έχει !»

«Είναι Κυπραία Τίγρης» Είπε ο ψαράς. «Είναι σπάνιο κοχύλι. Είναι ένα από τα ομορφότερα κοχύλια που υπάρχουν, είναι ένα κόσμημα, θα το δώσουμε στον χρυσοχό !»

Εντωμεταξύ ο Σέργιος, όπως τον πέταξε ο ψαράς μέσα στο νερό, ήταν τρομοκρατημένος και ζαλισμένος. Κοίταζε αριστερά, κοίταζε δεξιά, πουθενά δεν έβλεπε τον Ζωηρούλη. Έψαξε τριγύρω στην βάρκα του ψαρά,

μα δεν έβρισκε τον Ζωηρούλη. Όταν πείστηκε ότι ο Ζωηρούλης δεν υπήρχε πουθενά, πήρε τον δρόμο για την φωλιά. Σαν είπε τα δυσάρεστα νέα στην μαμά κυπραία, η καρδιά της μάνας σπάραξε και άρχισε τα κλάματα :

«Χάθηκε το παιδί μου. Σας έλεγα να μην απομακρύνεστε. Έλεγα προσέξτε. Να το αποτέλεσμα. Χάθηκε το παιδί μου. Χάθηκε ο Ζωηρούλης. Τώρα τι θα κάνω ; Που να βρίσκετε ; Τι κακό μπορεί να του έχει συμβεί ;»

Έκλαιγε, έκλαιγε και σταματημό δεν είχε, γιατί μπορεί η μάνα να είχε πάρα πολλά παιδιά, αλλά η αγάπη και η στενοχώρια είναι η ίδια για κάθε παιδί.

Ο ψαράς πήγε το κοχύλι στον χρυσοχό και αυτός το έδωσε με χρυσοκλωστή, σε ένα περιδέριο με πέρλες. Μετά το έβαλε στην βιτρίνα του κοσμηματοπωλείου του. Ήταν το πιο ωραίο κόσμημα. Όλοι οι πελάτες το κοίταζαν με θαυμασμό.

Ο Ζωηρούλης ένιωθε άβολα όπως ήταν δεμένος στο περιδέριο με της πέρλες, τον ζάλιζαν και τα πολλά φώτα της βιτρίνας. Ήταν πολύ στενοχωρημένος. Είχε χάσει σε μια στιγμή την οικογένειά του, την παρέα του την καλοπέρασή του, τα πάντα και αυτό γιατί δεν είχε ακούσει τα λόγια την μαμάς Κυπραίας.

Οι μέρες περνούσαν μέχρι που ένα κύριος αγόρασε το περιδέριο για να το κάνει δώρο στην γυναίκα του. Αυτή όταν της το έδωσε, το πήρε στα χέρια της το χάιδεψε και έδωσε ένα φιλί στο κοχύλι. Ο Ζωηρούλης ένοιωσε μετά από τόσο καιρό λίγη από την παράξενη ζεστασιά που ένοιωθε στην αγκαλιά της μητέρας του.

Η κυρία έβαλε το περιδέριο στο βελούδινο κουτί του και το άφησε με προσοχή μέσα στην κοσμηματοθήκη. Το φορούσε τακτικά όταν επισκέπτονταν ξένα σπίτια ή πήγαινε κάπου να διασκεδάσει. Ο Ζωηρούλης έβλεπε πολλά παράξενα πράγματα, αλλά ήταν πάντα στενοχωρημένος, γιατί από την ανυπακοή του είχε χάσει για πάντα, μητρική αγκαλιά, οικογένεια, φίλους, παιχνίδια. Ένα βράδυ η κυρία είχε πάει στον κινηματογράφο φορώντας το αγαπημένο της κολιέ. Όταν βγήκε από την αίθουσα ο καιρός είχε χαλάσει. Φυσούσε δυνατός αέρας και έβρεχε καταρρακτωδώς.

Η κυρία πήγε να ανοίξει την ομπρέλα της. Εκείνη την στιγμή ένα κύριος πέρασε από δίπλα της απρόσεκτα και έσπρωξε την ομπρέλα της. Η ομπρέλα πιάστηκε στο περιδέριο και το περιδέριο κόπηκε. Οι πέρλες σκορπίστηκαν στον δρόμο. Τα νερά της βροχής είχαν κάνει μικρά ρυάκια που παρέσυραν μερικές πέρλες και τον Ζωηρούλη μέσα στην σκάρα του υπονόμου.

Ο Ζωηρούλης βρέθηκε ξαφνικά μέσα στα βρόμικα νερά. Η δύναμη του νερού ήταν μεγάλη και τον στριφογύριζε παρασύροντάς τον σε μια ατελείωτη κατρακύλα. Εξουθενωμένος, βρόμικος, καταζαλισμένος, τρισάθλιος, βρέθηκε σε μια τεράστια γούρνα που ήταν μέσα στον υπόνομο. Εκεί σταμάτησε να κατρακυλά.

Όμως εδώ ήταν πολύ βρόμικα. Μύριζε πολύ άσχημα. Η γούρνα ήταν γεμάτη βρομιές και σκουπίδια.

Ο Ζωηρούλης δυσκολεύονταν να αναπνεύσει από την άσχημη μυρωδιά. Εδώ έμεινε πολλές μέρες. Αν και προσπάθησε πολλές φορές, δεν μπόρεσε να βγει από την γούρνα.

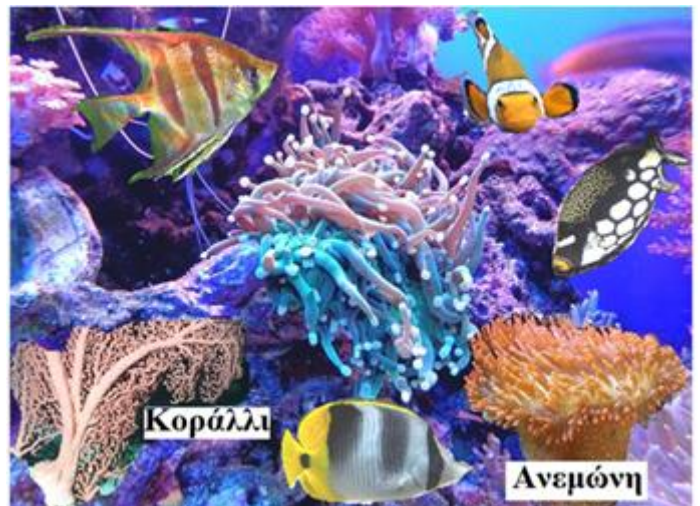
Η κατάσταση ήταν ανυπόφορη. Αναλογίζονταν τις μέρες που ήταν πεντακάθαρος, στην αγκαλιά της μητέρας του και δάκρια έτρεχαν από τα μάτια του. Πολλές φορές γύρω από την γούρνα εμφανίζονταν τεράστιοι ποντικοί. Τότε φοβόταν πάρα πολύ και κρύβονταν ανάμεσα στα σκουπίδια για να μην τον δουν.

Μια μέρα ακούστηκε ένα μακρινό βουητό. Όσο περνούσε η ώρα ακούγονταν όλο και κοντύτερα. Ξαφνικά ένας τεράστιος όγκος από νερά έπεσε μέσα στην γούρνα. Παρέσερνε τα πάντα στο πέραςμά του. Τότε άρχισε να παρασύρει και τον Ζωηρούλη. Τα νερά τον πετούσαν από δω και από κει μέχρι που τον έφεραν στην θάλασσα.

Όμως τα βάσανα και η ταλαιπωρία του δεν σταμάτησαν εδώ.

Υποθαλάσσια ρεύματα τον έσπρωχναν ακόμα πιο μακριά. Ήταν αδύνατον να σταθεί στα πόδια του. Τον έφεραν τούμπες, τον πετούσαν πάνω σε πέτρες και βράχια. Ωσπου επιτέλους, κάποτε σταμάτησε αυτή η βασανιστική διαδρομή.

Εδώ η θάλασσα ήταν ήρεμη και ακούγονταν φωνές από παιδιά που έπαιζαν. Ο Ζωηρούλης αναγνώρισε την γειτονία του. Πήγε κοντά στην παρέα, αλλά κανένας δεν του έδινε σημασία, έτσι βρόμικος που ήταν.

Εκείνη την ώρα η μαμά Κυπραία έτυχε να βγαίνει από την φωλιά της. Σαν αντίκρισε το βρόμικο κοχύλι, τον αναγνώρισε. Πως ήταν δυνατόν να μην αναγνωρίσει το παιδί της. Έτρεξε προς το μέρος του φωνάζοντας!

«Ζωηρούλη, Ζωηρούλη, Ζωηρούλη μου».

Τον πήρε στην αγκαλιά της. Τον έσφιξε δυνατά επάνω της και του έδωσε τα πιο γλυκά φιλάκια. Γύρισε το ανυπάκουο παιδί της. Γύρισε ο χαμένος Ζωηρούλης. Ο Ζωηρούλης χωμένος στην αγκαλιά της μητέρας του ένοιωθε ευτυχισμένος. Δάκρια χαρά κυλούσαν στο πρόσωπό του.

Τι χαρά ήταν αυτή. Του φαινόταν ότι η ημέρα ήταν πιο λαμπρή, η θάλασσα πιο γαλάζια, ο βυθός πιο ωραίος.

Σε μια άκρη του πάρκου, ο Σέργιος, έκλαιγε και αυτός από χαρά. Επιτέλους δεν θα είχε πια τύψεις που παρέσυρε τον φίλο του τόσο μακριά από το πάρκο. Ο φίλος του είχε σωθεί.

Τις επόμενες ημέρες ο Ζωηρούλης διηγούνταν την περιπέτειά του. Δεν πίστευε και ο ίδιος ότι τα βάσανά του τελείωσαν. Όλοι έλεγαν πως ήταν πολύ τυχερός, που το τέλος αυτής της περιπέτειας του, δεν είχε άσχημο τέλος.

Η καστανομαζώχτρα

Μια φορά και ένα καιρό, ήταν ένας βασιλιάς, δίκαιος και καλόκαρδος, που ζούσε σε ένα μεγάλο παλάτι. Όλοι τον αγαπούσαν, γιατί έπαιρνε σωστές αποφάσεις. Όμως οι άνθρωποι που ζούσαν στο βασιλείο του είχαν ένα παράπονο! Δεν είχαν δει ποτέ το πρόσωπο του βασιλιά τους!

Ο βασιλιάς, όταν έρχονταν κόσμος στο παλάτι, τον δέχονταν σε ένα δωμάτιο, που δεν είχε παράθυρα και ήταν πολύ σκοτεινό. Υπήρχε μόνον ένα μικρό κεράκι αναμμένο και έτσι δεν μπορούσε να δει κανένας το πρόσωπό του. Όποιος έμπαινε στην αίθουσα αυτή έλεγε το όνομά του και μετά φιλούσε το χέρι του βασιλιά. Πολύ έλεγαν ότι ήταν πολύ άσχημος, άλλοι έλεγαν ότι είχε μόνο ένα πόδι, άλλοι ότι είχε ένα χέρι και άλλα τέτοια!

Γύρω από το παλάτι ζούσαν οι άνθρωποι του βασιλείου. Μακριά από το παλάτι, κοντά στο δάσος, είχε την καλύβα της μια πολύ φτωχιά οικογένεια. Ο πατέρας Δήμος, η μητέρα Θεοδώρα και τα παιδιά Μιχάλης και Κωνσταντίνα.

Ο κυρ Δήμος όλη την ημέρα δούλευε, μέσα στο δάσος. Η κυρά Θεοδώρα πήγαινε στα ξένα σπίτια και βοηθούσε τις κυρίες στον καθαρισμό των σπιτιών τους. Ο Μιχάλης πήγαινε στο δάσος και βοηθούσε τον πατέρα του στην δουλειά του. Όταν ο κυρ Δήμος δεν είχε πολύ δουλειά, ο Μιχάλης μάζευε ρετσίνα από τα δένδρα που το πουλούσαν στον μακαλάη για να το βάζει στο κρασί.

Η Κωνσταντίνα, όταν δεν έβρεχε, πήγαινε στο κοντινό δάσος με τις καστανιές. Μάζευε κάστανα, που έπεφταν από τα δένδρα. Ανάλογα με την εποχή, μάζευε, μανιτάρια, καρύδια και βατόμουρα και κράνα με τα οποία έφτιαχνε η μητέρα της μαρμελάδες και γλυκά. Καμιά φορά έβρισκε φράουλες, που ήταν οι αγαπημένες της και η μητέρα της τις έλεγε χαμοκέρασα.

Μέσα στο δάσος ήταν μια βρύση, από την οποία όλη την ημέρα έτρεχε γάργαρο νερό. Κάθε μεσημέρι η Κωνσταντίνα πήγαινε στην βρύση να πιεί νερό και να φάει το ψωμάκι της. Κάποια μέρα, εκεί που καθόταν, είδε ένα γέροντα να έρχεται προς το μέρος της.

Ο γέροντας έφτασε στην βρύση την καλημέρισε και έσκυψε να πιεί νερό.

«Από πού είσαι κορίτσι μου ;» Την ρώτησε.

«Είμαι από το χωριό». Αποκρίθηκε αυτή.

«Τι κάνεις εδώ μέσα στο δάσος ;»

«Μαζεύω κάστανα». Απάντησε η Κωνσταντίνα δείχνοντας το καλάθι της.

«Και τι τα κάνεις ;»

«Όταν μαζεψτούν αρκετά τα πουλάμε στο έμπορο. Αυτός μας δίνει μακαρόνια, αλεύρι, ζάχαρη ή ότι άλλο χρειάζεται η μητέρα».

«Α, αυτό είναι πολύ καλό ! Αν μαζεύεις πολλά, δεν θα σας λείπει τίποτα στο σπίτι».

Η Κωνσταντία χαμογέλασε και είπε : «Δεν βρίσκω πολλά. Το βράδυ έρχονται από το βουνό τα αγριογούρουνα και τα τρώνε. Είναι και πολλά χαλασμένα. Αλλά δεν πειράζει. Όλο και κάτι βρίσκω ! Εσύ, που πας, παππού ;»

«Περαστικός είμαι από τα μέρη σας, κόρη μου».

Η Κωνσταντία, του μίλησε για την οικογένειά της και του έδωσε λίγο από το ψωμί που έτρωγε. Σαν ξεκουράστηκε ο γέροντας χαιρέτισε την Κωνσταντία και συνέχισε τον δρόμο του.

Όταν άρχισε να σουρουπώνει, η Κωνσταντία, επέστρεψε στο σπίτι της. Άδειασε το καλάθι της στην σκεπή της καλύβας και μπήκε μέσα. Τα κάστανα, τα άπλωναν στην σκεπή της καλύβα για να ξεραίνονται.

Την άλλη ημέρα, όταν η Κωνσταντία πήγε στο δάσος, η μητέρα της πήγε να αραιώσει τα κάστα και τα καρύδια, όπως έκανε κάθε πρωί, για να τα βλέπει ο ήλιος. Ξαφνικά είδε κάτι που γυάλιζε ανάμεσα στα κάστανα. Κοίταξε καλύτερα και ανακάλυψε ένα χρυσό φλουρί ! Τρέχει γρήγορα στο άνδρα της τον κυρ Δήμο και του λέει γεμάτη χαρά :

«Κοίτα τι βρήκα ανάμεσα στα κάστανα !»

Ο κυρ Δήμος ρώτησε την γυναίκα, του γελώντας : «Βγάζουν και η καστανιές χρυσά φλουριά ;»

«Μα τι λες». Αποκρίθηκε εκείνη. «Θα έπεσε από κάποιον πλούσιο».

«Και έπεσε στην στέγη μας ; Μας επισκέφτηκε κάποιος ; Έχουμε επισκέπτες στην στέγη ;»

«Όχι. Έχω ακούσει άντρα μου, ότι τα κοράκια όταν δουν κάτι που γυαλίζει, το παίρνουνε. Μπορεί να είχε βρει ένα κοράκι το φλουρί, να το πήρε και καθώς περνούσε από εδώ να του έπεσε».

«Μπορεί !» Είπε σκεπτικός ο κυρ Δήμος και συνέχισε : «Θα το κρατήσουμε λίγες μέρες. Αν δεν το ζητήσει κανένας, θα πάω να αγοράσω ένα άλογο για να κουβαλάω τα ξύλα για τον χειμώνα. Κουράστηκα τόσα χρόνια να τα κουβαλάω στον ώμο !»

Σαν πέρασαν οι ημέρες, ο κυρ Δήμος πήγε και αγόρασε ένα άλογο και το πήγε στην καλύβα τους.

«Κυρά Θεοδώρα το πήραμε το άλογο ! Είναι γέρικο, γιατί το φλουρί δεν έφτανε για καλό άλογο. Δεν πειράζει όμως ! Κάπως θα με βοηθάει και αυτό !»

Το άλογο όμως, ήταν πολύ γέρικο και σε λίγο καιρό δεν μπορούσε ούτε στα πόδια του να σταθεί. Ο κυρ Δήμος δεν το ξαναπήρε στο δάσος να κουβαλάει ξύλα.

Ένα πρωί, μετά από λίγο καιρό, καθώς ο κυρ Δήμος έφευγε για την δουλειά του, βρήκε δυο άλογα να είναι δεμένα στην πόρτα της καλύβας. Τάχασε. Κοίταξε αριστερά, κοίταξε δεξιά, περπάτησε γύρω από την καλύβα, μα δεν βρήκε κανέναν. Μπαίνει λοιπόν στο σπίτι και ρωτά γεμάτος απορία την γυναίκα του :

«Τι άλογα είναι αυτά ;»

«Ποια άλογα ;»

«Ένα καφέ και ένα άσπρο, που είναι έξω από την πόρτα μας».

«Καλέ τι λες». Είπε η κυρά Θεοδώρα και βγήκε από την πόρτα.

Βλέπει τα άλογα και μένει με το στόμα ανοιχτό. Τότε, ο κυρ Δήμος, λέει στην γυναίκα του γελώντας : «Μην μου πεις ότι έπεσαν από κοράκι ! Εδώ κάτι γίνεται ! Μήπως τα άφησε κανένας κλέφτης και κατηγορήσουν εμάς ; Αύριο το πρωί θα πάμε όλοι στον βασιλιά να το αναφέρουμε και θα του πούμε και για το φλουρί».

Έτσι και έγινε. Την άλλη μέρα πήγαν στο παλάτι, μαζί με τα άλογα. Μπήκαν στο δωμάτιο που ήταν ο βασιλιάς, του φίλησαν το χέρι και πήγαν να καθίσουν στις θέσεις τους.

«Πατέρα !» Είπε η Κωνσταντία ψιθυριστά. «Τον βασιλιά εγώ τον ξέρω. Τον έχω γνωρίσει στην βρύση του δάσους».

«Τι είναι αυτά που λες Κωνσταντία ; Ο βασιλιάς λένε πως έχει ένα πόδι. Πώς να πάει στο δάσος με ένα πόδι ; Για άλλον είδες και τα μπερδεύεις με τόσο σκοτάδι που έχει εδώ».

«Πατέρα, αναγνώρισα το χέρι του». Επέμενε η Κωνσταντία.

«Βασιλιά μου, είπε ο κυρ Δήμος, μας συμβαίνει κάτι παράξενο και θέλουμε την σοφή συμβουλή σου».

Άρχισε λοιπόν ο κυρ Δήμος, να διηγείται τι είχε συμβεί. Ο βασιλιάς τον άκουσε με προσοχή και όταν τελείωσε χαϊδεύοντας τα γένια του και είπε :

«Είσαι τίμιος άνθρωπος, κυρ Δήμο ! Μπράβο σου ! Τα άλογα τα έφερα εγώ και το φλουρί, εγώ το έριξα στο καλαθάκι της Κωνσταντίνας. Ήθελα να σας δοκιμάσω, για να δω τι θα κάνετε ! Ξέρω ότι έχεις δυο καλά παιδιά, που δουλεύουν όλη την ημέρα. Γνώρισα την κόρη σου στην βρύση του δάσους, κουβέντιασα μαζί της και την εκτίμησα. Είναι εργατική, γλυκομίλητη, καταδεκτική, μου προσέφερε και κομμάτι από το λιγοστό ψωμί της, για να φάω. Ψάχνω χρόνια να βρω καλούς ανθρώπους για τις δουλειές του παλατιού. Γι' αυτό κρύβομαι και κανένας δεν ξέρει το πρόσωπο μου !

Άκου λοιπόν την απόφασή μου : Θα κάνω την πριγκίπισσα, γιατί θέλω να παντρευτεί τον μοναχογιό μου. Πιστεύω ότι είναι η καλύτερη, για να γίνει γυναίκα του γιού μου και βασίλισσα, αργότερα, κυρ Δήμο θα έρθεις και εσύ στο παλάτι με τον γιό σου. Θέλω να προσέχετε τα δάση. Να φυτεύονται νέα δένδρα και να μην γίνονται πυρκαγιές !»

«Ότι πεις εσύ βασιλιά μου ! Σε ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια ! Ευχαριστώ για την τιμή που μου κάνεις». Είπε καταχαρούμενος ο κυρ Δήμος.

Σε λίγο καιρό ο κυρ Δήμος και ο γιός του Μιχάλης, έγιναν υπεύθυνοι του βασιλιά για τα δάση. Την Κωνσταντίνα ο βασιλιά την είχε κάνει πριγκίπισσα και τώρα έραβε τα φορέματα της για τον γάμο.

Την ημέρα που το βασιλόπουλο παντρεύτηκε την Κωνσταντίνα, έγιναν μεγάλα γλέντια και χαρές. Όταν πέρασαν κάμποσα χρόνια και ο βασιλιάς γέρασε πολύ, βασιλιάς έγινε ο γιός του και βασίλισσα η Κωνσταντίνα και έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Η κόκκινη Ferrari

Ήταν κάποτε στην γειτονιά μας, μια μεγάλη μάντρα αυτοκινήτων, γεμάτη με αυτοκίνητα, που είχαν αποσυρθεί από την κυκλοφορία και θα δίνονταν για ανακύκλωση. Από κάθε αυτοκίνητο αφαιρούσαν ότι ήταν χρήσιμο. Ότι απέμενε από το αυτοκίνητο, είτε συμπιέζονταν, από μια ειδική πρέσα σε κύβους, είτε ένας καταστροφέας τα κόβει σε μικρά κομμάτια. Τέλος τα φόρτωναν σε φορτηγά αυτοκίνητα και τα πήγαιναν στο χυτήριο. Εκεί έλιωναν τα μεταλλικά τους μέρη, ώστε να τα χρησιμοποιήσουν σε καινούργιες εφαρμογές.

Όλα τα παιδιά της γειτονιάς, που τα έχανες που τα εύρισκες, όταν έβγαιναν για παιχνίδι, πάντα στην μάντρα πήγαιναν. Ήταν το στέκι τους. Έτρεχαν σε νοερούς αγώνες αυτοκινήτων, και όταν σουρούπωνε έπαιζαν κρυφτό, ή κλέφτες και αστυνόμους.

Στους νοερούς αγώνες αυτοκινήτων, το κάθε παιδί έμπαινε σε ένα αυτοκίνητο, έστριβε το τιμόνι αριστερά δεξιά, γέρνοντας ταυτόχρονα το σώμα του προς την πλευρά που έστριβε το τιμόνι. Από το στόμα του έβγαιναν όλοι οι ήχοι οδήγησης, γκαζαρίσματα, αλλαγή ταχύτητας, απότομα φρεναρίσματα και γλίστρημα των ελαστικών στις απότομες στροφές. Καμιά φορά ακούγονταν και κανένα τρακάρισμα ή η σειρήνα του περιπολικού.

Υπήρχαν πολλά αυτοκίνητα και έτσι το κάθε παιδί μπορούσε να διαλέξει όποια μάρκα ή χρώμα αυτοκινήτου ήθελε. Όμως όλοι επιδίωκαν να οδηγήσουν την κόκκινη Φερράρι! Ενώ όλα τα αυτοκίνητα στην μάντρα ήταν στοιβαγμένα άτακτα, το ένα δίπλα στο άλλο και το ένα πάνω στο άλλο, η κόκκινη Φερράρι είχε τον δικό της αποκλειστικό χώρο! κανένα αμάξι δεν ήταν κοντά της!

Τα παιδιά είχαν μεγάλο ανταγωνισμό μεταξύ τους, για το ποιος θα προλάβει να καθίσει πρώτος στην θέση του οδηγού! Γίνονταν πραγματικός χαμός. Βεβαία, ήταν και το μόνο αυτοκίνητο, που είχε πάντα συνοδηγό. Ήταν πολύ τιμητική η θέση του συνοδηγού και αν τύχαινε στον οδηγό να τον φωνάξει η μητέρα του και να αναγκαστεί να φύγει από το παιχνίδι, ο συνοδηγός αμέσως έπαιρνε το τιμόνι.

Ο Δημήτρης, ήταν ο μόνος, που έλεγε πως δεν του άρεσε να οδηγεί την Φερράρι. Υποστήριζε μάλιστα ότι η Λότους είναι καλύτερη και ότι η Φερράρι δεν έχει καλά κρατήματα στις στροφές! Για αυτό, αφού δεν υπήρχε Λότους στην μάντρα, δεν καταδέχονταν να οδηγήσει ούτε την Φερράρι. Όλοι όμως καταλάβαιναν, ότι αυτά τα έλεγε, γιατί ήταν λίγο χοντρούλης και δεν προλάβαινε να μπει πρώτος στην Φερράρι.

Κομμάτια αυτοκινήτου μετά τον καταστροφέα

Σαν έφευγε το σκοτάδι άκουγες τα καλέσματα από τα γύρω σπίτια: «Κωστάκη έλα!» «Γιάννη, ώρα για φαγητό!» «Πάνο το φαγητό κρυώνει!» «Τάκη αύριο ξανά!» και άλλα.

Τα παιδιά ένα-ένα, έφευγαν για τα σπίτια τους και τότε ήταν που σαν σε θαύμα τα αυτοκίνητα αποκτούσαν ζωή. Κάθε αυτοκίνητο που ήταν στην μάντρα είχε να διηγηθεί την δική του ιστορία.

Ένα μικρό φιατάκι διηγήθηκε κάποτε, ότι ήταν το δώρο ενός πατέρα στον γιό του, που μπήκε πρώτος στην ιατρική. Έλεγε για τις παρέες των φοιτητών, τα πάρτι, τις αγωνίες των εξετάσεων, τις εκδρομές, τις ατέλειωτες συζητήσεις και τόσα άλλα. Όμως όλα τα ωραία τελειώνουν κάποτε. Ο φοιτητής, σπούδασε και έγινε πολύ γιατρός και μετά μεγαλογιατρός. Έτσι δεν πίστευε ότι δεν ήταν σωστό να μπαίνει σε φιατάκι. Το πάρκαρα λοιπόν στο πεζοδρόμιο έξω από το σπίτι του και μια μέρα το έδωσε για απόσυρση. Μετά αγόρασε ένα ακριβό αυτοκίνητο, αλλά και αυτό σύντομα ήρθε στην μάντρα, γιατί το τράκαρε και έτσι αγόρασε ένα άλλο ακριβότερο.

Ένα φορτηγάκι κλούβα περηφανεύονταν ότι έχει διασχίσει όλους τους δρόμους της Πάτρας. Το είχε ο κυρ' Νίκος ο μανάβης, που όλη την ημέρα γύριζε από γειτονία σε γειτονία για να πουλήσει την πραγματία του. Δεν υπήρχε δρόμος, που να μην τον έχουν πατήσει οι ρόδες του.

Το πράσινο ημιφορτηγό παραπονιόταν ότι διαλύθηκε στους κακοτράχαλους δρόμους των χωριών. Όπου γινόταν πανηγύρι, αυτό ήταν εκεί, γεμάτο παιχνίδια για παιδιά. Καραμούζες, μπαλόνια, κούκλες, όπλα, ξίφη, παζλ, επιτραπέζια, βραχιόλια, σαπουνόφουσκες, ηλεκτρονικά και ότι άλλο μπορείς να φανταστής. Από τις πολλές λακκούβες των δρόμων είχε ξεχαρβαλωθεί, οι λαμαρίνες τρίζανε και γινόταν τόσο θόρυβος, που ο οδηγός δεν άκουγε τι του έλεγε ο συνοδηγός. Έτσι μια ημέρα προτίμησαν να με δώσουν για απόσυρση αντί να κουφαθούν.

Μια μαύρη μπεμβέ, πραγματική κουκλίτσα, έλεγε ότι, είχε την ατυχία να αγκαλιάσει μια κολώνα. Να τι συνέβη: Ένας κύριος έκανε δώρο σε μια κυρία για τα γενέθλιά της, την μαύρη μπεμβέ. Μια ημέρα η κυρία οδηγούσε την μπεμβέ, αλλά ταυτόχρονα μίλαγε στο τηλέφωνο με μια φίλη της... φόραγε και δωδεκάποντο γοβάκι. Ξαφνικά από το πουθενά πετάχτηκε μια γάτα στη μέση του δρόμου. Η κυρία που είχε το νου της στο τηλέφωνο ξαφνιάστηκε. Στρίβει απότομα το τιμόνι και στην προσπάθειά της να φρενάρι, μπερδεύετε με τα τακούνια και αντί για φρένο πάτησε γκάτζι. Το αποτέλεσμα ήταν η μπεμβέ να αγκαλιάσει μια κολώνα, και έτσι βρέθηκε ολοκαίνουργια στην μάντρα για ανακύκλωση.

Ένα κίτρινο αυτοκινητάκι, είπε κάποιο βράδυ στην Φερράρι: «Εσύ δεν μας έχεις πει ποτέ την ιστορία σου. Μήπως δεν μας καταδέχεσαι επειδή σε έχουν σε ξεχωριστή θέση στην μάντρα; Δεν είναι κανένας μας ξεχωριστός, όλοι αργά ή γρήγορα στην ανακύκλωση θα πάμε!»

«Όχι ότι δεν καταδέχομαι, αλλά αν σας πω την ιστορία μου θα νομίσετε ότι έχω πολύ μεγάλη ιδέα για τον εαυτό μου και θα με πείτε ξιπασμένη», απάντησε η Φερράρι.

«Αν είναι δυνατόν; Πες μας, πες μας!», φώναξαν τα υπόλοιπα αυτοκίνητα.

«Λοιπόν η ιστορία μου είναι λίγο μεγάλη αλλά θα σας την πω. Φτιάχτηκα στην βόρεια Ιταλία. Στην περιοχή αυτή γίνονται επίσης τα αυτοκίνητα Μαζεράτι, Παγκάνι και Λαμποργκίνι! Ο πρώτος, που με οδήγησε, ήταν ο Έντσο Φερράρι! Είναι τεράστια τιμή να σε οδηγήσει ο κατασκευαστής σου! Μετά με αγόρασε ο Πρίγκιπας του Μονακό!

Είχα το καλύτερο πάρκιν στο παλάτι. Επισκέφτηκα παλάτια, πύργους και κάστρα, γνώρισα όλους τους βασιλιάδες στην Ευρώπη, πήγα στα καλύτερα ξενοδοχεία και εστιατόρια, είδα όλα τα ράλι του Μόντε Κάρλο! Όπου πηγαίναμε με θαύμαζαν και μας χειροκροτούσαν. Όλη την ημέρα με ξεσκόνιζαν και με περιποιόντουσαν. Ήμουν η βασίλισσα των δρόμων του Μονακό.

Μετά, ο πρίγκιπας με δώρισε στον καλύτερο ποδοσφαιριστή της ομάδας του Μονακό. Αυτός ήταν τρελός και παλαβός με την ταχύτητα. Τρέχαμε συνέχεια λες και μας κυνηγούσαν. Ευτυχώς γλύτωσα το τρακάρισμα. Σύντομα με αγόρασε ένας μεγάλος τραγουδιστής της Ισπανίας!

Ο τραγουδιστής έκανε παγκόσμιες περιοδείες με το προσωπικό του αεροπλάνο και πάντα με έπαιρνε μαζί του. Γύρισα σχεδόν όλο τον κόσμο. Παντού μας υποδέχονταν με μεγάλες τιμές και χειροκροτήματα και στα καθίσματά μου κάθισαν οι μεγαλύτεροι ηθοποιοί και τραγουδιστές του κόσμου! Μεγάλες δόξες σας λέω. Σε ένα ταξίδι στην Αραβία με λιμπίστηκε ένας από τους γιούς του βασιλιά της Αραβίας και έτσι ο τραγουδιστής με χάρισε στον πρίγκιπα.

Με τον πρίγκιπα πηγαίναμε συνέχεια για κυνήγι.

Στην Αραβία δεν γίνεται το κυνήγι με τον τρόπο που ξέρουμε όλοι. Εκεί πηγαίνουν με αυτοκίνητα στην έρημο, όπου υπάρχει παντού μόνο άμμος. Όσο βλέπει το μάτι σου και ακόμα πιο πέρα υπάρχει μόνο άμμος.

Όταν φθάσουν οι κυνηγοί στην έρημο, παρκάρουν τα αυτοκίνητά τους λίγο πιο μακριά από το σημείο, που βρίσκονται οι υπηρέτες. Οι υπηρέτες φέρνουν μαζί τους σε κλουβιά περιστέρια ή άλλα πουλιά. Οι κυνηγοί φορούν ένα γάντι δερμάτινο στο χέρι τους και επάνω σ' αυτό βάζουν ένα γεράκι, στο οποίο έχουν φορέσει κουκούλα στο κεφάλι. Μόλις ο κυνηγός δώσει το σήμα ότι είναι έτοιμος, ένας υπηρέτης ελευθερώνει ένα πουλί. Ταυτόχρονα ο κυνηγός βγάζει την κουκούλα από το γεράκι και το αφήνει ελεύθερο. Το γεράκι πετά, εντοπίζει το πουλί, το πιάνει με τα γαμψά του νύχια και το πηγαίνει στο κυνηγό.

Αυτά τα κυνήγια μέσα στην άμμο με γέρασαν. Σε ένα ταξίδι του πρίγκιπα στην Ελλάδα, με χάρισε στον διευθυντή του ξενοδοχείου, όπου έμενε. Αυτός με οδήγησε λίγο και τελικά βρέθηκα εδώ.

Την ιστορία μου δεν μου αρέσει να την λέω, γιατί πάντα καταλήγω στο 'περασμένα μεγαλεία διηγώντας τα να κλαις'». Αυτά είπε η Φερράρι και αναστέναζε νοσταλγικά.

Το κίτρινο αυτοκινητάκι φιλοσοφώντας ανταπάντησε: «Ζήσαμε και γεράσαμε. Τώρα θα ανακυκλωθούμε και θα γίνουμε ξανά χρήσιμα πράγματα. Μέχρι να ανακυκλωθείς και εσύ θα δίνεις την χαρά στα παιδιά να σε οδηγούν. Εσύ τους προσφέρεις την χαρά του ονείρου!»

Αυτά είπε το κίτρινο αυτοκινητάκι και έτσι πέρασε ακόμα μια ημέρα στην μάντρα των αυτοκινήτων.

Η μαγική πυγολαμπίδα

Μια φορά και ένα καιρό, ήταν μια οικογένεια πάρα πολύ φτωχιά. Ο πατέρας λέγονταν Πέτρος, η μητέρα, Ξανθή και η μικρή κόρη τους Αντιγόνη. Το μέρος, που κατοικούσαν, ήταν ένα μικρό, φτωχικό χωριουδάκι ψηλά στο βουνό. Το σπίτι τους ήταν σχεδόν ερειπωμένο ! Δεν είχαν ούτε φως για να βλέπουν τα βράδια. Τα ρούχα τους ήταν μπαλωμένα, αλλά καθαρά.

Ο κυρ-Πέτρος δεν είχε τακτική δουλειά και έτσι έβγαζε καθημερινά να κάνει κάποιο μεροκάματο. Πότε εύρισκε δουλειά στο δάσος, να κόβει ξύλα με το τσεκούρι και πότε εύρισκε στα χωράφια. Αλλά τις περισσότερες ημέρες έμενε στο σπίτι και τα λιγοστά χρήματα, που έβγαζε από τις δουλειές που έκανε, ίσα που έφθαναν για το λιγοστό φαγητό τους.

Η κυρά-Ξανθή δούλευε σπάνια και μόνον τα καλοκαίρια. Όταν έρχονταν οι παραθεριστές και την καλούσαν για το καθάρισμα των σπιτιών τους. Στην αρχή του φθινοπώρου και αφού οι αλωνιστικές μηχανές είχαν μαζέψει τα καλαμπόκια από τα χωράφια, η κυρά-Ξανθή πήγαινε στα χωράφια και μάζευε όσα καλαμπόκια είχαν απομείνει ή είχαν πέσει από τις μηχανές. Έτσι έβρισκε το καλαμπόκι με το οποίο τάζε μερικές κοτούλες που είχε.

Η Αντιγόνη ήταν πολύ μικρή, πήγαινε στο δημοτικό σχολείο. Η κυρά-Ξανθή δεν μπορούσε να την βοηθήσει στο διάβασμα, γιατί δεν ήξερε γράμματα, έτσι η Αντιγόνη διάβαζε μόνη της. Όταν τελείωνε το διάβασμά της, πολλές φορές βοηθούσε την μητέρα της στις δουλειές του σπιτιού και πάντα βέβαια είχε τακτοποιημένο το δωμάτιό της και τα λιγοστά παιχνίδια της.

Ένα βράδυ του καλοκαιριού, η Αντιγόνη κάθονταν στο παράθυρο του δωματίου της και κοίταζε το φεγγάρι. Της είχε πει η μητέρα της, ότι αυτό το βράδυ το φεγγάρι θα ήταν το πιο μεγάλο και πιο λαμπερό από κάθε άλλο βράδυ, γιατί θα είχε πανσέληνο. Πραγματικά όταν βγήκε το φεγγάρι φώτισε τον ουρανό, τα δένδρα, τα λουλουδια και ότι άλλο ήταν γύρω από το σπίτι. Ήταν τόσο λαμπερό, λες και ήταν ημέρα !

Όπως καθόταν η Αντιγόνη και θαύμαζε το λαμπερό φεγγάρι, είδε στο περβάζι του παραθύρου της, ένα μικρό ζουζουνάκι. Το γνώρισε αμέσως. Ήταν μια πυγολαμπίδα ! Όμως δεν φεγγοβολούσε η ουρά της.

(-Παράξενο-), σκέφτηκε. Οι πυγολαμπίδες αναβοσβήνουν συνέχεια την ουρά τους ρυθμικά, λες και είναι τα φλας του αυτοκινήτου. (-Τι να έπαθε αυτή και δεν φωτίζει-) ξανασκέφτηκε.

Καθώς είχε αυτά στο μυαλό, με το δάκτυλό της, παραμέρισε λίγο την πυγολαμπίδα, για να δει αν μπορούσε να περπατήσει. Μόλις την παραμέρισε, άκουσε την πυγολαμπίδα να της λέει : «Κοριτσάκι! Μην με πειράζεις γιατί είμαι κατακουρασμένη. Μόλις γέννησα τα αβγουλάκια μου και τώρα θέλω να ξεκουραστώ!»

Η τα έχασε ! Δεν είχε φανταστεί, ότι η πυγολαμπίδα θα της μιλούσε. Η πυγολαμπίδα κατάλαβε την έκπληξή της Αντιγόνης και της είπε:

«Σήμερα δεν έχω κουράγια για κουβέντες. Μη σου φαίνεται παράξενο που μιλάω ! Εγώ είμαι μια μαγική πυγολαμπίδα. Θα τα πούμε

αύριο».

Λέγοντας αυτά πέταξε προς τα χόρτα του κήπου και χάθηκε μέσα στις φυλλωσιές.

Την επόμενη ημέρα, σαν νύχτωσε, η Αντιγόνη πήγε και περίμενε στο παράθυρο να έρθει η πυγολαμπίδα. Την είδε να έρχεται αναβοσβήνοντας την ουρά της.

«Κοριτσάκι, εμένα ξέρεις με λένε πυγολαμπίδα, αλλά μερικοί με φωνάζουν λαμπυρίδα, αναλαμπίδα και κωλοφωτιά. Εσένα πως σε λένε;»

«Με λένε Αντιγόνη. Αλλά εσύ πως μιλάς σαν άνθρωπος;»

«Είμαι μια μαγική πυγολαμπίδα και ας είμαι μόνο ένα πόντο! Όπως όλες οι πυγολαμπίδες έχω και εγώ ουρά με πράσινο φως, που φωσφορίζει στο σκοτάδι, ζω κάτω από τα χορταράκια του κήπου, γεννώ αβγά και παρουσιάζομαι το καλοκαίρι μόνο στα καθαρά μέρη. Όμως ξέρω και κάνω πράγματα, που δεν μπορεί να κάνει καμιά άλλη πυγολαμπίδα».

«Το φως τι σου χρησιμεύει;», ξαναρώτησε η Αντιγόνη.

«Φοβίζω τους εχθρούς μου, βρίσκω την τροφή μου, μιλάω με τις άλλες πυγολαμπίδες και ξετρελαίνω τα μικρά παιδιά, όταν με βλέπουν να πετώ την νύχτα. Σου έφερα και ένα δώρο ! Δυστυχώς πρέπει τώρα να φύγω. Έχω τα αβγά, που πρέπει να τα προσέχω. Θα τα πούμε αύριο».

Αυτά είπε η πυγολαμπίδα, άφησε ένα μικρό σβώλο που είχε φέρει για δώρο και πετώντας προς τα χόρτα χάθηκε μέσα στην φυλλωσιά.

Η Αντιγόνη πήρε στα χέρια της τον σβώλο που λαμπύριζε με το φως του φεγγαριού, τον περιεργάστηκε και διαπίστωσε ότι ήταν χρυσός.

Το άλλο βράδυ που ξανάρθε τη πυγολαμπίδα, η Αντιγόνη την ρώτησε που βρήκε τον χρυσό σβώλο. Εκείνη απάντησε ότι έχει αρκετούς σβώλους, της τους έδωσε ο τυφλοπόντικας που ζει στον κήπο. Της είπε μάλιστα ότι ο τυφλοπόντικας είναι στενοχωρημένος γιατί βαθιά κάτω από το χώμα του κήπου, που σκάβει, βρήκε ένα κίτρινο βράχο και δεν μπορεί να συνεχίσει την τρύπα του. Γι' αυτό αναγκάζετε να κόβει μικρούς σβώλους από τον βράχο και να τους πετάει.

«Αυτοί οι σβώλοι είναι από χρυσάφι! », είπε η Αντιγόνη.

«Χρυσάφι; Και τι να τους κάνει τους χρυσούς σβώλους ο τυφλοπόντικας; Να τους κάνει βραχιόλια ή σκουλαρίκια; Να το πεις στους γονείς σου, αυτοί ξέρουν τι θα κάνουν».

Αυτά είπε η πυγολαμπίδα και πέταξε προς τα χόρτα. Όμως αυτή την φορά, μόλις έφτασε στα χόρτα, δεν χάθηκε στις φυλλωσιές όπως όλες τις άλλες φορές, αλλά έγινε μια λάμψη σαν να έσκασε βεγγαλικό και αμέσως μετά τα χόρτα γέμισαν με χρυσόσκονη. Η Αντιγόνη εντυπωσιάστηκε από την λάμψη και την χρυσόσκονη αλλά σκέφτηκε ότι εφόσον είναι μαγική πυγολαμπίδα είναι λογικό αυτό που έγινε.

Έτρεξε λοιπόν η Αντιγόνη και έδωσε τον σβώλο στους γονείς της και τους διηγήθηκε αυτά που είχαν συμβεί. Ο κυρ-Πέτρος πήγε τον σβώλο στον χρυσοχόο.

Μετά από λίγες ημέρες ήρθαν στον κήπο τους, ένα σορό μηχανήματα και άνθρωποι. Αρχισαν να μετρούν, να σκάβουν και να μεταφέρουν χώματα. Ο κυρ-Πέτρος είπε στην Αντιγόνη, ότι κάτω από τον κήπο τους δεν ήταν μόνο ένας βράχος χρυσού, αλλά πολλοί χρυσοί βράχοι, αμέτρητοι! Ήταν μια μεγάλη φλέβα χρυσού όπως την λένε οι μηχανικοί.

Ο καιρός πέρασε και η οικογένεια τώρα, έχει γίνει πλούσια. Αφού βρέθηκε τόσο πολύ χρυσάφι στον κήπο τους, είχαν πλέον ότι επιθυμούσε η καρδιά τους και μπορούσαν να βοηθήσουν και άλλους ανθρώπους.

Η Αντιγόνη είχε πλέον ωραία ρούχα και παιχνίδια. Τα βράδια κάθονταν στο παράθυρο του καινούργιου σπιτιού τους, περιμένοντας την πυγολαμπίδα, αλλά αυτή δεν ξαναεμφανίστηκε. Διερωτόταν αν η πυγολαμπίδα ήταν πραγματικά πυγολαμπίδα ή ήταν η καλή της μοίρα!

Έτσι πέρασαν τα υπόλοιπα χρόνια και έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Η παραπληροφόρηση

Μια φορά και ένα καιρό, παντού μέσα στο δάσος ακούγονταν τσιρίγματα. Τα πουλιά είχαν πάψει να κελαηδούν και δεν γεννούσαν πλέον αυγά στις φωλιές τους, γιατί είχαν μεγάλη διαμάχη και αντιπαλότητα μεταξύ τους, είχαν χωριστεί σε ομάδες και η κάθε ομάδα προσπαθούσε με τις φωνές, να επιβάλει την άποψή της στην άλλη. Η αιτία αυτού του τσακωμού ήταν η ομορφιά, δηλαδή τσακώνονταν για το ποιο πουλί ήταν ποιο όμορφο από τα άλλα.

Λένε ότι όλα ξεκίνησαν από τον μύθο του αρχαίου Αίσωπου, με τον κόρακα και την αλεπού. Σε αυτόν τον μύθο, ο κόρακας κρατούσε στο στόμα του ένα κομμάτι τυρί και κάθονταν ψηλά σε ένα δέντρο, έτοιμος να το φάει. Για να του το πάρει η αλεπού, του είπε : «Κόρακα εσύ που είσαι το ομορφότερο πουλί, που τα

μαύρα φτερά σου λάμπουν στον ήλιο, που έπρεπε να είσαι ο βασιλιάς των πουλιών, εσύ που έχεις και τόσο ωραίο κελάηδημα, κελάηδησε μου να σε ακούσω». Ο κόρακας την πίστεψε, άνοιξε το στόμα του να κελαηδήσεις, έπεσε το τυρί, το έφαγε η αλεπού. Έτσι τελειώνει ο μύθος.

Όμως τα πράγματα δεν τελείωσαν εκεί ! Τις κουβέντες αυτές τις άκουσε η κίσσα που είναι φλύαρη και η μεγαλύτερη κουτσομπόλα μέσα στο δάσος.

Μόλις άκουσε την κουβέντα της αλεπούς με το κοράκι, αμέσως σκέφτηκε ότι έπρεπε να αρχίσει τις επισκέψεις για να ενημερώσει τους ενδιαφερόμενους. Πρώτα πήγε στην φωλιά του παγωνιού : «Παγώνι μου με την φουντωτή ουρά σου, που ποιο όμορφο πουλί δεν υπάρχει σε όλο τον κόσμο, άκουσε τι έγινε». Διηγήθηκε τον μύθο της αλεπούς με τον κόρακα, αλλά στο τέλος έβαλε και δικά της λόγια λέγοντας : «Και είπε η αλεπού στον κόρακα : "Κόρακα έχεις την ποιο φανταχτερή ουρά, είναι ποιο ωραία και από την ουρά του παγωνιού". Και ο κόρακας απάντησε στην αλεπού : "Σιγά την ουρά που έχει το παγώνι"». Το παγώνι σαν άκουσε αυτά νευρίασε.

Μετά η κίσσα πήγε στην φωλιά της καρδερίνας. Της είπε τι έγινε με την αλεπού και τον κόρακα, αλλά συμπλήρωσε : «Στο τέλος που λες καρδερίνα μου είπε η αλεπού στον κόρακα : "Κόρακα έχεις το ποιο μεθυστικό κελάηδισμα, πολύ καλύτερο από το κελάηδισμα της καρδερίνας"».

Και ο κόρακας απάντησε στην αλεπού : "Σιγά το κελάηδισμα που κάνει, λες και είναι τζιτζικας"».

Η καρδερίνα σαν άκουσε αυτά θύμωσε.

Η κίσσα μετά πήγε στην φωλιά της στρουθοκαμήλου. Σε αυτή συμπλήρωσε: «Και που λες αγαπητή μου, η αλεπού είπε στον κόρακα ότι έχει, ποιο σαγηνευτικά μάτια από σένα. Αν είναι δυνατόν.

Και ο κόρακας απάντησε στην αλεπού : "Σιγά τα τσιμπλιάρικα μάτια της"». Η στρουθοκαμήλος χτύπησε το μεγάλο πόδι της στο έδαφος και είπε : «Αν σας πιάσω αλεπού και εσένα κόρακα, καήκατε!»

Έπειτα επισκέφτηκε η κίσσα, την φωλιά του τσαλαπετεινού. Σε αυτόν είπε για συμπλήρωμα : «Είπε η αλεπού του κόρακα : "Ευτυχώς που δεν έχεις αυτό το ανόητο σκουφί στο κεφάλι που έχει ο τσαλαπετεινός". Άκου κουβέντα που είπε η αλεπού και ο κόρακας της απάντησε : "Το σκουφί το έχει για να μεγαλώνει το κεφάλι του και να μην δείχνει ότι έχει μεγάλη και άσχημη μύτη"». Ο τσαλαπετεινός, εξοργίστηκε.

Πήγε και στον παπαγάλο, που ήταν γείτονας με το κοράκι. «Άκου πλουμιστέ παπαγάλε τι έγινε σήμερα». Τους διηγήθηκε το περιστατικό και στο τέλος συμπλήρωσε : «Και του είπε που λες η αλεπού : "Ευτυχώς κόρακα που δεν μοιάζεις με τον γείτονά σου τον παπαγάλο. Και ο κόρακας είπε στην αλεπού : "Αυτός όλη την ημέρα χαζοκουβεντιάζει και είναι ντυμένος σαν καρναβάλι"».

Σαν άκουσε αυτά τα λόγια ο παπαγάλος ρώτησε : «Με είπε καρναβάλι;».

Η κίσα τότε λέει στον παπαγάλο : «Παπαγάλε μην πεις ότι εγώ στα είπα. Μην με εκθέσεις. Εγώ σου τα είπα γιατί σε αγαπώ και σε εκτιμώ». Ο παπαγάλος έγινε έξω φρενών.

Τελευταία άφησε τα πουλιά της λίμνης, τα φλαμίγκος, τον γερανός, τον πελαργός και τους κύκνους, τον μαύρο και τον λευκό. Τους μάζεψε όλους και τους είπε : «Ακούστε παιδιά τι έγινε σήμερα». Τους διηγήθηκε το περιστατικό με τον κόρακα και την αλεπού και στο τέλος συμπλήρωσε : «Και του είπε που λέτε η αλεπού : " Ευτυχώς κόρακα που δεν μοιάζεις με τα πουλιά της λίμνης. Και ο κόρακας απάντησε στην αλεπού : "Αυτά έχουν λαιμό που μοιάζει με λουκάνικο"». Σαν άκουσαν αυτά τα λόγια τα πουλιά της λίμνης φρύαξαν.

Μετά από όλα αυτά, οι τσακωμοί ήταν συνεχείς και επικρατούσε αναστάτωση στο δάσος. Ήταν μια κατάσταση ανυπόφορη. Ο αετός, ο βασιλιάς των πουλιών, κάλεσε όλα τα πουλιά για να βάλει τα πράγματα στην σειρά και να ξαναγίνει το δάσος όπως παλιά. Όμως το ένα πουλί κατηγορούσε το άλλο και όλα μαζί τον κόρακα και την αλεπού. Έτσι, ο αετός αναγκάστηκε να πάει στο λιοντάρι τον βασιλιά όλων των ζώων, για να τον συμβουλευτή τι έπρεπε να κάνει.

Το λιοντάρι αφού άκουσε όσα του είπε ο αετός, κάλεσε πρώτα την αλεπού και τον κόρακα. Αυτοί του είπαν, ότι δεν κατηγορήσαν κανένα και αυτά που λένε τα πουλιά δεν ξέρουν ποιος τα είπε. Μετά κάλεσε την καρδερίνα, τον τσαλαπετεινό, την στρουθοκάμηλο, το παγώνι, τον παπαγάλο και τα πουλιά της λίμνης. Αυτοί που είπαν τι τους είχε πει η κίσα. Το λιοντάρι κάλεσε και την κίσα. Η κίσα δικαιολογήθηκε ότι είπε μια κουβέντα παραπάνω, αλλά κάπως έτσι της φάνηκε ότι άκουσε και κακώς τα πουλιά παρεξήγησαν την αλεπού και το κοράκι.

Το λιοντάρι θύμωσε πάρα πολύ με τα λεγόμενα της κίσας και είπε : «Κίσα, είσαι μεγάλη κουτσομπόλα. Νομίζω ότι για σένα γράφτηκε το τραγούδι που λέει :

"Λες και οι τοίχοι έχουν κόλλα.

Και κολλάω το αυτί.

Τι είπε αυτός και τι είπε αυτή ;".

Έβαλες λόγια ανυπόστατα και ψεύτικα, στο στόμα του κόρακα και της αλεπούς, που ποτέ δεν είπαν. Κίσα, τα κουτσομπολιά όπως λέει και η παροιμία, είναι σαν τα παπούτσια, όσο ποιο φτηνά είναι, τόσο περισσότερο θόρυβο κάνουν. Και να το αποτέλεσμα, τα πουλιά τσακώθηκαν, το δάσος μούγκαιψε. Εσείς πουλιά, δώσατε βάσει στα λόγια της Κίσας, χωρίς να κάνετε τον κόπο να αναζητήσετε την αλήθεια, πιστέψατε στην παραπληροφόρηση και αρχίσατε να τσακώνεστε μεταξύ σας. Ντροπή. Το κάθε πουλί, έχει την δικιά του ομορφιά, που είναι μοναδική και δεν συγκρίνετε με άλλο. Πηγαίνετε τώρα στις φωλιές σας και να είστε ποιο προσεκτικοί. Το δάσος από αυτή την στιγμή πρέπει να ξαναγίνει χαρούμενο και σεις να ξεχάσετε τις ανόητες κουβέντες που αλλάξατε μεταξύ σας».

Μετά από αυτά τα λόγια του λιονταριού, τα πουλιά με κατεβασμένα τα κεφάλια έφυγαν για τις φωλιές τους, έχοντας πάρει το μάθημά τους.

Η Πριγκίπισσα και το τσοπανόπουλο

Μια φορά και έναν καιρό, τα πολύ παλιά χρόνια, πάνω εκεί στον λόφο, ήταν ένας πύργος. Στον πύργο αυτό κατοικούσε ο βασιλιάς της περιοχής με την οικογένειά του. Ο βασιλιάς είχε μια κόρη που την έλεγαν Ηλέκτρα. Ήταν πολύ όμορφη. Όλοι την αγαπούσαν γιατί ήταν πάντα χαμογελαστή, γλυκομίλητη και ευγενική. Στο δωμάτιό της είχε πάρα, μα πάρα, πολλά βιβλία. Κάθε μέρα διάβαζε και κάτι από αυτά. Ήξερε πάρα πολλά πράγματα, παρόλο που ήταν ακόμα νέα. Όλοι την θαύμαζαν για τις γνώσεις της και πολλές φορές ακόμα και ο βασιλιάς ζητούσε την γνώμη της για τα προβλήματα της χώρας.

Όταν η μέρα ήταν ηλιόλουστη, η πριγκίπισσα έπαιρνε το άλογό της και πήγαινε βόλτα. Της άρεσε να βρίσκεται μέσα στην φύση, να περπατά στο δάσος και να ακούει τα πουλάκια να κελαηδούν. Πολλές φορές κατέβαινε από το άλογό της και μάζευε βατόμουρα, χαμοκέρασα και όμορφα λουλούδια.

Μέσα στο δάσος, είχε το μαντρί του ένα τσοπανόπουλο, που κάθε πρωί άρμεγε τα πρόβάτά του. Όταν τελείωνε το άρμεγμα πήγαινε τα προβατάκια μέσα στο δάσος να

βοσκίσουν. Όσο αυτά έτρωγαν το φρέσκο χορτάρι, αυτός καθόταν κάτω από ένα δένδρο και έπαιζε την φλογέρα του ή τραγουδούσε για να περάσει η ώρα και έτσι περνούσε η ημέρα. Όταν άρχιζε ο ήλιος να χάνετε, το τσοπανόπουλο επέστρεφε στο μαντρί. Άρμεγε ξανά τα πρόβατα και έφτιαχνε με το γάλα τυρί. Αυτή ήταν η καθημερινή δουλειά του. Ήταν ευχαριστημένος από την ήρεμη ζωή του, αλλά πολλές φορές ένοιωθε την ανάγκη να έχει κάποιον να κουβεντιάξει.

Είχε παρατηρήσει να περνά από εκεί συχνά μια κοπέλα πάνω στο άλογό της, αλλά δεν ήξερε ότι ήταν η κόρη του βασιλιά. Η πριγκίπισσα όταν περνούσε τον καλημέριζε ευγενικά και συνέχιζε την βόλτα της. Έτσι περνούσε ήσυχα ο καιρός.

Μια μέρα, καθώς το τσοπανόπουλο καθόταν και έπαιζε την φλογέρα του, άκουσε κλάματα. Σηκώθηκε και κοίταξε γύρω του. Στο βάθος του δάσους, όχι πολύ μακριά από αυτόν, είδε την πριγκίπισσα που είχε κατεβεί από το άλογό της, να κλαίει.

Έτρεξε κοντά της. Τα μάτια της πριγκίπισσας ήταν γεμάτα δάκρια. Έξυνη το χέρι της του είχε γεμίσει με κόκκινα σπυράκια.

«Πήγα να κόψω ένα λουλούδι και τσιμπήθηκα από μια τσουκνίδα» Είπε με αναφιλητά η πριγκίπισσα.

«Μην φοβάσαι. Θα σε γίνεις καλά ! Μην ανησυχείς. Σε λίγη ώρα δεν θα έχεις φαγούρα. Όλα θα πάνε καλά». Την καθησύχασε το τσοπανόπουλο.

Το τσοπανόπουλο πήγε με την πριγκίπισσα στο μαντρί του. Της έπλυνε το χέρι με κρύο νερό και σαπούνι. Μετά έκοψε ένα κρεμμύδι στα δυο και με αυτό πασάλειψε το χέρι της. Στην συνέχεια έριξε στο χέρι ξύδι. Τέλος έτριψε δυο, τρία φύλλα μολόχας και τα έβαλε πάνω στο πονεμένο χέρι της πριγκίπισσας.

Η έντονη φαγούρα, το τσούξιμο και η κοκκινίλα άρχισαν να υποχωρούν σχεδόν αμέσως. Η πριγκίπισσα, άρχισε σιγά, σιγά να ηρεμεί. Τα δάκρια σταμάτησαν και ένα χαμόγελο άρχισε να ζωγραφίζεται στο πρόσωπό της.

«Σε ευχαριστώ. Είχα μεγάλη φαγούρα και τσούξιμο. Τρόμαξα πολύ. Σε ευχαριστώ. Αλήθεια, πως ήξερες αυτό το γιατροσόφι ;»

«Μου το είχε μάθει η γιαγιά μου που με φρόντισε, όταν είχα τσιμπηθεί και εγώ από τσουκνίδα μικρός». Της αποκρίθηκε το τσοπανόπουλο. «Η υγεία και η αγάπη, μου έλεγε η γιαγιά μου, είναι τα σημαντικότερα στην ζωή».

Έτσι γνωρίστηκαν. Όποτε η πριγκίπισσα περνούσε από το δάσος σταματούμε και κουβεντιάζε με το τσοπανόπουλο, που και αυτό περίμενε κάθε μέρα να την δει. Η πριγκίπισσα Ηλέκτρα όμως ποτέ δεν του είπε ότι ήταν η κόρη του βασιλιά.

Οι ημέρες και τα χρόνια περνούσαν. Μια μέρα, ο βασιλιάς και η βασίλισσα κάλεσαν την πριγκίπισσα και της είπαν ότι ήρθε η ώρα να παντρευτεί και έπρεπε να διαλέξει τον άνδρα της.

Η πριγκίπισσα συμφώνησε και ζήτησε από τους γονείς της να έρθουν όλοι οι άνδρες του βασιλείου τους, για να μιλήσει αυτή ξεχωριστά στον καθένα. Έτσι θα βρίσκονταν ο καλύτερος.

Ο βασιλιάς έστειλε ανθρώπους του παντού, να διαδώσουν την είδηση : « Η πριγκίπισσα Ηλέκτρα θα διαλέξει αυτόν που θα παντρευτεί. Πρέπει να έρθουν όλοι οι άντρες που είναι σε ηλικία γάμου !»

Την καθορισμένη ημέρα, ο πύργος του βασιλιά γέμισε κόσμος. Βασιλόπουλα, πρίγκιπες, άρχοντες, αρχοντόπουλα και απλοί άνθρωποι, περίμεναν όλοι τους, να τους δεχτεί η πριγκίπισσα.

Η βασιλική οικογένεια ήταν καθισμένη στην αίθουσα του θρόνου. Ο κάθε υποψήφιος, περνούσε μόνος του στην αίθουσα. Η πριγκίπισσα κουβεντιάζε με τον καθένα για διάφορα θέματα. Στο τέλος σε όλους έκανε την ίδια ερώτηση :

«Ποιά είναι τα δυο ακριβότερα πράγματα του κόσμου ;»

Άλλοι απαντούσαν αμέσως, άλλοι το σκέπτονταν. Τελικά ακούστηκαν πολλές γνώμες. Τα χρήματα, τα διαμάντια, τα χρυσάφια, τα πλούσια σπίτια. Ένας είπε τα καράβια και τα αεροπλάνα.

Ο βασιλιάς και η βασίλισσα άκουγαν ότι έλεγε ο καθένας, αλλά δεν μιλούσαν.

Πέρασαν πολλές μέρες μέχρι η πριγκίπισσα να συζητήσει με όλους τους υποψήφιους γαμπρούς. Η πριγκίπισσα όμως ήταν απογοητευμένη. Δεν είχε ακούσει ούτε μια κουβέντα που θα την έκανε να διαλέξει.

Στο τέλος ήρθε και το τσοπανόπουλο. Ο βασιλιάς κοίταξε την βασίλισσα, αλλά κανένας τους δεν μίλησε. Όταν το τσοπανόπουλο κατάλαβε ότι η κοπελιά που γνώριζε ήταν η

πριγκίπισσα, τα έχασε για λίγο. Η πριγκίπισσα Ηλέκτρα κουβέντιασε μαζί του όπως έκανε και με τους άλλους. Στο τέλος του έκανε την ερώτηση :

«Ποιά είναι τα δυο ακριβότερα πράγματα του κόσμου ;»

«Η υγεία και η αγάπη» Είπε το τσοπανόπουλο. «Χωρίς να διστάσει ούτε στιγμή. Δεν υπάρχει τίποτα στον κόσμο που να μπορεί να τα αγοράσει. Όλα τα χρυσάφια και τα χρήματα δεν αγοράζουν ούτε ένα από αυτά. Τι να τα κάνεις όλα αν δεν έχεις αγάπη και υγεία.»

Αυτά είπε το τσοπανόπουλο και βγήκε από την αίθουσα.

Ο βασιλιάς και η βασίλισσα ενθουσιάστηκαν από την απάντηση που έδωσε το τσοπανόπουλο, αλλά δεν είπαν τίποτα και περίμεναν την γνώμη της κόρης τους.

Η πριγκίπισσα βγήκε στο μπαλκόνι του πύργου μαζί με τους γονείς της. Από κάτω όλος ο κόσμος περίμενε να ακούσει την επιλογή της πριγκίπισσας Ηλέκτρας. Η πριγκίπισσα ρώτησε τον κόσμο :

«Είναι το ακριβότερο πράγματα του κόσμου, τα χρυσάφια ;»

Μερικοί φώναζαν ΝΑΙ αι αι. Αλλά οι περισσότεροι φώναζαν ΟΧΙ ι ι ι ι .

«Μήπως το ακριβότερο πράγματα του κόσμου είναι τα διαμάντια ;»

Κάποιοι φώναζαν ΝΑΙ αι αι. Όμως ακόμα περισσότεροι φώναζαν ΟΧΙ ι ι ι ι .

«Νομίζετε ότι το ακριβότερο πράγματα του κόσμου είναι τα χρήματα ;»

Πολλοί λίγοι φώναζαν ΝΑΙ αι αι. Αλλά πάρα πολλοί φώναζαν ΟΧΙ ι ι ι ι .

«Είναι τα ακριβότερα πράγματα του κόσμου, η υγεία και η αγάπη ;»

Δεν ακούστηκε ούτε ένα ΟΧΙ. Όλοι φώναζαν ΝΑΙ αι αι αι.

«Σας λέω ότι, αυτή την απάντηση μου έδωσε το τσοπανόπουλο. Γ' αυτό, αυτόν θα παντρευτώ. Την ευτυχία την δίνει η αγάπη και όχι τα πλούτη.»

Όλοι χειροκρότησαν και φώναζαν : «Μπράβο, μπράβο, έχουμε μια σοφή πριγκίπισσα.»

Ο βασιλιάς είπε αποφασιστικά : «Ο γάμος θα γίνει σε τρεις μέρες ! Είστε όλοι καλεσμένοι στον γάμο ! Το γλέντι θα κρατήσει τρεις μέρες !»

Έτσι και έγινε. Χόρευαν, τραγούδησαν, έφαγαν και ήπιαν τρεις μέρες και μετά έγινε ο γάμος. Όλοι ήταν χαρούμενοι. Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Η τιμωρία

Μια φορά και ένα καιρό, τα πολύ παλιά χρόνια, υπήρχε μια αποθήκη, στην οποία ήταν μέσα όλα τα όσπρια. Τα φασόλια, τα ρεβίθια, τα μπιζέλια, οι φακές, η φάβα, η σόγια, τα αράπικα φιστίκια και τα κουκιά, ζούσαν ήσυχα στην αποθήκη, περιμένοντας την ώρα, που θα τους μετέφεραν στα καταστήματα, για να τα αγοράσουν οι νοικοκυρές.

Μια μέρα, εκεί που όλα πήγαιναν μια χαρά, όπως κάθε ημέρα, έγινε ένας τσακωμός και τόση φασαρία, που κανένας δεν θυμόταν να είχε ξαναγίνει ! Να λοιπόν, πως έγιναν τα πράγματα.

Ήταν πρωί και είχαν μαζευτεί όλοι στο τραπέζι για το πρωινό και έλεγαν τα δικά τους, όταν άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ο γίγαντας, το φασόλι γίγαντας, που ήταν πρώτος εξάδελφος του φασολιού.

«Καλώς τον, έλα κάτσε στο τραπέζι μας ! Είναι ο πρώτος εξάδελφός μου, που σας έχω πει». Είπε στους άλλους το φασόλι.

Το φασόλι γίγαντας κοίταξε περιφρονητικά αυτούς που κάθονταν στο τραπέζι και απάντησε στον εξάδελφό του : «Πάμε να καθίσουμε κάπου αλλού ! Δεν μπορώ να κάνω παρέα με αυτούς ! Εμείς είμαστε ξεχωριστοί ! Είμαστε από την μεγάλη οικογένεια των φασολιών. Όλοι μας ξέρουν !»

Τα όσπρια, που ήταν στο τραπέζι, κοιτάχτηκαν με απορία.

«Ποίος είσαι εσύ, που μας προσβάλεις ;» Ρώτησε το αράπικο φιστίκι.

«Φασόλι, πες του να ζητήσει συγγνώμων, πριν είναι αργά». Υπέδειξε η φακή.

«Ο καθένας από εμάς έχει την αξία του κύριέ μου και θα έπρεπε να είστε πιο ευγενικός». Είπε το, πάντα σοβαρό, κουκί.

«Με μια συγγνώμη δεν ξεπερνιέται αυτή η ντροπή». Τόνισε εκνευρισμένη η σόγια.

«Αυτό είναι απαράδεκτο». Φώναξε το μπιζέλι και χτύπησε με δύναμη το χέρι του στο τραπέζι.

Φασόλια

Φασόλια Γίγαντες

Ρεβίθια

Φακές

«Ναι ! Ναι !» Βροντοφώναξε και η λιγομίλητη φάβα.

Έτσι άρχισε η φασαρία ! Το τι έγινε μετά δεν περιγράφετε ! Όλοι μιλούσαν μαζί, φώναζαν δυνατά και κανένας δεν άκουγε τι έλεγε ο άλλος ! Την φασαρία την άκουσαν και οι γείτονες, που απόρησαν, γιατί ήξεραν ότι τα όσπρια ποτέ δεν τσακώνονταν. Μετά όμως ανησύχησαν, γιατί οι φωνές, όσο πέρναγε η ώρα γινόντουσαν και δυνατότερες. Στο τέλος αγανάκτησαν και κάλεσαν την αστυνομία.

Όταν ήρθε η αστυνομία ρώτησε τι είχε συμβεί, ότι είπαν τα όσπρια, τα σημείωσε ο αστυνόμος σε ένα χαρτί. Μετά τους έβαλε όλους μαζί σε ένα αυτοκίνητο και τους πήγε στο δικαστήριο. Στον δρόμο συνέχισαν να τσακώνονται και να σιγομουρμουρίζουν το ένα όσπριο στο άλλο. Το ίδιο συνέχισαν να κάνουν και όταν μπήκαν στην αίθουσα, που ήταν ο δικαστής.

Δικαστής ήταν η Κουκουβάγια και βοηθός είχε την μέλισσα και το μυρμήγκι. Όταν ο δικαστής άκουσε την φασαρία σήκωσε μια μεγάλη κουδούνα, που είχε στο γραφείο του και χτυπώντας την, τους είπε αυστηρά : «Ησυχία ! Σεβαστείτε το δικαστήριο ! Για να δούμε τι έχουμε εδώ ; Πέστε μου ένας-ένας, ποιο είστε».

«Είμαι το ρεβίθι ! Είναι γνωστό το πολύ γνωστό και καλό βραστό φαγητό, αλλά και η περίφημη ρεβιθάδα Σίφνου, επίσης. Γίνομαι ο ξηρός καρπός, στραγάλι, αλλά και καφές για τους πολύ φτωχούς !»

«Είμαι το κουκί ! Με τρώνε χλωρό ή ξηρό και είμαι φαγητό με μοναδική νοστιμιά !»

«Είμαι η φακή ! μερικοί με φωνάζουν και φάκο. Φυτρώνω στην γη από παλιά, από τα πάρα πολύ παλιά χρόνια. Το σχήμα μου είναι σαν ιπτάμενος δίσκος ! Μπορεί να έχω έρθει και από το διάστημα ! Δεν ξέρω να σας πω. Έχω πάρα πολύ σίδηρο και όποιος τρώει το φαγητό φακές, γίνεται δυνατός, πολύ δυνατός !»

«Κύριε πρόεδρε, είμαι η μοναδική, η πασίγνωστη, η σπουδαία σόγια ! Πατρίδα μου είναι η Κίνα. Από εμένα γίνονται εκατό διαφορετικά πράγματα, όπως τυρί, κακάο, βούτυρο, λάδι, κρέας, σάλτσες και πολλά-πολλά άλλα !»

«Γεννήθηκα στην Βραζιλία, την χώρα με το ωραιότερο καρναβάλι ! Είμαι το γνωστό φιστίκι ! Επίσημα με ονομάζουν αραχίδα, αλλά εγώ προτιμώ το όνομα αραβικό φιστίκι, που με φώναζε η γιαγιά μου. Είμαι ο καλύτερος ξηρός καρπός, συμμετέχω σε όλα τα σνακ και από εμένα βγαίνουν τα ονομαστά φιστικέλαιο και φιστικοβούτυρο !»

«Ονομάζομαι αρακάς και το χαϊδευτικό μου είναι μπιζέλι ! Έχω το πράσινο χρώμα της ελπίδας, γεννήθηκα στην Αίγυπτο και από εμένα βγαίνει η πράσινη φάβα. Και βέβαια, όπως είναι γνωστό σε όλους, το φαγητό αρακάς με πατάτες είναι ασύγκριτο !»

«Λέγομαι φάβα ! Θα έχετε ακούσει φαντάζομαι το φαγητό 'φάβα Σαντορίνης'.

Γίνομαι μέχρι και γλυκό στην Κίνα ! Όταν με φτιάχνουν από αρακά είμαι πράσινη, όταν με φτιάχνουν από λαθούρι είμαι κίτρινη !»

«Κύριε πρόεδρε, ονομάζομαι φασόλι ! Κάποιοι μορφωμένοι με φωνάζουν φασίολο, αλλά δεν μου αρέσει καθόλου ! Έχω τόσες θρεπτικές ουσίες, που μόνο με το κρέας μπορώ να συγκριθώ, αν και είμαι καλύτερος, γιατί είμαι ιδανικός γι' αυτούς που κάνουν δίαιτα. Από εδώ είναι ο εξάδελφός μου, το φασόλι γίγαντας, που είπε αστόχαστες κουβέντες και έγινε η αιτία του καβγά».

Ο δικαστής κούνησε το κεφάλι του και φώναξε τον αστυνόμο που του είπε τι είχε συμβεί. Σαν τον άκουσε ο δικαστής, κατέβασε τα γυαλιά του στην άκρη της μύτης του, άνοιξε ένα χοντρό βιβλίο, που έγραφε τους νόμους και άρχισε να το διαβάξει. Οι βοηθοί του, η μέλισσα και το μυρμήγκι, κοίταζαν και αυτοί το βιβλίο.

Σαν τέλειωσαν το διάβασμα, ο δικαστής ξερόβηξε και είπε : «Είστε ξακουστοί σε όλο τον κόσμο, σας αγαπούν και σας σέβονται, έχετε τόσα χρήσιμα συστατικά που σας ονομάζουν "το κρέας του φτωχού". Βοηθάτε τις κυρίες στο να αδυνατίζουν και να είναι ωραιές, κάνετε τους άντρες πιο δυνατούς και τα παιδιά να γίνουν εξυπνότερα και ψηλότερα. Αυτό θα έπρεπε να σας κάνει υπεύθυνους, ώστε

Φιστίκι

Αράπικο

Σόγια

Κουκιά

Αρακάς

Φάβα

Λούπινα

να έχετε σωστή συμπεριφορά, όμως σήμερα δεν είχατε σωστή συμπεριφορά !

Εσύ φασόλι γίγαντα παρόλο που όλα αυτά τα ήξερες, πρόσβαλες με τα λόγια σου τα άλλα όσπρια ! Είσαι υπερήφανος γι' αυτό που είσαι, αλλά όπως άκουσες και οι άλλοι είναι υπερήφανοι γι' αυτό που είναι. Με τον εγωισμό σου ήσουν η αιτία του τσακωμού. Είστε όλοι φταίχτες, γιατί παρασυρθήκατε, ενοχλήσατε και ανησυχήσατε τους γείτονές σας. Ο νόμος λέει ότι πρέπει να τιμωρηθείτε, και θα τιμωρηθείτε !»

Η κουκουβάγια, η μέλισσα και το μυρμήγκι έβαλαν μπροστά στα πρόσωπά τους μια κόλα χαρτί ώστε να μην μπορούν να δουν οι άλλοι τι κουβέντιαζαν και άρχισαν να συζητούν για την τιμωρία. Σαν τελείωσαν ο δικαστής κουκουβάγια ανακοίνωσε την απόφαση.

«Ο νόμος λέει, ότι αυτοί, που ενοχλούν τους γείτονες πρέπει να τιμωρούνται.

Λοιπόν αποφασίσαμε τις εξής τιμωρίες :

Πρώτον, το φασόλι-γίγαντας τιμωρείται να μπει στην σκοτεινή, βρόμικη και γεμάτη ποντίκια φυλακή για δυο ημέρες.

Δεύτερον, όλα τα όσπρια, μαζί και το φασόλι-γίγαντας τιμωρείστε, όσο καιρό θα είστε στην αποθήκη, να σας έχουν μέσα σε τσουβάλια, έτσι δεν θα βλέπεστε και δεν θα ξανατσακωθείτε.

Προσοχή μην σας ξαναφέρουν εδώ, γιατί η τιμωρία σας τότε, θα είναι πολύ πιο βαριά».

Αυτά είπε ο δικαστής, σήκωσε την μεγάλη κουδούνα και την χτύπησε. Το δικαστήριο είχε τελειώσει.

Από τότε μέχρι και σήμερα τα όσπρια μπαίνουν σε τσουβάλια, στις αποθήκες. Κανονικά εδώ έπρεπε να πούμε 'έζησαν αυτοί καλά', το σωστό όμως είναι να πούμε 'ας σέβονταν ο ένας τον άλλο, ας πρόσεχαν τις κουβέντες τους και την συμπεριφορά τους, για να μην τιμωρηθούν' ! Γιατί μόνο με τον αμοιβαίο σεβασμό μπορούν όλοι να ζουν αρμονικά.

Ο πρίγκιπας του βασιλείου των ρόδων

Μια φορά και ένα καιρό, τα πολύ παλιά χρόνια, στο βασίλειο των ρόδων, βασιλιάς ήταν ο Λυκούργος, βασίλισσα η Δάφνη και μονάκριβος γιός τους και διάδοχος, ο πρίγκιπας Απόστολος. Το βασίλειο ονομάζονταν, βασίλειο των ρόδων γιατί στα χωράφια καλλιεργούσαν τριανταφυλλιές.

Το λουλούδι της τριανταφυλλιάς ονομάζεται ρόδο ή τριαντάφυλλο, έχει εξαίσιο άρωμα, πανδαισία χρωμάτων, απαλότητα, τρυφερότητα, μοναδικότητα, είναι το λουλούδι της τελειότητας, αφιερωμένο στην θεά Αφροδίτη στην Ελληνική μυθολογία. Είναι το άνθος που στολίζει, από ένα φτωχικό τραπέζι, μέχρι το τραπέζι του ενός παλατιού. Από αυτό βγαίνει το ροδέλαιο, η βάση για την δημιουργεί οποιουδήποτε αρώματος.

Όταν ο πρίγκιπας Απόστολος μεγάλωσε και έφθασε σε ηλικία γάμου, ο βασιλιάς Λυκούργος και η βασίλισσα Δάφνη, του είπαν ότι είναι καιρός να επισκεφθεί άλλα βασίλεια, ώστε να βρει την κοπέλα που θα γινόταν γυναίκα του και αργότερα βασίλισσα.

Σαν ήρθε η ημέρα της αναχώρησης του, οι γονείς του και ο κόσμος του βασιλείου, τον αποχαιρέτισαν και τον καμάρωναν καθώς ξεμάκρυνε με την συνοδεία του.

Μετά από λίγες ημέρες έφτασε στο πρώτο βασίλειο. Ο βασιλιάς τον καλοδέχτηκε και όταν έμαθε τον σκοπό της επισκέψεώς του, του είπε ότι έχει μια κόρη σε ηλικία γάμου και θα ήταν μεγάλη του χαρά να παντρευτούν, αλλά πρώτα έπρεπε να βεβαιωθεί ότι ήταν άξιος και τόσο δυνατός ώστε να γίνει κάποτε βασιλιάς, γι' αυτό ήθελε να κάνει κάτι το μοναδικό. Του ζήτησε να μπει χωρίς όπλα στο κλουβί ενός λιονταριού και να το νικήσει, αν το νικούσε τότε θα τον θεωρούσε ικανό να του δώσει την κόρη του για γυναίκα.

Ο πρίγκιπας Απόστολος, αρνήθηκε να κάνει κάτι τέτοιο λέγοντας : «Ένας βασιλιάς πρέπει να είναι σοφός και δίκαιος και όχι θηριοδαμαστής!»

Έτσι έφυγε από αυτό το βασίλειο και σε μερικές ημέρες έφτασε σε ένα άλλο βασίλειο. Ο βασιλιάς τον υποδέχτηκε στην αίθουσα του θρόνου. Η αίθουσα λαμποκοπούσε από τα χρυσάφια και τα κρύσταλλα, ήταν εκεί οι άρχοντες, οι σύμβουλοι του βασιλιά και η βασιλική οικογένεια. Φορούσαν όλοι πανάκριβα ρούχα και είχαν επάνω τους υπερβολικά πολλά κοσμήματα.

Όταν ο βασιλιάς έμαθε τον σκοπό της επισκέψεώς του, του είπε : «Έχω δυο κόρες, διάλεξε όποια θες, η μια είναι ομορφότερη από την άλλη, όποια και να διαλέξεις να ξέρεις ότι θα πρέπει να δώσεις ένα τσουβάλι χρυσά φλουριά για να την παντρευτείς!»

Ο πρίγκιπας Απόστολος, έμεινε έκπληκτος από την πρόταση και είπε : «Βασιλιά μου, πραγματικά οι κόρες σου είναι πεντάμορφες και αξίζουν το τσουβάλι με τα φλουριά. Όμως εγώ ψάχνω να βρω μια κοπέλα για την κάνω γυναίκα μου και βασίλισσα και όχι για να την αγοράσω!»

Έτσι, χωρίς δεύτερη κουβέντα, έφυγε και από αυτό το βασίλειο. Σε κάνα δυο ημέρες έφτασε στην πόλη Βενετία. Εκεί ήταν τα πράγματα πολύ παράξενα. Τα σπίτια ήταν χτισμένα μέσα στο νερό, για να πας από το ένα σπίτι στο άλλο χρειαζόταν βάρκα. Εδώ δεν είχαν βασίλειο, είχαν δημοκρατία. Δεν είχαν βασιλιά, αλλά έναν άρχοντα που τον έλεγαν Δόγη. Αυτός ήταν ένας ηλικιωμένος άρχοντας που εκλέγονταν από τους άλλους άρχοντες και ήταν Δόγης όσο ζούσε, μετά εκλέγονταν άλλος Δόγης.

Ο Δόγης τον υποδέχτηκε στο μεγάλο παλάτι και όταν έμαθε για τον σκοπό της επισκέψεώς του είπε : «Είναι μεγάλη τιμή για την πόλη μας που ήρθες εδώ πρίγκιπά μου. Εδώ όμως δεν έχουμε βασιλιά και έτσι δεν έχουμε πρίγκιπες και πριγκίπισσες. Το μόνο που μπορώ να κάνω για σένα, είναι να διοργανώσω ένα χορό προς τιμή σου. Αν σ' αυτό το χορό βρεις την κοπέλα που σου ταιριάζει, τότε παντρέψου την! Ο υπήκοοί σου πρέπει να έχουν μια βασίλισσα που να τους συμπονά και να τους καταλαβαίνει. Μην ψάχνεις για πριγκίπισσες και βασιλοπούλες. Οι βασιλική καταγωγή δεν σημαίνει και ικανότητα».

Την άλλη ημέρα πρωί-πρωί, άρχισαν οι ετοιμασίες για τον χορό. Ο Δόγης έστειλε τον μαντατοφόρο να μοιράσει τις προσκλήσεις για τον βραδινό μεγάλο χορό, που θα γινόταν προς τιμή του πρίγκιπα Απόστολου.

Στο παλάτι που Δόγη υπήρχε έντονη κινητικότητα ώστε το βράδυ να είναι όλα στην εντέλεια. Στην κουζίνα του παλατιού, οι μάγειροι έφτιαχναν τα νοστιμότερα φαγητά και τα λαχταριστά γλυκίσματά τους.

Στην αίθουσα της τραπεζαρία ετοίμαζαν το τεράστιο τραπέζι, έβαζαν τα χρυσά μαχαιροπίρουνα, τα κρυστάλλινα ποτήρια, τα πορσελάνινα πιάτα με την χρυσή μπορντούρα και ότι άλλο έπρεπε. Στα σαλόνια και στην αίθουσα χορό γίνονταν στολισμοί και τακτοποιήσεις των επίπλων, τα λουλούδια είχαν κατακλίσει τον τόπο. Οι μουσικοί είχαν ήδη αρχίσει να δοκιμάζουν τα όργανά τους.

Όταν βράδιασε, άρχισαν να φθάνουν οι καλεσμένοι με τις γόνδολες τους. Στην Βενετία έτσι λένε τις βάρκες. Ήταν ντυμένοι με πανέμορφα ρούχα και όλοι ανεξαιρέτως φορούσαν μάσκες, όπως ήταν το έθιμο. Ο Δόγης και ο πρίγκιπας Απόστολος τους υποδέχονταν στο σαλόνι. Από την είσοδο του σαλονιού, ο πορτιέρης ανήγγειλε τον τίτλο και το όνομα όποιου έμπαινε : "Ο δούκας Βερονέζε και η κόρη του Ρομίνα", "Ο Ύπατος Μοροζίνι και η σύζυγός του Αντονίνα", "Ο άρχοντας της Πάλμα και οι κόρες του, Καρμελίνα και Κλαούντια", "Ο κύριος και η κυρία Ντετρέβι", "Οι αδελφές Παζολίνι", κλπ.

Οι κυρίες έβγαζαν προσωρινά τις μάσκες τους και με ένα ζεστό χαμόγελο, υποκλίνονταν μπροστά στον πρίγκιπα. Ο πρίγκιπας αντιχαιρετούσε με ένα ελάχιστο σκύνημο του κεφαλιού και ανταπέδιδε το χαμόγελο, θαύμαζε τις όμορφες κυρίες, τις εκθαμβωτικές φορεσιές τους και τις περίτεχνες μάσκες τους.

Οι ηλικιωμένοι κάθισαν στην τραπεζαρία να απολαύσουν τα ωραία φαγητά και οι νεότερη είχαν μαζευτεί στην αίθουσα χορού. Οι μουσικοί διασκέδαζαν τους καλεσμένους και όλοι περίμεναν την στιγμή που ο τιμώμενος πρίγκιπας θα άνοιγε το χορό. Ο πρίγκιπας μπήκε στην αίθουσα του χορού και ζήτησε από κόρη του άρχοντα της Πάλμα, Καρμελίνα, να τον συνοδεύσει στο χορό. Καθώς το ζευγάρι άρχισε να χορεύει από την οροφή της αίθουσας άρχισαν να πέφτουν ροδοπέταλα και χρυσόσκονη. Ήταν μια μαγική εικόνα, ο πατέρας της Καρμελίνας καμάρωνε και ο Δόγης χαμογελούσε με υπερηφάνεια για τον θαυμάσιο χορό που είχε οργανώσει.

Ο πρίγκιπας Απόστολος, χόρευε όλη την νύχτα. Δεν ήθελε να χαλάσει το χατίρι σε καμιά κοπέλα, όποτε όμως μπορούσε επέστρεφε στην Καρμελίνα και της ζητούσε να χορέψουν, πάντα με την ίδια δικαιολογία : "Έλα, για ένα τελευταίο χορό".

Στο τέλος άρχισαν να τον πονούν τα πόδια. Ο Δόγης τον πλησίασε και με σημασία του είπε χαμηλόφωνα και χαμογελώντας πονηρά : «Πρίγκιπα, για βασιλιάς πας όχι για χορευτής!»

Ο χορός τελείωσε αργά το βράδυ, οι γόνδολες πήραν τους καλεσμένους και επιτέλους ήρθε για τον πρίγκιπα Απόστολο η ώρα της ξεκούρασης.

Την άλλη ημέρα, ο πρίγκιπας και ο Δόγης συναντήθηκαν στην τραπεζαρία, την ώρα του πρωινού.

«Πρίγκιπα Απόστολε, ξεκουράστηκες; Τα πόδια σου σε άφησαν που πονούσαν από τον χορό;»

«Δόγη μου, με πονούν ακόμα αρκετά». Απάντησε ο πρίγκιπας Παραπονεμένα.

Εκείνη την στιγμή, άνοιξε η πόρτα και ο γραμματέας του Δόγη του έφερε ένα γράμμα. Ο Δόγης διάβασε το γράμμα, σούφρωσε τα χείλη του και είπε βαριεστημένα.

«Μας καλεί ο άρχοντας της Πάλμα και οι κόρες του, Καρμελίνα και Κλαούντια, να πάμε για φαγητό το μεσημέρι στο αρχοντικό τους. Θα απαντήσω ότι είμαστε απασχολημένοι και ότι δεν θα πάμε. Να ξεκουραστείς και εσύ».

«Μα Δόγη μου. Δεν έχουμε καμιά δουλειά. Θα παρεξηγηθούμε». Είπε ο πρίγκιπας.

«Καλά λες Απόστολε. Θα παρεξηγηθούμε. Γι' αυτό θα πάω μόνος μου, αφού εσένα σε πονούν τα πόδια!»

«Εδώ που τα λέμε Δόγη μου, νομίζω ότι δεν με πονάνε και πολύ, θα έλεγα μάλλον ότι δεν με πονούν καθόλου».

«Απόστολε. Είσαι κατεργαράκος». Είπε ο Δόγης γελώντας και συνέχισε. «Πότε με το καλό θα φύγεις για την πατρίδα σου;»

«Λέω να φύγω αύριο, Δόγη μου».

Ο Δόγης και ο πρίγκιπας, πήγαν στο μεσημεριανό γεύμα που τους κάλεσε ο άρχοντας της Πάλμα.

Μετά το φαγητό ο πρίγκιπας Απόστολος και η αρχοντοπούλα Καρμελίνα, πήγαν να περπατήσουν στον κήπο και να θαυμάσουν τις τριανταφυλλίες που περιποιούνταν η Καρμελίνα. Άργησαν πάρα πολύ, σχεδόν είχε φτάσει το σούρουπο όταν επέστρεψαν.

«Πρίγκιπά μου, πότε έχεις σχεδιάσει να φύγεις;» Ρώτησε ο άρχοντας της Πάλμα.

«Αύριο». Πρόλαβε να απαντήσει πρώτος ο Δόγης, χαμογελώντας πονηρά. «Βέβαια αύριο, πριν έρθουμε εδώ μου το είπε!!»

«Δόγη μου». Είπε ο πρίγκιπας και άρχισε να κοκκινίζει. «Αύριο είπα, σκέπτομαι να αποφασίσω πότε θα φύγω. Δεν θα άκουσες καλά!»

«Αφού είναι έτσι τα πράγματα, αύριο να κάνουμε μια εκδρομή μέχρι το νησάκι Μουράνο. Να μας δοθεί ο χρόνος να γνωριστούμε καλύτερα, αλλά και να αγοράσουμε κάτι, από τα περίφημα γυαλικά που κατασκευάζουν εκεί». Είπε ο άρχοντας της Πάλμα.

Να μην τα πολυλογούμε, τα τραπεζώματα, οι χοροί, οι εκδρομές και οι επισκέψεις κράτησαν πάνω από 30 ημέρες. Ήταν ολοφάνερο, ότι ο πρίγκιπας Απόστολος και η αρχοντοπούλα Καρμελίνα, ταίριαζαν και θα γινόντουσαν ένα ευτυχισμένο ζευγάρι. Έτσι αποφάσισαν να επιστρέψουν μαζί στο βασίλειο των ρόδων που τους περίμεναν.

Ο βασιλιάς Λυκούργος και η βασίλισσα Δάφνη, υποδέχτηκαν το νέο ζευγάρι στην αίθουσα του θρόνου, όπου ήταν παρόντες και όλοι οι άρχοντες του βασιλείου των ρόδων. Όταν η Καρμελίνα μπήκε στην αίθουσα, απαστράψε με την ομορφιά της, οι παριστάμενοι έμειναν με ανοιχτά τα στόματα. Η βασίλισσα και ο βασιλιάς χαμογελούσαν τρισευτυχισμένοι. Ήταν μια ημέρα που δεν θα ξεχνούσε κανένας.

Οι γονείς έδωσαν τις ευχές τους στο ζευγάρι, και μετά από λίγο καιρό έγιναν οι γάμοι. Τα γλέντια και οι πανηγυρισμοί κράτησαν επτά ημέρες. Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Ο αετός και το ποντίκι

Μια φορά και ένα καιρό, πριν από πολλά χρόνια, πάνω στο ψηλό βουνό, αποφάσισε να φτιάξει την φωλιά του ένα ζευγάρι αετών. Βρήκαν ένα κοίλωμα, ένα βαθούλωμα, σε ένα απότομο βράχο και άρχισαν να μαζεύουν κλαδιά, κλωναράκια, χόρτα για να έφτιαξαν μια μεγάλη και ζεστή φωλιά, γιατί σε λίγες ημέρες ετοιμάζονταν η αετίνα να γεννήσει.

Σαν ήρθε εκείνη η ημέρα, η αετίνα γέννησε δυο αβγά άσπρα, με κόκκινα και καφέ στίγματα. Η αετίνα κάθισε πάνω από τα αβγά για να τα ζεσταίνει ώστε να τα κλωσήσει, για να βγουν τα μικρά αετόπουλα. Σηκώνονταν μόνο για να ξεμουδιάσει ή να πιεί νερό. Το κλώσιμο διαρκεί τριάντα ημέρες και σε αυτές τις ημέρες ο αετός έπρεπε να της φέρνει την τροφή και να την προσέχει.

Οι αετοί τρώνε μόνον κρέας, γι' αυτό κυνηγούν φίδια, χελώνες, λαγούς, σκίουρους, περιστέρια, κότες, αλλά και μικρά προβατάκια και κατσικάκια.

Είναι πολύ μεγάλα και δυνατά πουλιά, με δυνατά πόδια και γαμπιά νύχια, με τα οποία μπορούν να πιάσουν και να μεταφέρουν στην φωλιά τους ακόμα και ένα μικρό κατσικάκι.

Όταν μετά από τριάντα ημέρες βγήκαν από τα αβγά τα αετόπουλα, δεν είχαν φτερά και η αετίνα για να τα ζεστάνει τα σκέπαζε ακόμα με το κορμί της. Ο αετός τώρα έπρεπε να φέρνει όλο και περισσότερη τροφή για την αετίνα και τα μικρά, που τρώγανε πάρα πολύ, για να μεγαλώσουν γρήγορα.

Μια ημέρα καθώς έψαχνε ο αετός να βρει κανένα ζωάκι για να το

πάει
στην
φωλιά του,
είδε ένα
ποντίκι μικρό.

Όταν το είδε σκέφτηκε «εντάξει, για μεζές καλό είναι και αυτό». Με ένα αστραπιαίο πέταγμα έφτασε κοντά στο ποντίκι και το άρπαξε με τα γαμπιά του νύχια.

Το ποντίκι έβαλε τα κλάματα και άρχισε να παρακαλάει λέγοντας: «Λυπήσου με! Είμαι πολύ μικρό, πως καταδέχεσαι εσύ ο βασιλιάς των πουλιών να φας ένα μικρό ποντίκι;»

Ακούγοντας αυτά ο αετός σταμάτησε σε ένα βράχο, αφήνει κάτω το ποντίκι και του λέει:

«Έτσι είναι η σειρά, εσύ τρως σπόρους και εγώ κρέας, έχω να ταΐσω γυναίκα και δυο αετόπουλα.»

«Λυπήσου με! Εσύ έχεις δυο παιδιά τον χρόνο, η ποντικίνα γεννά όλο το χρόνο και τώρα έχουμε σαράντα παιδιά, μικρά-μεγάλα, είμαστε μεγάλη οικογένεια! Τι θα κάνουν όλοι τους χωρίς εμένα;»

«Σαράντα παιδιά; Τι λες τώρα;» .

«Ναι αετέ μου, λυπήσου με! Τι θα πουν τα άλλα ζώα όταν μάθουν ότι ο βασιλιά των πουλιών έπιασε ένα ποντίκι; Αυτός που είναι το σύμβολο της δύναμης και της δόξας! Αυτός, που η εικόνα του είναι στις σημαίες πολλών χωρών! Αυτός που δικέφαλο τον είχαν στην σημαία τους οι Βυζαντινοί Αυτοκράτορες! Αυτός που ήταν το σύμβολο του θεού Δία! Τι θα πουν για σένα που σου έχουν γράψει τόσα τραγούδια; Τι θα πουν;»

«Έλα, έλα, πολλά μου τα λες», είπε ο αετός.

«Μην ξεχνάς περήφανε αετέ μου, ότι κάποια μέρα μπορεί να με χρειαστείς και τότε που θα με βρεις;»

Σαν άκουσε αυτό ο αετός έβαλε τα γέλια και είπε στο ποντίκι: «Ποντίκι είσαι πονηρούλης και μεγάλη μαλαγάνα. Είσαι μικρότερος από ένα δάκτυλό μου. Τι βοήθεια να μου δώσεις; Τέλος πάντων, επειδή έχεις τόσο μεγάλη οικογένεια σε συμπάθησα και θα σε αφήσω ελεύθερο.»

Λέγοντας αυτά ο αετός πέταξε μακριά.

Πέρασε ο καιρός, τα μικρά αετόπουλα έβγαλαν πλέον φτερά και είχαν αρχίσει τις δοκιμαστικές πτήσεις, από πέτρα σε πέτρα και από βράχο σε βράχο. Ο αετός τα παρακολουθούσε και τα συμβούλευε. Έδινε όλη του την προσοχή στο πως θα μάθουν τα μικρά αετόπουλα να πετούν.

Από την μεγάλη προσοχή που έδινε στην παρακολούθηση των αετόπουλων, δεν πρόσεξε έναν κυνηγό που είχε φτάσει κρυφά κοντά του. Πριν καταλάβει ο αετός, ο κυνηγός πέταξε επάνω του ένα ειδικό δίχτυ και ο αετός πιάστηκε μέσα σ' αυτό και δεν μπορούσε να ελευθερωθεί. Ο κυνηγός έβαλε τον αετό σε ένα σιδερένιο κλουβί, γιατί ήθελε να τον πάει σε ένα ζωολογικό κήπο. Έδωσε την πόρτα με ένα χοντρό σχοινί και φώναξε τους βοηθούς του να φορτώσουν το κλουβί σε ένα φορτηγό αυτοκίνητο.

Ο αετός είχε λυσσάξει από το κακό του. Χτυπούσε τα χοντρά σίδερα του κλουβιού με τα πόδια του και το ράμφος του, αλλά δεν ήταν δυνατόν να ελευθερωθεί. Ξαφνικά ο αετός βλέπει το ποντίκι να σκαρφαλώνει στα σίδερα του κλουβιού και να φθάνει στο χοντρό σκοινί με το οποίο ήταν δεμένη η πόρτα του κλουβιού.

«Πως βρέθηκες εδώ;», ρώτησε γεμάτος απορία.

«Άστα αυτά τώρα ! Δεν σου είπα θα με χρειαστείς;», απάντησε το ποντίκι και άρχισε να σκαρφαλώνει στα κάγκελα.

Το ποντίκι με τα κοφτερά του δόντια, σύντομα ροκάνισε το σκοινί και η πόρτα άνοιξε. Ο αετός χωρίς να χάσει στιγμή, βγήκε από το κλουβί, έπιασε απαλά με τα πόδια του τον ποντικό και πέταξε μακριά.

Η αετίνα και τα αετόπουλα που είχαν δει τον αετό να αιχμαλωτίζεται, ήταν καταστεναχωρημένοι και ανήσυχοι. Είχαν μείνει στην φωλιά τους και έκλαιγαν για το κακό που τους βρήκε και για αυτό έκαναν μεγάλες χαρές όταν τον είδαν να επιστρέφει στην φωλιά τους.

Σαν έφθασε στην φωλιά ο αετός, άφησε κάτω τον ποντικό και είπε στην οικογένειά του: «Αυτός είναι ο σωτήρας μου! Το ποντίκι έκανε αυτό που δεν μπορούσα να κάνω εγώ! Κατάφερε το μικρό ποντίκι να με βγάλει από το κλουβί! Κάποτε είχα την ευκαιρία να κάνω και εγώ καλό σ' αυτόν! Και όπως λέει η παροιμία 'κάνε το καλό και ρίχτω στον γιαλό'! Κάνε το καλό και στο ποιο ασήμαντο πλάσμα και θα ανταμειφτείς».

Η αετίνα και τα αετόπουλα από ευγνωμοσύνη, χάιδεψαν το κεφάλι του ποντικού με τα ράμφη τους. Από τότε γνωρίστηκαν με τον ποντικό και καμιά φορά τον έβαζαν στην πλάτη τους και τον έκαναν ένα γύρο στο βουνό. Τα άλλα ποντίκια του βουνού τον φώναζαν αεροποντικό.

Ο Βίκτωρας και ο Κοκκινομούρης

Μια φορά και ένα καιρό, υπήρχε ένα πανέμορφο χωριουδάκι χτισμένο δίπλα σε μια λίμνη. Η λίμνη είχε μέσα διάφορα ψάρια, όπως πέστροφες, κυπρίνους, χέλια και άλλα ψάρια, που δεν τα βρίσκουμε στην θάλασσα και γι' αυτό τα ονομάζουν ψάρια του γλυκού νερού. Οι ψαράδες προμήθευαν με τα ψάρια τους τόσο το ιχθυοπωλείο του χωριού, όσο και τα ιχθυοπωλεία στην πόλη.

Τα μεγάλα παιδιά του χωριού, ψάρευαν στην παραλία με τα καλάμια τους. Οι μικρότεροι έπαιζαν με την βρεγμένη άμμο, κάνοντας πύργους και κάστρα. Άλλοι έσκαβαν μικρές λιμνούλες και τις γέμιζαν με νερό και κάποιιοι έγραφαν το όνομά τους πάνω στην άμμο και περίμεναν πότε θα το σβήσει το κύμα. Το καλοκαίρι πλατσούριζαν στα ρηγά και αρκετοί κολυπούσαν στα νερά της.

Λίγο πιο πέρα από το χωριό, υπήρχε ένας βάλτος και μια συστάδα από βούρλα και ακόμα πιο μακριά ένας υδροβιότοπος, στον οποίο σύχναζαν σπάνια πουλιά. Τα αγόρια του χωριού, όταν πήγαιναν στον βάλτο, έπιαναν βατραχάκια και την άλλη ημέρα τα πήγαιναν στο σχολείο. Τα ελευθέρωναν γελώντας στο προαύλιο ή και στην τάξη και τότε τα κορίτσια τρόμαζαν και έβαζαν στριγκλιές. Ήταν πολύ δύσκολο να βρουν βατράχια, γιατί την ημέρα κρύβονται ανάμεσα στα χόρτα για να μην τα βρίσκουν τα πουλιά, τα φίδια και οι νεροχελώνες. Το βράδυ όμως, οι φωνές 'κουάξ-κουάξ' των βατράχων αντηχούσαν σε όλη την λίμνη.

Σε αυτό το χωριουδάκι ζούσε και ο Βίκτωρας. Ένα απόγευμα ο Βίκτωρας έπιασε ένα βάτραχο, που ήταν πράσινος σαν τους άλλους, αλλά είχε και μια παράξενη κόκκινη βούλα στην άκρη της μύτης του. Τον έβαλε μέσα σε ένα κουτάκι και όταν πήγε σπίτι του τον άφησε πάνω στο τραπέζι του δωματίου του. Ήθελε την άλλη ημέρα να τον πάει στο σχολείο να τον δείξει στους συμμαθητές του.

Το βράδυ όταν τον πήρε ο ύπνος είδε ένα όνειρο. Είδε τον βάτραχο να περπατά στον δρόμο όρθιος και να έρχεται προς το μέρος του, είχε στους ώμους του μια κόκκινη μπέρτα και καθώς πλησίαζε είδε ότι είχε ανθρώπινο πρόσωπο και τον άκουσε να του λέει με ανθρώπινη φωνή: «Αν δεν με πειράξεις, θα σε ανταμείψω !»

«Δεν θα σε πειράξω, να σε δουν τα παιδιά στο σχολείο θέλω», ανταπάντησε ο Βίκτωρας.

«Δεν πρέπει να με δει κανένας! Υποσχέσου ότι θα με ξαναπάς στον βάλτο», είπε επιτακτικά ο βάτραχος.

«Υπόσχομαι!», ανταπάντησε ο Βίκτωρας.

Ο βάτραχος τότε είπε : «Λοιπόν, θα πας στο πηγάδι που είναι, στην τοποθεσία 'Πέρα αμπέλια'. Αυτό το πηγάδι είναι χτισμένο με πέτρες. Μια από αυτές τις πέτρες έχει μερικές κόκκινες ραβδώσεις. Βγάλε αυτή την πέτρα και περίμενε να δεις τι θα γίνει ! Ένα μόνον θα σου πω. Πρόσεξε τις απαντήσεις σου!»

Σαν ξύπνησε την άλλη ημέρα ο Βίκτωρας, πήρε την τσάντα του, το κουτί με τον βάτραχο και ξεκίνησε για το σχολείο του. Τα 'Πέρα αμπέλια' δεν ήταν μακριά από το σπίτι του. Έτσι πηγαίνοντας για το σχολείο, η περιέργειά του τον έκανε να πέρασε από το πηγάδι. Με μεγάλη έκπληξη είδε να υπάρχει στο εξωτερικό

χτίσιμο του πηγαδιού μια πέτρα με κόκκινες ραβδώσεις. Πήγε κοντά στο πηγάδι, περιεργάστηκε λίγο την πέτρα, αλλά δεν είδε τίποτα το ιδιαίτερο, η πέτρα ήταν καλά χτισμένη ανάμεσα στις άλλες. Απογοητευμένος έδωσε μια κλωτσιά στην πέτρα, μονολογώντας υποτιμητικά ‘Όνειρα!’. Μόλις κλώτσησε την πέτρα ακούστηκε ένα υπόκωφο ‘ωχ’, λες και πόνεσε η πέτρα.

Τα έχασε ! έσκυψε και ακούμπησε την πέτρα. Την αισθάνθηκε να κουνιέται. Προσπάθησε να την βγάλει, αλλά δεν τα κατάφερε. Τότε ακούστηκε από το κουτί του βάτραχου μια φωνή να λέει: ‘Αν δεν με πας στον βάλτο, δεν βγαίνει η πέτρα’. Άνοιγε γρήγορα το κουτί και είδε τον βάτραχο να αλλάζει χρώματα, από πράσινο γινόταν καφέ, κίτρινο, κόκκινο, λες και ήταν φωτορυθμικό. Έκλεισε γρήγορα το κουτί και άρχισε να τρέχει προς τον βάλτο.

Φθάνει στον βάλτο και καθώς άνοιγε το κουτί, ακούει τον βάτραχο να του λέει: ‘Τώρα η πέτρα θα βγει, πρόσεξε τις απαντήσεις!’» και με ένα πήδημα χάθηκε μέσα στα νερά.

Με γρήγορα βήματα ο Βίκτωρας επέστρεψε στο πηγάδι, πήρε ένα ξύλο, κούνησε την πέτρα με τις κόκκινες ραβδώσεις και αυτή ξεκόλλησε από το πηγάδι. Ταυτόχρονα ακούστηκε ένα βουητό και μπροστά του παρουσιάστηκε ένα τεράστιο μαγικό τζίνι. Το τζίνι τέντωσε το κορμί του και τα χέρια του λες και είχε πιαστεί από τον πολύ ύπνο και είπε: «Τι θέλεις άνθρωπέ μου και μου χάλασες την ησυχία;»

Ο Βίκτωρας του εξήγησε τι είχε συμβεί.

Τότε το τζίνι του λέει: «Ναι, κατάλαβα, πιάστηκε ο κοκκινομούρης! Μόνο για μελάδες μου φαίνεται είναι αυτός ο άνθρωπος! Να δούμε αν θα λυθούν τα μάγια με σένα;»

«Δεν κατάλαβες, βάτραχος είναι... όχι άνθρωπος!», είπε ο Βίκτωρας.

«Καλά, καλά. Ξέρω εγώ τι λέω. Για να δούμε και σένα. Λοιπόν ! Θα σου πω τρία αινίγματα. Αν δώσεις τις σωστές απαντήσεις, τα μάγια θα λυθούν και εσύ θα γίνεις μεγάλος και τρανός. Αν δεν βρεις τις σωστές απαντήσεις, ο κοκκινομούρης θα μείνει βάτραχος για άλλα εκατό χρόνια και εγώ θα έχω την ησυχία μου μέχρι τότε.

Λοιπόν, αρχίζουμε ! Τι είναι αυτό που πέφτει από ψηλά, αλλά δεν ραγίζει;»

Ο Βίκτωρας, απάντησε σχεδόν αμέσως: «Η βροχή! Μου το είχε πει η γιαγιά μου και το ξέρω!»

«Σωστό ! Για να δούμε αν θα είσαι το ίδιο τυχερός και στο δεύτερο αίνιγμα. Λοιπόν! άμα βλέπω δεν το βλέπω και το βλέπω όταν δεν βλέπω». Είπε το τζίνι.

Έμεινε σκεπτικός ο Βίκτωρας και σε λίγο λέει στο τζίνι : ‘μου το ξαναλές, σιγά, σιγά;’. Το τζίνι χαμογέλασε ειρωνικά και πιστεύοντας ότι δεν θα βρει το παιδί την απάντηση, επανέλαβε το αίνιγμα.

Ξαφνικά ο Βίκτωρας θυμήθηκε το βραδινό όνειρο που είχε δει και φώναξε δυνατά: «Το όνειρο ! ναι, ναι το όνειρο είναι !»

«Σωστό ! Είσαι τυχερός ! Είσαι και καλός, δεν μπορώ να μην το πω! Λοιπόν ! τρίτο και τελευταίο αίνιγμα ! Είμαι ψηλή, είμαι λιγνή, τον κόσμο όλο ντύνω, αλλά εγώ είμαι πάντα γυμνή ! τι είναι; για πες μας εξυπνούλη τι είναι !»

Ο Βίκτωρας έμεινε έκπληκτος, ήταν πραγματικά δύσκολο. Σκέφτονταν, ξανασκέφτονταν, αλλά καμιά ιδέα δεν ερχόταν στο μυαλό του. Να είναι, έλεγε μέσα του, ο έμπορος που πουλά υφάσματα και ντύνετε ο κόσμος; Αλλά αυτός είναι κοντούλης και καλοντυμένος. Να είναι, η μοδίστρα του χωριού, που ράβει τα ρούχα; Μα αυτή είναι πάντα ντυμένη. Απαντούσε μόνος του. Τότε θυμήθηκε αυτό που του έλεγε η μητέρα του όταν καμιά φορά έσκιζε το παντελόνι ή την μπλούζα του, ‘Ράβω, ξεράβω, εσύ σκίζεσαι και εγώ ράβω, θα με φάει η βελόνα !’

«Η βελόνα είναι ! είμαι βέβαιος ! το βρήκα!»

Μόλις ο Βίκτωρας είπε αυτά τα λόγια, ακούστηκε ένα μπαμ και το τεράστιο τζίνι ξεφούσκωσε σαν μπαλόνι, που τρύπησε και στην στιγμή εξαφανίστηκε.

Η πέτρα ξαναμπήκε στην θέση της.

Κοίταξε από δω, κοίταξε από εκεί, ο Βίκτωρας δεν έβλεπε καμιά αλλαγή μετά τις σωστές απαντήσεις που είχε δώσει στα αινίγματα. Ξαφνικά θυμήθηκε τον βάλτο. Γύρισε το βλέμμα του προς την μεριά του βάλτου και ξεκίνησε να τρέχει προς τα εκεί. Είχε μεγάλη περιέργεια να δει αν εκεί γινόταν κάτι.

Καθώς έτρεχε προς τον βάλτο, συνάντησε έναν καβαλάρη, να έρχεται καβάλα στο λευκό άλογό του και να έχει στους ώμους του μια κόκκινη μπερτα. Μόλις τον είδε ο Βίκτωρας κοκάλωσε στην θέση του.

‘Αυτός ο καβαλάρης έχει το ίδιο πρόσωπό με τον βάτραχο που είδα στο όνειρό, σκέφτηκε’.

Ο καβαλάρης σταμάτησε και είπε στον Βίκτωρα: «Μου έσωσες την ζωή! Αν δεν έλυνες τα αινίγματα το κακό τζίνι που μου είχε κάνει μάγια, θα με κρατούσε σαν βάτραχο για εκατό χρόνια. Μετά από τα εκατό χρόνια, αν και πάλι κάποιος δεν έλυσε τα αινίγματα, εγώ θα ήμουν βάτραχος για άλλα εκατό χρόνια. Είμαι ο πρίγκιπας Κίμων ο μικρότερος γιός του βασιλιά. Ως αντάλλαγμα για το καλό που μου έκανες, θα σε πάρω στο παλάτι μαζί με την οικογένειά σου. Θα σπουδάσεις και όταν μεγαλώσεις θα σε έχω σύμβουλό μου !».

Αυτά είπε ο πρίγκιπας και ανέβασε τον Βίκτωρα στο άλογό του. Μέχρι να πάνε στο σπίτι ο Βίκτωρας είχε μείνει άφωνος από την μεγάλη έκπληξη. Σαν έφτασαν διηγήθηκαν τους γονείς του τα γεγονότα και ξεκίνησαν όλοι μαζί για το παλάτι, εκεί θα έμενε από εδώ και πέρα ο Βίκτωρας, που είχε γίνει ο καλύτερος φίλος του πρίγκιπα Κίμωνα και έτσι έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Ο δρόμος του μεταξιού

Μια φορά και ένα καιρό, στα παγκάκια της πλατείας του χωριού κάθε απόγευμα, τους καλοκαιρινούς μήνες, κάθονταν ο κύριος Χρήστος. Τα παιδιά του χωριού αλλά και τα άλλα, που είχαν έρθει για διακοπές, τον γνώριζαν και ήξεραν, ότι ήταν μεγάλος παραμυθάς. Έλεγε παραμύθια, που δεν τα είχαν ξανακούσει !

Έτσι και εκείνο το απόγευμα είχαν μαζευτεί γύρω του και τον περίμεναν να αρχίσει κάποιο παραμύθι.

Ξεθαρρεύοντας ο Στέλιος ενημέρωσε τάχατες, λέγοντας : «Κυρ Χρήστο ήρθαμε όλοι !»

«Μπα ; Βλέπω και έναν καινούργιο ! Πως σε λένε λεβέντη μου ;»

«Μάρκο». Απάντησε ντροπαλά το παιδί.

«Μάρκο ; Α! Είναι σπάνιο όνομα ! Τον Μάρκο Πόλο τον έχεις ακουστά ;» Ρώτησε ο κυρ Χρήστος.

«Όχι. Δεν τον ξέρω».

«Τότε, λοιπόν, σήμερα θα σας πω την ιστορία, για το ‘Δρόμο του μεταξιού’ !»

Ο, Μάρκο Πόλο γεννήθηκε στην Βενετία, της Ιταλίας πριν πάρα πολλά χρόνια. Ήταν ανήσυχος άνθρωπος και του άρεσε η περιπέτεια !

Έτσι όταν έγινε 18 ετών αποφάσισε να κάνει ένα ταξίδι. Αλλά τι ταξίδι ! Αυτό το ταξίδι που δεν είχε κάνει κανένας κάτοικος της Ευρώπης μέχρι τότε.

Αποφάσισε να πάει στην Κίνα ! Η Κίνα, είναι μια χώρα πολύ μακριά, σήμερα με το αεροπλάνο χρειάζεται σχεδόν μια ημέρα για να φτάσεις.

Τότε βεβαίως δεν υπήρχαν ούτε αεροπλάνα, ούτε τρένα, ούτε αυτοκίνητα. Οι περισσότεροι ταξίδευαν περπατώντας, γιατί ήταν λίγοι αυτοί που μπορούσαν να έχουν άλογο. Για να πάει κάποιος τότε στην Κίνα, έπρεπε να ακολουθήσει τον ‘Δρόμος του μεταξιού’ ! Ήταν μια διαδρομή που περνούσε από 17 χώρες. Σκεφτείτε, ότι ο Μάρκο Πόλο ταξίδευε σχεδόν 2 χρόνια για να φτάσει !

Τελικά έφτασε στην Κίνα και μάλιστα έμεινε εκεί 18 χρόνια. Για πρώτη φορά στην ζωή του είδε χαρτονομίσματα, ταχυδρομεία και κάτι μαύρες πέτρες, που τις έβγαζαν από τη γη της έκαιγαν για κάρβουνο, (λιθάνθρακας λέγετε σήμερα). Στην πατρίδα του οι δρόμοι ήταν χωμάτινοι, εδώ ήταν πλακόστρωτοι.

Είδε και το μεγαλύτερο παλάτι του κόσμου. Ήταν τόσο τεράστιο, τόσο πλούσιο και όμορφο, ώστε κανένας άνθρωπος στη γη δεν θα μπορούσε να φτιάξει καλύτερό του. Οι τοίχοι του ήταν από χρυσάφι και ασήμι. Η αίθουσα του θρόνου λένε ήταν τόσο μεγάλη που χωρούσε 5.000 ανθρώπους και στους στάβλους του χωρούσαν 10.000 άλογα.

Εκεί είδε πως έφτιαχναν το μετάξι και τα μεταξωτά υφάσματα. Από αυτή την μακρινή και παράξενη χώρα, όπως σας είπα, ξεκινούσε ‘ο δρόμος του μεταξιού’ και να γιατί ονομάστηκε έτσι αυτός ο δρόμος.

Στην Κίνα από το μετάξι, ύφαιναν υφάσματα που ονομάζονταν πορφύρα και με αυτά έφτιαχνα ρούχα. Υφάσματα και ρούχα τα έφερναν στην Ελλάδα και σε άλλες χώρες. Τα υφάσματα αυτά ήταν πανάκριβα και τα φορούσαν μόνο βασίλισσες, πριγκίπισσες και άρχοντες !

Το ταξίδι αυτό ήταν πολύ επικίνδυνο. Τις περισσότερες φορές κρατούσε δυο και τρία χρόνια. Προχωρούσαν με βροχή και χιόνι, τρομερή ζέστη και ανέμους. Αναγκάζονταν να περνούν από δυο έρημους, όπου υπάρχει μόνον άμμος και καθόλου νερό. Έκαναν δυο μήνες να περάσουν την πρώτη έρημο, που ονομάζονταν 'η έρημος που δεν έχει επιστροφή'. Την ημέρα, από την ζέστη δεν μπορούσαν να αναπνεύσουν και το βράδυ από το κρύο, παγώνανε. Οι αμμοθύελλες σκέπαζαν όλο το караβάνι με άμμο.

Περνούσαν από τα ψιλότερα βουνά του κόσμου, τα Ιμαλία, που τα χιόνια δεν λιώνουν ποτέ. Περνούσαν από γκρεμούς και δύσβατα μονοπάτια, από χώρες, που είχαν πολέμους, από δάση με τίγρεις και φίδια, από ποτάμια, που δεν είχαν γέφυρες. Στο δρόμο, τους επιτίθονταν ληστές, που ήθελαν να τους πάρουν τα μεταξωτά ρούχα και υφάσματα.

Κανένας δεν ήξερε αν θα γυρίσει ζωντανός ! Έτσι αναγκάζονταν για να προστατευθούν, να μαζεύονται πολύ έμποροι μαζί με τις καμήλες τους, για να φτιάξουν ένα караβάνι. Το κάθε караβάνι μπορεί να είχε και χίλιες καμήλες. Έπαιρναν μαζί τους νερό, ζώα, τρόφιμα, όπλα, σκηνές για να μένουν και ότι άλλο μπορείτε να φανταστείτε. Βέβαια από τις κακουχίες κάποιοι έπεφταν στους γκρεμούς και κάποιοι αρρώσταιναν ενώ μερικοί χάνονταν.

«Γιατί μετάφεραν το μετάξι και δεν το έφτιαχναν και αλλού ;» Τον διέκοψε εκφράζοντας την απορία του ένα από τα παιδιά.

«Αυτός 'ο Δρόμος του μεταξιού' κράτησε 1.600 χρόνια. Το μετάξι θεωρούνταν ιερό προϊόν και η παραγωγή του, για εκατοντάδες χρόνια, κρατήθηκε μυστική. Ο βασιλιάς της Κίνας απαγόρευε να βγουν τα αβγά του μεταξοσκώληκα από την χώρα του. Οι μεταξουργοί παρακολουθούνταν και όποιος τολμούσε να κρύψει έστω και ένα αβγό τιμωρούνταν με θάνατο». Απάντησε ο κυρ Χρήστος.

«Αβγά ; Τι σχέση έχουν τα αβγά με τα υφάσματα ;» Διερωτήθηκε η Ιουλία.

«Α μου φαίνετε ότι δεν ξέρετε τίποτα για την σηροτροφία. Είναι ευκαιρία να σας πω τότε μερικά πράγματα»

Λοιπόν, η σηροτροφία, ή βομβυκοτροφία, ή μεταξοσκωληκοτροφία, όπως και να την πούμε εννοούμε την παραγωγή μεταξιού, από τα αβγά του μεταξοσκώληκα.

Το ζωάκι μεταξοσκώληκας στην ζωή του αλλάζει τέσσερες φορές την μορφή του. Στην αρχή είναι αυγό, μετά γίνεται σκουληκάκι, αργότερα χρυσαλλίδα και στο τέλος πεταλούδα.

Τα αυγά είναι πολύ-πολύ μικρά, σαν το κεφάλι της καρφίτσας. Οι εργάτες την Άνοιξη, βάζουν τα αυγά σε ειδικούς φούρνους με μικρή θερμοκρασία 20-25 βαθμούς και σε 12-15 ημέρες, για να εκκολαφτούν, από τα αυγά βγαίνουν μαύρα σκουληκάκια. Τα σκουληκάκια τρώνε μόνο ένα φαγητό. Τα φρέσκα φύλλα της μουριάς ! Τρώνε ακατάπαυστα.

Να φανταστείτε ότι εγώ, δεν μπορώ να σηκώσω τα φύλλα που θα φάει ένα σκουληκάκι σε

40 ημέρες. Για τόσα πολλά φύλλα μιλάμε. Τρώνε τόσο πολύ, που από μικρά που ήταν σαν το κεφάλι της καρφίτσας, γίνονται μακρουλά και χοντρά όσο είναι δυο μικρές μπαταρίες, η μια συνέχεια της άλλης.

Σε αυτές τις ημέρες το κάθε σκουληκάκι από μαύρο σιγά-σιγά θα γίνει χρυσαφί. Τότε θα αρχίσει να βγάζει από το στόμα του ένα σάλιο σαν χρυσή κλωστή, μια πολύ λεπτή κλωστούλα, που με αυτή τυλίγει ολόγυρα το κορμί του, τόσο καλά, που στο τέλος δεν φαίνεται καθόλου. Αυτή η μπαλίτσα, που έφτιαξε, λέγετε κουκούλι !

Εκεί μέσα θα μείνει δώδεκα ημέρες και θα μεταμορφωθεί από σκουληκί, σε χρυσαλλίδα. Την δωδεκάτη θα τρυπήσει το κουκούλι και θα βγει από μέσα μια λευκή πεταλούδα.

Η πεταλούδα σε τρεις ημέρες θα γεννήσει περίπου χίλια αβγά και μετά θα πεθαίνει. Με τον θάνατο της πεταλούδας, η ιστορία του μεταξοσκώληκα αρχίζει από την αρχή. Αβγό, σκουληκάκι και λοιπά.

Τα περισσότερα κουκούλια τα θέλουμε για να βγάλουμε το μετάξι. Έτσι τα μαζεύουν την δέκατη ημέρα πριν τα τρυπήσει η πεταλούδα και τα βάζουν σε ζεστό νερό. Τέλος τα ξετυλίγουν με μια ειδική βούρτσα. Αυτή η κλωστή που παίρνουν, είναι το μετάξι. Με αυτές τις κλωστές κάνουν τα μεταξωτά υφάσματα.

Και να πως έπαψε το μυστικό να είναι μυστικό ; Διερωτήθηκε ο κυρ Χρήστος.

Ακούστε πως ! Λένε ότι ο Αυτοκράτορας Ιουστινιανός, πριν 1500 χρόνια περίπου, έστειλε από την Κωνσταντινούπολη στην Κίνα δυο καλογέρους, για να κάνει τους Κινέζους Χριστιανούς. Αυτοί δεν τα κατάφεραν σ' αυτό, αλλά φεύγοντας από την Κίνα έβαλαν μέσα στα μπαστούνια τους που ήταν κούφια, αβγά μεταξοσκώληκα. Έτσι μεταδόθηκε το μυστικό.

Τώρα κάνουν παράγουν ελεύθερα το μετάξι, αλλά το καλύτερο μετάξι βγαίνει στην πόλη του ονομάζεται Σουφλί στην βόρεια Ελλάδα.

«Και που βρήκαν οι Κινέζοι τα αβγά ;» Ρώτησε, με πονηρό ύφος η Πηνελόπη.

«Θα σας πω. Μια ημέρα η κόρη του βασιλιά της Κίνας, έπινε το ζεστό τσάι της, φαίνεται την πονούσε ο λαιμός της». Είπε ειρωνικά ο κυρ Χρήστος. «Κάτω από μια μουριά. Ξαφνικά ένα άσπρο μπαλάκι έπεσε από την μουριά μέσα στο ζεστό τσάι, το έπιασε η πριγκίπισσα να το βγάλει και ξετυλίχτηκε το μετάξι. Αυτό λένε οι Κινέζοι ήταν η αρχή. Εδώ που τα λέμε, αυτό που λένε οι Κινέζοι, μοιάζει με παραμύθι, τα άλλα όμως που σας είπα, δεν είναι παραμύθι, είναι η πραγματικότητα.

Ο Κυρ-Κουκουβάγιος και η Νυφίτσα

Μια φορά και ένα καιρό πριν από πάρα πολλά χρόνια, πάνω σε ένα δένδρο μέσα στο δάσος, είχε την φωλιά της η κυρά-κουκουβάγια και ο κυρ-κουκουβάγιος. Στον κορμό του ίδιου δένδρου υπήρχε μια κουφάλα και εκεί είχαν την φωλιά τους οι σκίουροι. Ήταν αρχές Απριλίου, όταν άρχισαν οι κουκουβάγιες να φτιάχνουν την φωλιά τους. Είχαν υπολογίσει, ότι θα γεννούσε η κυρία-κουκουβάγια στα μέσα του μήνα και έπρεπε μέχρι τότε η φωλιά να είναι έτοιμη. Στην αρχή μάζεψαν μικρά κλαδιά και από πάνω έστρωσαν φύλλα. Πάνω από τα φύλλα η κυρά-κουκουβάγια έβαλε μερικά φτερά, για να είναι ζεστή και αναπauτική η φωλιά.

Σαν ήρθε η ημέρα της γέννας, η κυρά-κουκουβάγια γέννησε τέσσερα αβγουλάκια. Τα αυγά έπρεπε να τα σκεπάζουν με το σώμα τους, ώστε να ζεσταίνονται και να γίνει το κλώσιμο. Σε τριάντα περίπου ημέρες, θα έβγαιναν από τα αυγά τα μικρά πουλάκια. Ο κυρ-κουκουβάγιος έκλωθε το πρωί και η κυρά-κουκουβάγια την νύχτα.

Οι κουκουβάγιες είναι νυκτόβια πουλιά, δηλαδή κινούνται και ψάχνουν την τροφή τους την νύχτα, γιατί βλέπουν πάρα πολύ καλά στο σκοτάδι. Για αυτό την νύχτα ο κυρ-κουκουβάγιος έψαχνε να βρει τροφή. Μόλις έπεφτε το σκοτάδι στο δάσος, ανέβαινε στο πιο ψηλό κλαδί του δένδρου, κοίταζε με τα πελώρια μάτια του γύρω-γύρω και έψαχνε να βρει κουνούπια, ποντικάκια ή σαύρες.

Ένα βράδυ, καθώς γύριζε στην φωλιά του, κουβαλώντας την τροφή, βρήκε την κυρά-κουκουβάγια πολύ στενοχωρημένη. Έκλαιγε με αναφιλητά, γιατί έλειπε ένα αυγό. Είχε πάει στο ρυάκι, να πιει λίγο νερό και γυρίζοντας βρήκε ένα αυγό λιγότερο στη φωλιά.

«Ένα βράδυ, καθώς γύριζε στην φωλιά του, κουβαλώντας την τροφή, βρήκε την κυρά-κουκουβάγια πολύ στενοχωρημένη. Έκλαιγε με αναφιλητά, γιατί έλειπε ένα αυγό. Είχε πάει στο ρυάκι, να πιει λίγο νερό και γυρίζοντας βρήκε ένα αυγό λιγότερο στη φωλιά.

Ο κυρ-κουκουβάγιος στεναχωρήθηκε πάρα πολύ. Κάθισε λίγο σκεπτικός και μετά πήγε στην φωλιά που είχαν οι σκίουροι, για να τους ρωτήσει αν είδαν κάποιον, να παίρνει το αβγό. Ο σκίουρος του είπε αγανακτισμένος : «Το αβγό το πήρε η νυφίτσα! Εγώ την είδα και μάλιστα της είπα πως δεν είναι σωστό αυτό που κάνει! Αυτή όμως το έβαλε στο στόμα της και το έφαγε».

«Σκίουρε ! Αυτή η πράξη της νυφίτσας με πλήγωσε πάρα πολύ και θα την τιμωρήσω σκληρά! Ξέρεις που είναι η φωλιά της;»

«Η φωλιά της είναι δίπλα στον μεγάλο έλατο, ανάμεσα στις φτέρες», απάντησε ο σκίουρος.

«Θέλω σκίουρε, αυτό που έγινε, να μη το πεις σε κανέναν. Θέλω να σου ζητήσω να μου κάνεις και μια χάρη ! Θα πάμε αύριο κοντά στη φωλιά της νυφίτσας και θα κουβεντιάσουμε δυνατά να μας ακούει. Θα σου πω, ότι η κυρά-κουκουβάγια ξαναγέννησε! Εσύ θέλω μόνο να ακούς ότι σου λέω και να απαντάς ανάλογα».

«Πολύ ευχαρίστως», αποκρίθηκε χαμογελαστά ο σκίουρος.

Ο κυρ-κουκουβάγιος πέταξε μέχρι την ακροποταμιά και βρήκε πέντε στρόγγυλες μαύρες πετρούλες και τις κουβάλησε στην φωλιά του.

«Τι θα τις κάνουμε αυτές άνδρα μου;», ρώτησε η κυρά-κουκουβάγια.

«Θα δεις! Θα δεις!», δήλωσε με μυστήριο ύφος ο κυρ-κουκουβάγιος.

Την άλλη ημέρα το πρωί, ο κυρ-κουκουβάγιος και ο σκίουρος πήγαν στον μεγάλο έλατο. Κάθισαν σε ένα κλαδί που ήταν κοντά στην φωλιά της νυφίτσας και άρχισαν την κουβέντα.

«Καλημέρα σκίουρε. Τι κάνεις; Πως πέρασες τον χειμώνα, που είχε τόσο κρύο και χιόνι ;»

«Καλά, κυρ-κουκουβάγια. Ευτυχώς είχα μαζέψει πολλά καρύδια και κάστανα και έτσι δεν μας έλειψε τίποτα. Έκανε πολύ κρύο βέβαια, αλλά εγώ έχω καλή γούνα και δεν κρυώνω».

«Η σκιουρίνα τι κάνει; Πότε θα γεννήσει;»

«Σε λίγες ημέρες περιμένουμε τα μικρά μας», απάντησε ο σκίουρος.

«Η κυρά-κουκουβάγια γέννησε πριν από δέκα ημέρες», είπε με καμάρι ο κυρ-κουκουβάγιος.

«Μπράβο! Να σας ζήσουν! Δεν το ήξερα να σου ευχηθώ ποιο νωρίς. Τι κάνει η κυρά-κουκουβάγια; Πως πάει το κλώσιμο; »

«Καλά, καλά, όλα πάνε καλά».

«Πότε θα βγουν τα πουλάκια σας;», ρώτησε ο σκίουρος.

«Σε είκοσι ημέρες», είπε γελώντας ο κυρ-κουκουβάγιος.

«Μπράβο, μπράβο!», είπε ο σκίουρος.

Η νυφίτσα που ήταν στην φωλιά της, άκουσε την κουβέντα και περίμενε να ακούσει τι θα έλεγε ο κυρ-κουκουβάγιος για το αυγό, που είχε πάρει.

Ο κυρ-κουκουβάγιος ανεβάζοντας τον τόνο της φωνής του, για να είναι βέβαιος, ότι θα τον ακούσει η νυφίτσα, είπε: «Α δεν σου είπα σκίουρε και τα πιο καλά νέα!!! Χθες γέννησε η κυρά-κουκουβάγια τα μεταβγά!»

«Τι εννοείς;;;» Διερωτήθηκε γεμάτος έκπληξη ο σκίουρος.

«Καλά σκίουρε! Δεν έχεις ακούσει, ότι οι κουκουβάγιες, όταν γεννήσουν και χαθεί ένα ή περισσότερα αβγά, ξαναγεννούν και κάνουν τα μεταβγά;».

«Όχι. Πρώτη φορά το ακούω! Και πως είναι αυτά τα μεταβγά;»

Η νυφίτσα τέντωσε τα αφτιά της και περίμενε σαν μαρμαρωμένη να ακούσει.

«Αυτά είναι διαφορετικά από τα άλλα. Είναι λίγο πιο μικρά, πιο βαριά και σκούρα, θα έλεγα, σχεδόν μαύρα».

«Αλήθεια; Και τι πουλιά βγαίνουν από τα μεταβγά;», ρώτησε με μεγάλη απορία ο σκίουρος.

«Αυτά τα μεταβγά δεν βγάζουν πουλάκια, αυτά τα καταπίνουμε».

«Τα καταπίνετε;», φώναξε έκπληκτος ο σκίουρος.

«Βέβαια! Τα μεταβγά κάνουν καλό στα μάτια! Γι' αυτό εμείς οι κουκουβάγιες έχουμε τόσο μεγάλα μάτια! Τα μυστικό είναι, ότι δεν πρέπει να τα μασήσεις, αλλά πρέπει να τα καταπιείς με προσοχή για να μην σπάσουν. Άμα σπάσουν δεν κάνουν τα μάτια μεγάλα. Γι' αυτό θέλει μεγάλη προσοχή! Ένα γκλουπ και το κατάπιες!»

«Καταπληκτικό μυστικό!», είπε με θαυμασμό ο σκίουρος.

«Σκίουρε αν θες, έλα στην φωλιά να σου δώσω ένα μεταβγό να το καταπιείς, να δεις ότι θα μεγαλώσουν τα μάτια σου», είπε ο κυρ-κουκουβάγιος και πέταξε προς την φωλιά του.

Η νυφίτσα ακούγοντας την κουβέντα ξετρελάθηκε από την χαρά της. Άρχισαν να τις τρέχουν τα σάλια. Κοίταξε τον καθρέφτη της και φαντάζονταν τον εαυτό της με τεράστια μάτια!

Σαν νύχτωσε, πήγε κάτω από το δένδρο, που είχαν την φωλιά τους οι κουκουβάγιες και περίμενε να σηκωθεί η κυρά-κουκουβάγια από το κλώσιμο, για να πάει να πει νερό. Στην κυρά-κουκουβάγια είχε πει, ο κυρ-κουκουβάγιος, πως αν δει να έρχεται προς την φωλιά η νυφίτσα να κάνει πως δεν την βλέπει. Έτσι μόλις η κυρά-κουκουβάγια την είδε την νυφίτσα να έρχεται, σηκώθηκε από τα αβγά και πέταξε προς το ρυάκι, για να πει νερό. Μετά κρύφτηκε πίσω από ένα δέντρο και παρακολουθούσε την νυφίτσα.

Η νυφίτσα ανέβηκε στο δένδρο, είδε τις μικρές μαύρες πέτρες και σκέφτηκε: «Καλύτερα να τα καταπιώ εδώ τα μεταβγά μην μου πέσουν στον δρόμο και σπάσουν».

Άνοιξε το στόμα της διάπλατα και ένα-ένα τα κατάπιε.

“Σαν πολύ βαριά δεν είναι αυτά τα μεταβγά;”, αναρωτήθηκε.

Έτρεξε γρήγορα στην φωλιά της και κάθισε απέναντι από τον καθρέφτη περιμένοντας να δει τα μάτια της να μεγαλώνουν. Πέρασε λίγη ώρα, αλλά τα μάτια της δεν μεγάλωναν, είχε αρχίσει όμως να την πονά η κοιλιά της. Όσο περνούσε η ώρα, ο πόνος μεγάλωνε και τα μάτια της δεν άλλαζαν σχήμα.

“Δεν έπρεπε να τα καταπιώ όλα μαζί! Ήταν πολλά και βαρυστομάχιασα”, σκέφτηκε η νυφίτσα.

Σαν πέρασε η νύχτα και ξημέρωσε, η νυφίτσα συνέχισε να πονάει αφόρητα. Αποφάσισε να επισκεφτεί την αρκούδα, που ήταν ο γιατρός του δάσους.

Η αρκούδα εξέτασε την κοιλιά της νυφίτσας και την ρώτησε : «Τι έφαγες κυρά νυφίτσα;»

«Μεταβγά», απάντησε.

«Που τα βρήκες; Τι είναι τα μεταβγά;», ρώτησε με απορία η αρκούδα.

«Καλά! τόσο ξακουστή γιατρός και δεν ξέρεις τα μεταβγά;». Η νυφίτσα της εξήγησε τι είναι τα μεταβγά και πόσο καλό κάνουν στην όραση.

Ακούγοντας την η αρκούδα της είπε γελώντας: «Έχεις ακούσει νυφίτσα την παροιμία που λέει ‘το έξυπνο πουλί από την μύτη πιάνεται’; Δεν είσαι μόνο εσύ πονηρή, είναι και άλλοι ικανοί να κάνουν πονηριές! Σε ξεγέλασε οι κουκουβάγιες! Αυτά που έφαγες ήταν πέτρες! Τώρα θα πρέπει να μείνεις εδώ στο νοσοκομείο να δούμε πως θα βγάλουμε τις πέτρες από την κοιλιά σου».

Σαν άκουσε η νυφίτσα τα λόγια της αρκούδας, κατάλαβε τι είχε συμβεί και κατέβασε το κεφάλι από ντροπή.

Εντωμεταξύ, είχαν μαθευτεί τα νέα και όλοι γελούσαν με το πάθημά της. Στο δάσος αντηχούσαν τα γέλια μέχρι αργά το βράδυ. Ο σκίουρος πήγε στην φωλιά που είχαν οι κουκουβάγιες και με δάκρυα στα μάτια από τα πολλά γέλια, ρώτησε: «Εμεινε κανένα μεταβγό και για μένα ;»

Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Η πέρδικα και ο ποντικός

Μια φορά και ένα καιρό, στην ακροποταμιά, ανάμεσα στα αγριόχορτα και τα καλάμια, ζούσαν μια ποντικίνα και ένας ποντικός, καθώς και μια πέρδικα και ένας πέρδικος.

Οι ποντικοί των χωραφιών φτιάχνουν την φωλιά τους βαθειά μέσα στο χώμα, γύρω από την φωλιά τους ανοίγουν αρκετές στοές, για αερίζεται η φωλιά, αλλά και για να μπαίνουν να βγαίνουν από την φωλιά τους με διαφορετικούς τρόπους, ώστε να μην κινδυνεύουν από τους εχθρούς τους. Εκεί βαθειά μέσα στο χώμα γεννούν επτά έως δέκα ποντικάκια, κάθε φορά, γεννούν μέχρι και οκτώ φορές τον χρόνο.

Οι πέρδικες φτιάχνουν την φωλιά τους πάνω στο χώμα και εκεί γεννούν τα αβγά τους, ενώ τα άλλα πουλιά φτιάχνουν τις φωλιές τους στα δένδρα ή σε ψηλά μέρη.

Τις τελευταίες ημέρες του Φεβρουαρίου η αρσενική πέρδικα σκάβει μερικές λακκούβες στο χώμα. Όταν φθάνει η ημέρα που η θηλυκή πέρδικα θα άρχιζε να γεννά τα αυγά της, εξετάζει τις λακκούβες που άνοιξε η αρσενική. Διαλέγει την καλύτερη, την στρώνει με φτερά και εκεί γεννά δεκαπέντε αβγουλάκια.

Η πέρδικα πρέπει να κλώσει τα αβγά της για περίπου τριάντα ημέρες. Μετά σπάζουν τα τσόφλια από τα αβγά και βγαίνουν τα μικρά περδικάκια.

Η αρσενική πέρδικα, όσο καιρό η θηλυκή κλώθει τα αβγά, την φροντίζει φέρνοντάς της τροφή και προστατεύοντάς την.

Μια ημέρα, καθώς η πέρδικα του παραμυθιού μας, έκλωθε τα αβγά της, ήρθε στην φωλιά ο ποντικός της ακροποταμιάς που ήταν και γείτονά της. Παραπονέθηκε πως τις πολύ βαθιές λακκούβες που άνοιξε η αρσενική πέρδικα δεν τις έκλεισε και έτσι χάλασαν οι στοές που είχε φτιάξει κάτω από το χώμα. Τώρα μπαίνουν στις στοές τα νερά της βροχής και από την υγρασία αρρώστησαν τα δέκα ποντικάκια που είχε γεννήσει η ποντικίνα πριν από λίγες ημέρες.

Η θηλυκή πέρδικα απάντησε στον ποντικό πως θα ενημερώσει τον άντρα της για τα παράπονά του.

Σαν ήρθε η αρσενική πέρδικα και έμαθε για τα παράπονά του ποντικού είπε : «Και τι πρέπει να γίνει τώρα, εγώ κάθε χρόνο ανοίγω λακκούβες και δεν τις ξανακλείνω. Οι λακκούβες κλείνουν μόνες τους τον χειμώνα ο ποντικός το ξέρει! Ας έκανε τις στοές του πιο βαθειά».

Πέρασαν μερικές ημέρες ακόμα και ξαναήρθε ο ποντικός παραπονόμενος, πως δεν έκλεισε η αρσενική πέρδικα τις λακκούβες. Η αρσενική πέρδικα του απάντησε ότι δεν πρόκειται να κλείσει καμιά λακκούβα,

γιατί έτσι κάνει κάθε χρόνο και γιατί κανένας νόμος δεν λέει ότι είναι υποχρεωμένος να κλείνει τις λακκούβες που έκανε.

Ο ποντικός ανταπάντησε, ότι αυτό δεν είναι σωστό να γίνεται μεταξύ γειτόνων και έφυγε στεναχωρημένος.

Την άλλη ημέρα ο ποντικός πήγε στο τσακάλι που ήταν ο αστυνόμος των ζώων και είπε τα παράπονά του. Το τσακάλι τον ενημέρωσε ότι δεν μπορούσε να κάνει κάτι, μιας και στον νόμο δεν είναι γραμμένο κάτι για τις λακκούβες που κάνουν οι πέρδικες και τον συμβούλεψε να πάει να πει τα παράπονά του στην κουκουβάγια, που ήταν ο δικαστής των ζώων. Η κουκουβάγια, σαν δικαστής που είναι, ξέρει όλους τους νόμους και γνωρίζει ποιο είναι το σωστό.

Έτσι ο ποντικός πήγε στην κουκουβάγια και είπε τα παράπονά του. Η κουκουβάγια του υποσχέθηκε ότι θα διαβάσει, τους νόμους και θα αποφασίσει, τι πρέπει να γίνει.

Μετά από λίγες ημέρες η κουκουβάγια κάλεσε την αρσενικιά πέρδικα και τον ποντικό να πάνε στο δικαστήριο, για να πει ο καθένας την άποψή του.

Στο δικαστήριο δικαστής ήταν η κουκουβάγια και είχε βοηθούς την χελώνα και το μυρμήγκι.

Όταν μαζεύτηκαν όλοι στο δικαστήριο, ο δικαστής σήκωσε την μεγάλη κουδούνα την χτύπησε και είπε : «Να ακούσουμε τι έχετε να πείτε. Ορίστε ποντικέ πες μας τα παράπονά σου».

«Κύριε πρόεδρε», άρχισε να λέει ο ποντικός. «Η αρσενικιά πέρδικα άνοιξε λακκούβες για να διαλέξει η θηλυκιά πέρδικα μια λακκούβα για φωλιά, ήταν πολύ βαθιές και δεν τις ξανάκλεισε, έτσι με την βροχή χάλασαν πολλές από τις υπόγειες στοές που έχω ανοίξει κάτω από το χώμα. Τώρα, όταν βρέχει, μπαίνουν στις στοές νερά. Αρρώστησαν τα ποντικάκια μου! Μπήκαν νερά στην αποθήκη, καταστράφηκαν οι τροφές μας και έχει γεμίσει λάσπες η φωλιά μας. Θα μας πνίξουν τα νερά!»

«Πες μας και εσύ πέρδικα τα δικά σου». Είπε η κουκουβάγια.

«Κύριε πρόεδρε», άρχισε να λέει η πέρδικα. «Κάθε χρόνο ανοίγω λακκούβες και δεν τις ξανακλείνω, γιατί κάθε χρόνο κλείνουν σιγά-σιγά μόνες τους. Φέτος, φαίνεται, ότι ο ποντικός, δεν πρόσεξε και δεν άνοιξε τις στοές του αρκετά βαθιά».

Ο δικαστής και οι βοηθοί του, άκουγαν με προσοχή αυτά που είπαν ο ποντικός και η πέρδικα και στο τέλος η πρόεδρος κουκουβάγια ανακοίνωσε : «Θα διαβάσουμε τους νόμους στα βιβλία μας και θα έρθετε αύριο για να σας πούμε την απόφασή μας».

Όταν την άλλη ημέρα συγκεντρώθηκαν όλοι ξανά στο δικαστήριο, ο δικαστής κουκουβάγια σήκωσε την μεγάλη κουδούνα την χτύπησε και είπε : «Δεν υπάρχει νόμος που να λέει τι γίνεται με τις λακκούβες της πέρδικας. Βέβαια δεν είναι δυνατόν να υπάρχει νόμος για το κάθε τι. Στην ζωή μας, όπως ξέρετε όλοι, υπάρχουν και οι άγραφοι νόμοι! Είναι οι νόμοι που δεν είναι πουθενά γραμμένοι, αλλά όλοι τους τηρούμε, από σεβασμό στον εαυτό μας και στους άλλους.

Για παράδειγμα, δεν υπάρχει νόμος που να λέει ότι πρέπει να πλενόμαστε, αλλά όλοι πλενόμαστε, γιατί ο άγραφος νόμος λέει ότι πρέπει να είμαστε καθαροί.

Δεν υπάρχει νόμος που λέει ότι πρέπει να τρώμε με κουταλοπίρουνα, αλλά όλοι τα χρησιμοποιούμε. Κανένας δεν τρώει με το στόμα, μέσα στο πιάτο, σαν σκυλί.

Δεν υπάρχει νόμος που να επιβάλλει τον σεβασμό, αλλά πρέπει ο ένας να σέβεται τον άλλο.

Πέρδικα, κανένας δεν σου απαγορεύει να ανοίγεις λακκούβες. Χρησιμοποίησες την μια και οι άλλες δεν σου χρειάζονται. Όμως αφού αυτές ήταν η αιτία να γίνουν ζημιές, έτσι τώρα λοιπόν πρέπει να κλείσουν!

Εσύ ποντικέ, κάθε χρόνο ανοίγεις στοές και ποτέ μέχρι τώρα δεν σε πείραξαν οι λακκούβες που άφηνε ανοιχτές η πέρδικα. Αρα φέτος κάτι δεν πρόσεξες και δεν ήταν βαθιά στο χώμα οι στοές.

Τα ποντικάκια αρρώστησαν από τα νερά και εσύ πέρδικα αδιαφόρησες. Σε λίγες ημέρες θα γεννηθούν τα περδικάκια, αν πέσει κάποιο περδικάκι σε λακκούβα τι θα γίνει ; Είσατε πολλά χρόνια γείτονες αγαπημένοι και για να συνεχίσετε να είστε αγαπημένοι πρέπει να σέβεται ο ένας τον άλλο.

Λοιπόν το δικαστήριο αποφάσισε. Αύριο να πάτε και οι δυο και να βουλώσετε όλες τις λακκούβες και μην ξεχάστε ότι όποιος δεν εφαρμόζει τις αποφάσεις του δικαστηρίου, πάει φυλακή».

Οι εκλογές

Μια φορά και ένα καιρό, τα πολύ παλιά χρόνια, το λιοντάρι, ο βασιλιάς των ζώων, κάλεσε όλα τα ζώα του δάσους γιατί να τους ανακοινώσει και να κουβεντιάσουν ένα πολύ σοβαρό θέμα. Κανένας δεν ήξερε τι τους ήθελε ο βασιλιάς τους, ήταν όλοι ανήσυχοι και περίεργοι, γιατί καταλάβαιναν ότι κάτι ιδιαίτερα σοβαρό συνέβαινε.

Σαν μαζεύτηκαν όλοι, το λιοντάρι τους καλωσόρισε. Όλοι 'κρέμονταν' από τα χείλη του, ούτε αναπνοή δεν έπαιρναν, που λέει ο λόγος.

«Φίλοι και αγαπημένοι μου, έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που με κάνατε βασιλιά σας, όμως έχω γεράσει και κουράστηκα, είναι πολύ κουραστικό να πηγαίνω από δάσος, σε δάσος. Είναι καλύτερα για όλους να οριστεί ένας αρχηγός σε κάθε δάσος, ώστε να με βοηθάει στις βασιλικές μου δουλειές. Έτσι τώρα πρέπει να οριστεί και ο δικό σας αρχηγός».

Ακούστηκε ένα μουρμουρητό, καθώς ο ένας μιλούσε στον άλλο και ξαφνικά ένα ζώακι ρώτησε : «Εσύ λιοντάρι είσαι ο ποιο δίκαιος, ο ποιο σοφός, ο ποιο δυνατός, που Θα βρεθεί άλλος σαν εσένα;»

«Να κάνουμε αγώνες» Είπε το αγριογούρουνο.

«Αποκλείετε, μην το σκέφτεστε, είναι άδικο, θυμάστε τι έγινε τότε που διαγωνίστηκα με την χελώνα για το ποιος τρέχει ποιο γρήγορα. Σταμάτησα πριν το τέρμα και περίμενα την χελώνα να φανεί, με πήρε ο ύπνος και τελικά τερμάτισε πρώτη η χελώνα. Κοιτάξτε τον πρωταθλητή της ταχύτητας». Είπε νευριασμένα ο λαγός δείχνοντας την χελώνα.

Η χελώνα σήκωσε τα χέρια της, όπως κάνουν οι αθλητές όταν τερματίζουν πρώτοι και μετά άρχισε να γελά, στο τέλος από τα πολλά γέλια κράταγε την κοιλιά της.

«Να κάνουμε διαγωνισμό δύναμης και ο ποιο δυνατός να γίνει αρχηγός». Πρότεινε η αρκούδα.

«Μα εσύ κυρά αρκούδα κοιμάσαι όλο τον χειμώνα, τι αρχηγός θα είσαι ; Προτείνω διαγωνισμού πονηριάς».

«Αυτό που πρότεινε η αλεπού είναι απαράδεκτο, ο αρχηγός πρέπει να είναι σοφός, δίκαιος και ωραίος!» Είπε το ελάφι.

«Άσε μας ελάφι, εσύ φοβάσαι και την σκιά σου, τι μας λες. Τι μας λες! Ο ωραίος !!» Απάντησε κοροϊδευτικά το τσακάλι.

«Λοιπόν», είπε αποφασιστικά το λιοντάρι. «Θα κάνουμε εκλογές. Θα πουν ποιοι θέλουν να είναι υποψήφιοι, μετά θα φύγετε όλοι και θα πάτε στις φωλιές σας να σκεφτείτε ποιόν θα ψηφίσετε και αύριο θα μαζευτούμε ξανά εδώ, ο καθένας θα

γράψει σε ένα χαρτάκι ποιόν θέλει για αρχηγό, όποιος πάρει τους περισσότερους ψήφους, θα είναι από αύριο, αρχηγός σας».

Αυτοπροτάθηκαν για αρχηγοί το τσακάλι και ο αετός,

Τα ζώα του δάσους έφυγαν για τις φωλιές τους. Η αλεπού, ήταν έτοιμη μα κοιμηθεί όταν ακούστηκε κάποιος να χτυπά την πόρτα. Ανοίγει την πόρτα και βλέπει το τσακάλι.

«Καλόστον, πέρνα μέσα, πως και τέτοια ώρα κυρ-Τσάκαλε, εσύ δεν έχεις έρθει ποτέ στην φωλιά μου, πως και έτσι βραδιάτικα;»

«Ξαδερφούλα, ήρθα να δω τι κάνεις και να συζητήσουμε για τις εκλογές»

«Τσάκαλε, άσε τις πονηριές και τις μαλαγανιές, δεν πιάνουν αυτά στην αλεπού. Ακου ξαδερφούλα! Προχθές που μου άρπαξες την κότα που είχα πάρει από το κοτέτσι, δεν ήμουν ξαδερφούλα;»

«Άς τα αφήσουμε αυτά. Τώρα ήρθε η ώρα, ένας από το σόι μας να γίνει αρχηγός. Θα είναι μεγάλη τιμή και για σένα. Αποφάσισα λοιπόν, για να σε ευχαριστήσω, να μην ξαναπειράζω κότες, όλες δικές σου. Από δω και πέρα θα πιάνω μόνο προβατάκια και κατσικούλες».

«Πήγαινε στο καλό κυρ-Τσάκαλε και θα το σκεφτώ».

Σαν έφυγε ο τσάκαλος από την φωλιά της αλεπούς, πήγε στην φωλιά του λύκου.

«Λύκε, ξαδερφούλη μου. Τώρα ήρθε η ώρα, ένας από το σόι μας να γίνει αρχηγός. Θα είναι μεγάλη τιμή και για σένα. Αποφάσισα λοιπόν, για να σε ευχαριστήσω, να μην ξαναπειράζω προβατάκια και κατσικούλες, όλες δικές σου. Θα πιάνω μόνο κότες».

Αλεπού

Τσακάλι

Ο λύκος τον κοίταξε κατεβάζοντας τα γυαλιά του και είπε : «Πήγαινε στο καλό Τσάκαλε και θα δούμε τι θα γίνει».

Έφυγε από τον λύκο ο τσάκαλος και πήγε στην φωλιά της νυφίτσας. Χτύπησε την πόρτα και σαν του άνοιξε εκείνη, γεμάτη έκπληξη του είπε : «Για να πω την αλήθεια κυρ-Τσάκαλε δεν δε περίμενα. Εσύ όποτε με βλέπεις με κυνηγάς».

«Ακριβώς γι' αυτό ήρθα. Αποφάσισα λοιπόν, για να σε ευχαριστήσω, δεν θα σε ξαναπειράξω, ούτε εσένα, ούτε τις κότες στο κοτέτσι που κυνηγάς, όλες δικές σου. Από δω και πέρα, αν με ψηφίσεις και γίνω αρχηγός, θα πιάνω μόνο προβατάκια και κατσικούλες και αν δω καμιά αλεπού κοντά στο κοτέτσι, θα της κόψω την ουρά».

«Αν είναι όπως τα λες Τσάκαλε, κάτι θα γίνει».

Έφυγε από την νυφίτσα ο τσάκαλος και πήγε στο δέντρο που κούρνιαζαν οι αγριόκοτες. Σαν τον είδαν αυτές από ψηλά τον ρώτησαν τι ήθελε νυχτιάτικα.

«Κορίτσια, ήρθα να σας πω ότι αποφάσισα, να μην ξαναπειράξω τις ξαδερφές σας τις κότες στο κοτέτσι, θα πιάνω μόνο νυφίτσες και αλεπούδες που πειράζουν τις κότες και έτσι θα ησυχάσουν, όμως πρέπει και σεις αύριο να με τιμήσετε με την ψήφο σας».

«Καλά και δεν το έλεγες αύριο ήταν ανάγκη θα έρθεις μέσα στην νύχτα. Θα το κουβεντιάσουμε και βλέπουμε».

Έφυγε από τις αγριόκοτες ο τσάκαλος και πήγε στο κοτέτσι. Ο κόκορας και οι κότες αναστατώθηκαν, αλλά ο τσάκαλος τους καθησύχασε λέγοντας : «Ήρθα για καλό σκοπό. Ήρθα να σας πω ότι δεν θα ξαναπειράξω κότες, προβατάκια και κατσικούλες, θα πιάνω μόνο νυφίτσες και αλεπούδες που σας πειράζουν. Όμως και σεις πρέπει να πείτε στα ξαδέρφια σας τις αγριόκοτες να με ψηφίσουν για αρχηγό».

«Καλά Τσάκαλε». Είπε ο κόκορας. «Κάτι θα κάνουμε».

Καθώς γύριζε από το κοτέτσι ο τσάκαλος είδε το φίδι να ανεβαίνει στο δέντρο που είχε την φωλιά του ο αετός, πήγε λοιπόν κάτω από το δέντρο να ακούσει τι έλεγαν.

«Καλωσόρισες φίδι. Είσαι καταϊδρωμένο. Δεν έπρεπε να μπει στον κόπο να έρθεις, έπρεπε να μου πεις να έρθω εγώ στην φωλιά σου να τα πούμε». «Αετέ, εσύ όποτε έρχεσαι στην φωλιά μου παίρνεις και ένα φιδάκι, αν υποσχεθείς ότι δεν θα ξαναπιάνεις φίδια και σαύρες, θα σε ψηφίσουμε εγώ και η σαύρα για αρχηγό, σκέψου δυο ψήφοι».

«Και τι θέλεις να πιάνω φίδι, ποντίκια; Έχω να μεγαλώσω και αετόπουλα».

«Γιατί αετέ μου, άσχημα είναι τα ποντικάκια;»

«Λοιπόν φίδι. μείνε ήσυχος δεν θα ξαναπιάνω φίδια σε αυτό το βουνό, θα πηγαίνω σε άλλο. Ησύχασες τώρα;»

Σαν άκουσε αυτά ο τσάκαλος έφυγε τρέχοντας και πήγε στην φωλιά του ποντικού.

«Ποντικέ βγες να σου πω νέα»

«Τι συμβαίνει τσάκαλε, πως απ' τα μέρη μας;»

«Ποντικέ, το φίδι με τον αετό έκαναν συμμαχία και αποφάσισαν να μην ξανατσακωθούν μεταξύ τους και να πιάνουν μόνο ποντίκια. Το άκουσα με τα αφτιά μου, σου λέω. Εγώ όπως ξέρεις ποτέ δεν σε πείραξα, σου υπόσχομαι, αν αύριο με ψηφίσεις και βγω αρχηγός θα σε προστατεύσω».

«Καλά Τσάκαλε, αλλά ο αετός θα πιάνει ποντίκια; Πολύ παράξενο ακούγετε!» Διερωτήθηκε ο ποντικός, εκφράζοντας έντονη απορία.

Την άλλη ημέρα, μαζεύτηκαν τα ζώα για να ψηφίσουν. Μέχρι να έρθει το λιοντάρι που θα συγκέντρωνε τους ψήφους, τα ζώα συζητούσαν.

«Τι θα ψηφίσεις ξαδέρφη;» Ρώτησε ο λύκος την αλεπού και συμπλήρωσε. «Εγώ σκέπτομαι να ψηφίσω το τσακάλι»

«Και εγώ το ίδιο σκέπτομαι. Τελικά είναι καλός. Να σκεφτείς ότι μου έταξε να μην ξαναπιάνει ποτέ κότα, θα πιάνει προβατάκια και κατσίκες». Είπε η αλεπού όλο χαρά.

Ο λύκος όταν άκουσε αυτό που είπε η αλεπού, από τα νεύρα του κοκκίνισε σαν παντζάρι.

«Ναι, ναι, ακούστηκε μια φωνή ποιο πέρα και σε μας τις αγριόκοτες ο ίδιο υποσχέθηκε, θα πιάνει λείι, μόνο νυφίτσες και αλεπούδες».

Σαν άκουσε αυτά η αλεπού, κοίταξε ολόγυρά της οργισμένη και άρχισε να φωνάζει : «Πως τόπαθα, να με κοροϊδέψει το τσακάλι. Εμένα που όλοι με θαυμάζουν για την εξυπνάδα και την πονηριά μου».

Τότε ήταν που ήρθε το λιοντάρι και ρώτησε τι συμβαίνει. Ο λύκος, η αλεπού, η νυφίτσα, οι αγριόκοτες, το φίδι και το ποντίκι διηγήθηκαν αγανακτισμένοι τι είχε συμβεί.

Το λιοντάρι θύμωσε. Φώναξε το τσακάλι και του είπε αγριεμένος : «Τσακάλι. Ο αρχηγός πρέπει να είναι τίμιος και δίκαιος, τα ψέματα δεν ταιριάζουν σε ένα αρχηγό, θα έπρεπε να ντρέπεσαι, για τα τόσα ψέματα που είπες. Τα ζώα που ζουν ειρηνικά μέσα στο δάσος δεν επιτρέπεται να έχουν ένα ψεύτη για αρχηγό. Δεν μπορώ να σου επιτρέψω να είσαι υποψήφιος. Αρχηγός θα γίνει ο αετός. Εξάλλου, εσύ που γυροφέρνεις τα σπίτια στο χωριό, έχεις ακουστά την παροιμία που λένε οι άνθρωποι: 'Ο ψεύτης και ο κλέφτης τον πρώτο χρόνο χαίρονται. Τον δεύτερο μαραίνονται'. Τσακάλι φύγε και να μην σε ξαναδώ μπροστά μου, παλιοψεύτη, ήθελες να γίνεις και αρχηγός».

Ζήτω το λιοντάρι, ο σοφό βασιλιάς.

Ζήτω ο αετός, ο νέος αρχηγός.

Ντροπή στο τσακάλι.

Φώναξαν τα ζώα του δάσους καθώς το τσακάλι ξεμάκραινε ντροπιασμένο, με κατεβασμένα το κεφάλι και την ουρά.

Στο βασίλειο του Καν

Πριν από πάρα πολλά χρόνια, σε μια μακρινή χώρα στην Ασία, βασίλευε η δυναστεία των Τσινάν. Όταν λέμε δυναστεία, εννοούμε μια σειρά βασιλιάδων, που είναι από την ίδια οικογένεια. Βασιλιάς γίνεται πάντοτε ο μεγαλύτερος γιός της οικογενείας, όταν παθαίνει ο πατέρας βασιλιά. Παρόλο που βασιλιάς γίνονταν ο μεγαλύτερος γιός, όλα τα βασιλόπουλα εκπαιδεύονταν για αυτό το αξίωμα. Αυτό γίνονταν, γιατί οι πόλεμοι και οι αρρώστιες ήταν πάρα πολλοί και έτσι δεν ήταν βέβαιο ότι θα ζει ο μεγαλύτερος γιός του βασιλιά την ώρα που θα χρειαζόνταν να διαδεχθεί τον πατέρα του στον θρόνο.

Στο δικό μας παραμύθι, βασιλιάς της χώρας ήταν ο Καν, που είχε δυο γιούς, τον Τζα και τον Μιν. Αυτά τα αδέρφια ήταν δίδυμα, δηλαδή είχαν γεννηθεί από την ίδια μητέρα, την ίδια ώρα, με διαφορά πέντε λεπτών ο ένας από τον άλλο. Έτσι πρώτος ήταν ο Τζα και δεύτερος ο Μιν.

Όσο τα δυο αδέρφια ήταν μικρά, αγαπούσε ο ένας τον άλλο, έπαιζαν μαζί, μοιράζονταν τα παιχνίδια τους, μέχρι και τις αταξίες μαζί τις έκαναν.

Όσο περνούσαν όμως τα χρόνια, άρχισαν να τσακώνονται, γιατί ήθελαν και οι δυο να γίνουν κάποια ημέρα βασιλιάδες.

Ο βασιλιάς Καν στεναχωριόταν που έβλεπε τα παιδιά του να μαλώνουν και τους συμβούλευε να είναι αγαπημένοι, γιατί το βασίλειο χρειαζόταν και τους δυο. Όταν θα έρχονταν η ημέρα να γίνει κάποιος βασιλιάς, ο νόμος έγραφε ποιός θα γινόταν βασιλιάς και έτσι δεν υπήρχε λόγος να μαλώνουν.

Τα βασιλόπουλα δεν άκουγαν τις συμβουλές του πατέρα τους και με το παραμικρό τσακώνονταν, πολλές φορές οι τσακωμοί έφταναν μέχρι και στο να δέρνονται μεταξύ τους. Συνέχιζαν τους καβγάδες και έτσι σιγά-σιγά μαθεύτηκαν οι καβγάδες τους σε όλη την χώρα. Ο κόσμος άρχισε να ανησυχεί για το τι θα γινόταν όταν θα έρχονταν η ώρα να γίνει ένας από τους δύο βασιλιάς. Ο κόσμος διχάστηκε και χωρίστηκε σε αυτούς που συμπαθούσαν τον Τζα και σε αυτούς που συμπαθούσαν τον Μιν.

Ήταν τόσο έντονος ο φανατισμός και οι τσακωμοί, που πολλοί άφησαν τις δουλειές τους και ασχολούνταν μόνο με συζητήσεις για το ποιός έπρεπε να γίνει βασιλιάς. Αυτά όλα είχαν σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχουν αρκετά προϊόντα στα καταστήματα και έτσι ο κόσμος άρχισε να πεινάει.

Οι άρχοντες σκέφτονταν ότι αυτή η διχόνοια μπορούσε να οδηγήσει σε πόλεμο μεταξύ των αδελφών και έλεγαν στον βασιλιά ότι έπρεπε να επέμβει.

Μια μέρα πήγε στο παλάτι του βασιλιά Καν, ο Καοπί, ο οποίος ήταν ένας πάρα πολύ πλούσιος και κακός άνθρωπος. Είχε δικούς του στρατιώτες και χρόνια έψαχνε να βρει την ευκαιρία να γίνει αυτός βασιλιάς. Τώρα που ο κόσμος ήταν σε διαφωνία και όλοι τσακώνονταν μεταξύ τους, αποφάσισε ότι ήταν η κατάλληλη στιγμή να πραγματοποιήσει τα όνειρά του. Έτσι έβαλε τους ανθρώπους του να πιάσουν τον βασιλιά Καν και τα παιδιά του και να τους κλείσουν στην φυλακή.

Όταν ο Καοπί φυλάκισε τον βασιλιά Καν, όλοι οι άνθρωποι φοβήθηκαν ότι θα έκανε και σε αυτούς κακό και έτσι σταμάτησαν τις φασαρίες.

Η φυλακή ήταν σε ένα πύργο κοντά στην θάλασσα. Το κελί που έβαλαν τον Καν και τα βασιλόπουλα, ήταν πολύ ψηλά στον πύργο και είχε μόνον ένα μικρό παράθυρο που έβλεπε προς την θάλασσα. Ανάμεσα στον πύργο και στην θάλασσα ήταν βράχια στα οποία έσκαζαν τα κύματα.

Ο Καν έλεγε στα παιδιά του ότι η επιθυμία τους να βασιλέψουν, τους είχε κάνει εγωιστές, ασεβείς και ανυπάκουους. Τους επισήμανε ότι με τους τσακωμούς τους έκαναν ζημιά στην χώρα, στην οικογένειά τους και στους εαυτούς τους. Δεν αντιλήφθηκαν, ότι έτσι επηρεάστηκε ο κόσμος και άρχισαν οι διαμάχες.

Ο βασιλιάς και τα βασιλόπουλα, έμειναν πολύ καιρό στην φυλακή. Σιγά-σιγά, ο Τζα και ο Μιν κατάλαβαν τα λάθη τους, την αξία των συμβουλών του πατέρα τους και την δύναμη που δίνει η αγάπη και η συνεργασία. Αυτή η αλλαγή στα αισθήματα και στην συμπεριφορά των παιδιών του βασιλιά μαθεύτηκε γρήγορα στον κόσμο.

Όσο βασιλεύε ο Καοπί, είχε βάλει μεγάλους φόρους, ήθελε να μαζέψει πολλά χρήματα και να γίνει ακόμα ποιο πλούσιος. Όποιος δεν πλήρωνε έμπαινε αμέσως φυλακή! Οι άνθρωποι υπέφεραν και ήταν δυσαρεστημένοι. Νοσταλγούσαν τον βασιλιά Καν, αλλά δεν ήξεραν τι να κάνουν για να τον βγάλουν από την φυλακή.

Όσο καιρό ο Τζα και ο Μιν ήταν στην φυλακή, έκαναν φιλίες με τους φύλακες και μέσω αυτών ο βασιλιάς Καν μπόρεσε να στείλει μήνυμα στους άρχοντες της χώρας. Οι άρχοντες βλέποντας πόσο υπέφερε ο κόσμος, αποφάσισαν να βοηθήσουν τον φυλακισμένο βασιλιά να ελευθερωθεί.

Όταν έφτασε η ημέρα που είχαν συνεννοηθεί με τους άρχοντες, τα βασιλόπουλα έκοψαν τα σεντόνια και τις κουβέρτες που είχαν στο κελί τους και έφτιαξαν ένα μακρύ σκοινί. Με αυτό κατέβηκαν και οι τρεις τους, από το παράθυρο της φυλακής στα βράχια. Εκεί τους περίμεναν οι άρχοντες οπλισμένοι στα άλογά τους. Ο βασιλιάς Καν και τα βασιλόπουλα ανέβηκαν στα άλογα και όλοι μαζί ξεκίνησαν για το παλάτι.

Εντωμεταξύ, ο Καοπί έμαθε ότι οι φυλακισμένοι δραπέτευσαν. Πήρε λοιπόν την πιστή φρουρά του και κατευθύνθηκε προς την φυλακή. Στις δυο ομάδες αντιπάλων όλοι ήταν οπλισμένοι και αποφασισμένοι για μάχη.

Συναντήθηκαν στο κέντρο της πόλης. Η μια ομάδα στάθηκε απέναντι στην άλλη. Όλα έδειχναν ότι θα ξεκινούσε μια αιματηρή μάχη, όμως άρχισε να μαζεύετε κόσμος, που σιγά-σιγά πύκνωσε και περικύκλωσε τις δυο ομάδες.

Ο κόσμος άρχισε να φωνάζει «Ζήτω ο βασιλιάς Καν», «Ζήτω τα βασιλόπουλα», «Κάτω ο Καοπί».

Για μια στιγμή, ο βασιλιάς Καν σήκωσε το χέρι του και καθώς επικράτησε απόλυτη σιωπή ακούστηκε να λέει: «Ο καθένας είναι υπεύθυνος για τις πράξεις του. Το κακό ξεκίνησε από τον Τζα και τον Μιν που έπαψαν να είναι δυο αγαπημένα αδέρφια και βασιλόπουλα. Τιμωρήθηκαν αρκετά τόσο καιρό στην φυλακή. Κατάλαβαν τα λάθη τους και τώρα είναι αγαπημένα και άξια βασιλόπουλα. Του Καοπί του χαρίζω την ζωή. Για τις πράξεις του θα τιμωρηθεί με εξορία. Θα φύγει να πάει σε άλλη χώρα και ποτέ δεν θα ξαναγυρίσει εδώ».

Ο Καοπί όταν είδε τον κόσμο να συγκεντρώνεται, κατάλαβε ότι κανένας δεν τον ήθελε και ότι όλα είχαν τελειώσει και είχε έρθει η ώρα της τιμωρίας του. Κατέβηκε από το άλογό του, πήγε κοντά στον βασιλιά και αφού γονάτισε μπροστά του είπε: «Ευχαριστώ βασιλιά μου που μου χάρισες την ζωή».

Μετά πήρε τους φρουρούς του και έφυγε μακριά. Από τότε και μετά δεν άκουσε κανένας τίποτα γι' αυτόν.

Φεύγοντας ο Καοπί, ο βασιλιάς Καν διόρθωσε ότι κακό είχε συμβεί. Ανέθεσε στον Τζα να κυβερνά τον στρατό και να επιβλέπει τα έργα που θα γίνονταν για να κατασκευαστούν δρόμοι και γέφυρες. Ο Μιν ανέλαβε τα οικονομικά της χώρας.

Ο κόσμος και οι άρχοντες, ήταν χαρούμενος γιατί ξανάρθε ο βασιλιά Καν και τα αγαπημένα βασιλόπουλα. Έτσι έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Τα δυο βασίλεια

Μια φορά και ένα καιρό, ήταν ένας βασιλιάς, που τον έλεγαν Παύλο και είχε μια κόρη, που την έλεγαν Άννα. Όλοι την αγαπούσαν και περίμεναν την ημέρα που θα παντρευόνταν η πριγκίπισσα. Θα ήταν μια ημέρα ιδιαίτερης χαρά για όλους και μεγάλης ευτυχίας για τον γέρο βασιλιά, που περίμενε να δει την μονάκριβή του κόρη να γίνεται βασίλισσα.

Αν και είχαν έρθει πολλά πριγκιπόπουλα και αρχοντόπουλα ζητώντας να την παντρευτούν, αυτή έλεγε στον πατέρα της, ότι δεν είχε έρθει ακόμα η ώρα.

Το παλάτι είχε ένα μεγάλο κήπο και σε αυτόν έκανε βόλτα η πριγκιποπούλα με τις φιλενάδες της. Ήταν ένας κήπος, που είχε όλα τα λουλούδια του κόσμου ! Στα δένδρα είχαν τα πουλιά τις φωλιές τους και κάθε πρωί την ξυπνούσαν με τα κελαϊδίσματά τους. Στον κήπο υπήρχε και μια λίμνη, στην οποία κολυμπούσαν πάπιες και κύκνοι. Ανάμεσα στα δέντρα, καμιά φορά, παρουσιάζονταν δυο ελαφάκια και τρόμαζαν τα παγώνια με τις φουντωτές ουρές.

Μακριά, πέρα από τα βουνά, ήταν το βασίλειο του βασιλιά Ισίδωρου. Ο βασιλιάς Ισίδωρος, ήταν ένας πολύ κακός και άδικος βασιλιάς. Όλοι τον φοβόντουσαν ! Δεν μιλούσε ποτέ με καλό τρόπο και όταν νευρίαζε γινόταν πολύ άγριος, τιμωρούσε σκληρά, όποιον εύρισκε μπροστά του, ακόμα και αν δεν του έφταιγε σε τίποτα !

Είχε δυο παιδιά, την Δανάη και τον Ορφέα, που ήταν καλόψυχα παιδιά και αγαπημένα αδέρφια. Ο κόσμος που υπέφερε από την κακία του βασιλιά περίμενε την ημέρα που θα γινόταν βασιλιάς ο πρίγκιπας Ορφέας! Μέχρι να έρθει εκείνη η ημέρα, έβλεπαν τον βασιλιά να γίνεται όλο και πιο σκληρός.

Ο βασιλιάς Ισίδωρος πάντα καλόβλεπε το βασίλειο του βασιλιά Παύλου. Είχε πολλές φορές στείλει ανθρώπους του στον βασιλιά Παύλο και του ζητούσε την πριγκίπισσα Άννα για γυναίκα του γιού του, όμως ο βασιλιά Παύλος απαντούσε : «Δεν παντρεύω την κόρη μου με τον γιό ενός τόσο κακού βασιλιά. Όσο είναι ο Ισίδωρος βασιλιάς δεν μπορεί να γίνει αυτός ο γάμος !»

Έτσι περνούσαν οι ημέρες. Η πριγκίπισσα συνήθιζε κάθε βράδυ,, πριν κοιμηθεί να κάνει μόνη της μια βόλτα στον κήπο. Εκεί γνώρισε μια κυρούλα, που μίλαγε με καλοσυνάτο τρόπο, χαμογελούσε και πάντα τις έλεγε πράγματα τα οποία την ευχαριστούσαν. Τον τελευταίο καιρό η κυρούλα έρχονταν όλο και πιο συχνά. Έτσι ένα βράδυ, που το φεγγάρι έλαμπε λες και ήταν ημέρα, η κυρούλα, μόλις συναντήθηκε με την πριγκίπισσα, της είπε : «Έχεις δει το φεγγάρι, πως καθρεφτίζεται, μέσα στα νερά της λίμνης από την απέναντι πλευρά ;»

«Όχι δεν έχω πάει ποτέ από εκεί».

«Αααα ! Δεν ξέρεις τι χάνεις ! Χάνεις το καλύτερο, είναι μαγευτικό, πάμε και θα δεις». Είπε η κυρούλα.

Η πριγκίπισσα δεν το σκέφτηκε δεύτερη φορά και ξεκίνησε με την κυρούλα να πάνε στην άλλη πλευρά της λίμνης. Σαν ξεμάκρναν, μέσα από τα δένδρα του κήπου πετάχτηκαν κάποιοι άνθρωποι, έπιασαν την πριγκίπισσα, την έδεσαν, την έβαλαν μέσα σε ένα σακί, την φόρτωσαν σε ένα άλογο και έφυγαν σαν αστραπή.

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, έτρεμε από τον φόβο της και σκεφτόταν : «Ποιοί να ήταν αυτοί η άνθρωποι. Που την πήγαιναν ; Γιατί εμπιστευτική την κυρούλα ; Γιατί παράκουσε τον πατέρα της, που τις έλεγε να μην κουβεντιάζει με ξένους ; Τι θα της έκαναν ;» Δάκρια έτρεχαν από τα μάτια της.

Μετά από πολύ ώρα τα άλογα σταμάτησαν. Κάποιος την κατέβασε από το άλογο και την έλυσε. Σε λίγο βρέθηκε σε ένα δωμάτιο. Κοίταξε τριγύρω. Ήταν ένα δωμάτιο-φυλακή πολύ ψηλό, είχε ένα μικρό παράθυρο στην κορυφή. Στο πάτωμα υπήρχαν βρομιές. Ο άνθρωπος που την έφερε πήρε την λαμπάδα που φώτιζε το δωμάτιο και έφυγε αφήνοντάς την μόνη μέσα στο σκοτάδι.

Την ίδια ώρα στο παλάτι του βασιλιά Παύλου έψαχναν να βρουν την πριγκίπισσα. Φώναζαν, έτρεχαν από δω και από κει, οι στρατιώτες έψαχναν στον κήπο και στο δάσος, κρατώντων δαυλούς (κομμάτια από ξύλο στα οποία βάζουν φωτιά και τα κρατούσαν ψηλά για να φωτίζεται το μέρος την νύχτα). Κανένα

αποτελεσμα! Η πριγκίπισσα δεν ήταν πουθενά και παρόλο, που όλο το βράδυ την έψαχναν, κανένας δεν ήξερε τι είχε συμβεί! Ο βασιλιάς Παύλος ήταν απαρηγόρητος.

Το δωμάτιο-φυλακή, σαν ξημέρωσε, φωτίστηκε για λίγο από το παράθυρο, που ήταν ψηλά. Η πριγκίπισσα Άννα καθόταν στενοχωρημένη στην άκρη του κρεβατιού, ξαφνικά άνοιξε η πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο ο Βασιλιάς Ισίδωρος με την συνοδεία του και τον πρίγκιπα Ορφέα.

«Ωστε εσύ είσαι η κόρη του Παύλου, που δεν θέλει να σε παντρέψει με τον γιό μου επειδή είμαι κακός; Τώρα θα δει πραγματικά πόσο κακός είμαι! Για να σε πάρει πίσω θα πρέπει να μου δώσει το βασίλειό του και το παλάτι του! Τώρα να δούμε τι θα κάνει!»

«Ο πατέρας μου είναι δίκαιος και καλός, όλοι τον αγαπούν και ξέρει πάντα πιο είναι το σωστό και αυτό θα κάνει! Του έχω εμπιστοσύνη!»

Του βασιλιά Ισίδωρου του κακοφάνηκε αυτή η απάντηση, γύρισε απότομα και έφυγε από το δωμάτιο.

Την ίδια ώρα στο παλάτι του βασιλιά Παύλου, έφτασε ο αποσταλμένος του βασιλιά Ισίδωρου με ένα γράμμα. Ο βασιλιάς άνοιξε το γράμμα και διάβασε 'Για να σου δώσω την κόρη σου, θα μου δώσεις το βασίλειό σου και όλα τα χρυσάφια σου, Θα περιμένω τρεις ημέρες'. Ο βασιλιάς Παύλος ταράχτηκε από αυτά που διάβασε, τελικά κατάλαβε ότι η πριγκίπισσα Άννα είχε πέσει στα χέρια του κακού βασιλιά Ισίδωρου.

Σαν πέρασε λίγη ώρα, από την αναχώρηση, του βασιλιά Ισίδωρου, το παράθυρο του κελιού που ήταν φυλακισμένη η πριγκίπισσα Άννα έσπασε από μια πέτρα. Στην πέτρα ήταν τυλιγμένο ένα χαρτί. Η πριγκίπισσα Άννα, άνοιξε το χαρτί και διάβασε 'Μην φοβάσαι, υπομονή'. Έτσι πέρασαν δυο ημέρες και τίποτα δεν είχε συμβεί ακόμη.

Την δεύτερη ημέρα πολύ αργά το βράδυ, άκουσε έξω από την πόρτα του κελιού της, μια γυναικεία φωνή να λέει: «Φρουροί τρέξτε! Κάτι έπαθε ο πατέρας μου!»

Ακουστήκαν τα βήματα των φρουρών, που έτρεχαν και μετά άνοιξε η πόρτα και εμφανίστηκε μια κοπέλα. Η πριγκίπισσα Άννα κατάλαβε, ότι ήταν η πριγκίπισσα Δανάη, η οποία της είπε λαχανιασμένη: «Τρέχα γρήγορα μας περιμένει ο Ορφέας με τα άλογα».

Βγήκαν από την φυλακή και έτρεξαν γρήγορα, βρήκαν τον Ορφέα, ανέβηκαν στα άλογα και έφυγαν σαν αστραπή μακριά. Ο βασιλιάς Ισίδωρος σαν έμαθε ότι τα παιδιά του ελευθέρωσαν την Άννα, σκύλιασε, άστραψε και βρόντηξε, αλλά κανένας από όσους ρώτησε δεν ήξερε που πήγαν.

Την άλλη μέρα το πρωί πήγε στον βασιλιά Παύλο και τον ρώτησε αν τα παιδιά του είχαν έρθει σε αυτόν. Ο βασιλιάς Παύλος αποκρίθηκε: «Ισίδωρε, να τι κατάφερες με την κακία σου! Χάσαμε και οι δυο τα παιδιά μας. Τώρα κάτσε εδώ να κλαίμε μαζί!»

Πέρασαν κάμποσες ημέρες. Τα πριγκιπόπουλα δεν φαίνονταν πουθενά. Ο βασιλιάς Ισίδωρος απελπίστηκε, μετάνιωσε για τις πράξεις του και έκλαψε. Έκλαψε πολύ! Αλλά με τα κλάματα δεν εύρισκε λύση! Έτσι έβαλε τους ανθρώπους του να διαλαλήσουν σε όλο τον κόσμο ότι, όποιος βρει τα πριγκιπόπουλα, θα του χαρίσει όλο το χρυσάφι και τα διαμάντια που έχει.

Πέρασαν λίγες ακόμα ημέρες ακόμα περιμένοντας. Ένα πρωί παρουσιάστηκε στους βασιλιάδες, Παύλο και Ισίδωρο, που τώρα ζούσαν μαζί, ένας γέροντας, με βρόμικα ρούχα, αχτένιστος και με μακριά γένια. Τους είπε λοιπόν με τρεμάμενη φωνή: «Εγώ ξέρω που είναι τα παιδιά σας και μπορώ να τα φέρω εδώ! Όμως θέλω να μου δώσετε και τα δυο βασίλεια. Θέλω και τα δυο παλάτια και όλα τα χρυσάφια».

«Εγώ τα δίνω!» Είπε αμέσως ο βασιλιάς Παύλος και συνέχισε: «Ισίδωρε, τα βασίλεια δεν αξίζουν τίποτα μπροστά στα παιδιά μας!»

Ο Βασιλιάς Ισίδωρος ζορίστηκε λίγο, αλλά μετά πήρε την μεγάλη απόφαση και είπε: «Και εγώ θα τα δώσω όλα! Πήρα το μάθημά μου!»

Όταν ο γέροντας άκουσε αυτά τα λόγια, έβγαλε την περούκα που φορούσε, πέταξε τα ψεύτικα γένια του και τότε όλοι αναγνώρισαν τον Πρίγκιπα Ορφέα. Όλος ο κόσμος ήταν χαρούμενος, που είχαν επιστρέψει τα πριγκιπόπουλα! Αλλά τα πολύ μεγάλα γλέντια και οι χοροί έγιναν την ημέρα που ο Ορφέας παντρεύτηκε την πριγκίπισσα Άννα. Έτσι έγιναν πια οι δυο τους βασιλείς και στα δυο βασίλεια.

Λέγετε μάλιστα ότι την ημέρα του γάμου τους, είχαν έρθει πάρα πολλοί βασιλιάδες και πριγκιπόπουλα από άλλες χώρες. Σ' αυτόν τον γάμο λένε ότι και η πριγκίπισσα Δανάη, γνώρισε τον βασιλιά την Ινδίας, τον οποίο μετά λίγο καιρό τον παντρεύτηκε. Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλλίτερα.

Τα οκτώ σκαμνάκια

Στην πλατεία του χωριού είχε το σπίτι της η γιαγιά Μαλάμω.

Η γιαγιά Μαλάμω είχε και ένα γιό, τον Κυριάκο που χρόνια τώρα είχε μαρκάρει σε ένα εμπορικό καράβι. Από τότε κανένα νέο δεν μαθεύτηκε γι' αυτόν, δεν είχε κάνει, όπως έλεγαν, ούτε ένα τηλέφωνο στην μάνα του, ούτε ένα γράμμα δεν είχε στείλει τόσα χρόνια. Άλλος έλεγε ότι ήταν στην φυλακή, άλλος ότι

χάθηκε στην θάλασσα, άλλος ότι είναι βαριά άρρωστος σε μια ξένη χώρα. Τέλος πάντων. Ο καθένας έλεγε, ότι ήθελε. Η γιαγιά Μαλάμω ποτέ δεν μίλαγε γι' αυτό το ζήτημα.

Το σπίτι της γιαγιάς, ήταν ένα μικρό σπιτάκι, με χοντρούς πέτρινους τοίχους, ξύλινα παραθυρόφυλλα και εξώπορτα στην οποία υπήρχε μια τεράστια κλειδαριά. Η γιαγιά Μαλάμω όταν έφευγε από το σπίτι της για να πάει κάπου, κρέμαγε το τεράστιο κλειδί, που είχε μήκος 25 με 30 πόντους, στο ζωνάρι της μέσης της. Σ' αυτό το ζωνάρι έκρυβε και τα λίγα λεφτουδάκια που είχε, όταν πήγαινε για ψώνια.

Δεν έχει και τόση σημασία, αλλά κανένας δεν θυμάται πως έγινε η αρχή και κάθε καλοκαίρι τα παιδιά της γειτονιάς μαζεύονταν στην αυλή της γιαγιάς Μαλάμωσ κάθε απόγευμα.

Η αυλή μπροστά στο σπίτι ήταν σκεπασμένη με μια τεράστια κρεβατίνα, από την οποία κρέμονταν τσαμπιά σταφυλιών που ωρίμαζαν μέρα με την ημέρα. Στην άκρη της αυλής ήταν γλάστρες βαμμένες κόκκινες με διάφορα λουλούδια. Δίπλα στην εξώπορτα ήταν ένα πεζούλι, που κάθονταν η γιαγιά και λίγο πιο πέρα υπήρχαν οκτώ ψάθινα σκαμνάκια.

Το κάθε παιδί είχε το ατομικό του σκαμνάκι, λες και πήγαιναν στο θέατρο, κανένας δεν κάθονταν στο σκαμνάκι του άλλου.

Η γιαγιά Μαλάμω σαν μαζεύονταν τα παιδιά, η πρώτη φροντίδα της ήταν να τα κεράσει γλυκό ή όπως έλεγε, να τα τρατάρει. Το γλυκό ήταν μια ξεχωριστή διαδικασία. Μόλις συγκεντρώνονταν τα παιδιά, η γιαγιά έφερνε τον δίσκο με το γλυκό του κουταλιού, στη μέση του δίσκου ήταν το βάζο με το γλυκό, αριστερά από το βάζο ήταν ένα πιατάκι με μικρά κουταλάκια και δεξιά ένα κοντό ποτήρι μισογεμάτο με νερό. Το κάθε παιδί έπαιρνε ένα καθαρό κουταλάκι, το βουτούσε στο γλυκό, έπαιρνε μια κουταλιά και την έτρωγε, μετά έβαζε το κουταλάκι στο κοντό ποτήρι, στο οποίο μαζεύονταν τα χρησιμοποιημένα.

Καμιά φορά τους τρατάριζε σουτζούκι, που έφτιαχνε με μούστο, όταν έστυβε τα σταφύλια της κρεβατίνας.

Σαν επέστρεφε η γιαγιά από την κουζίνα, που είχε αφήσει τον δίσκο με το γλυκό, άρχιζε η καλύτερη ώρα.

Ήξερε ένα σωρό παραμύθια! Παραμύθια, που δεν είχαν ξανακούσει τα παιδιά. Μάλιστα όταν έλεγε κάποιον που είχε ξαναπεί, το άλλαζε αφαιρούσε και πρόσθετε νέα λόγια και στο τέλος έβγαινε νέο παραμύθι.

Διηγούνταν και διάφορες ιστορίες από τα χρόνια, που ήταν νέα. Έλεγε για τον γάμο της, πως ήρθαν μετά τον γάμο από το χωριό της μέχρι εδώ περπατώντας. Περπατούσαν τρεις ημέρες, τα βράδια μέχρι να φθάσουν κοιμόντουσαν στα χωράφια. Τους έλεγε ακόμα και ιστορίας για τότε που δούλευε στα χωράφια, για τα ξενύχτια που έκαναν ξεσπυρίζονταν καλαμπόκια, για τις γυναικοπαρέες που έραβαν και κεντούσαν τα προικιά τους ή τα προικιά των κοριτσιών τους, για τα πανηγύρια, που γινόντουσαν στο χωριό και τα γύρω εξωκκλήσια.

Απαραίτητα, η κάθε διήγηση συνοδεύονταν και από ένα σχετικό τραγούδι.

Όταν άρχιζε τις ιστορίες από τον πόλεμο το ενδιαφέρον των παιδιών ήταν τεράστιο. Έλεγε για τα αεροπλάνα, που βομβάρδισαν το χωριό και πως οι κάτοικοι αναγκάστηκαν να το εγκαταλείψουν και να κρυφτούν στο δάσος.

Από τις βόμβες τα σπίτια πήραν φωτιά και κάηκαν. Μόνο χαλάσματα και μαυρισμένοι τοίχοι έμειναν. Ούτε η εκκλησία δεν γλύτωσε! Όταν επέστρεψαν δεν είχαν ούτε σπίτι, ούτε ρούχα, ούτε μια μπουκιά φαγητό και όμως επέζησαν, γιατί ο ένας βοηθούσε τον άλλο. Γιατί υπήρχε ενδιαφέρον για τον διπλανό και αγάπη.

Έκοβαν δένδρα από το δάσος, τα πελεκούσαν και τα κουβαλούσαν οι άντρες στον ώμο και με αυτά ξανάφτιαζα τα σπίτια. Έτρωγαν λίγο ψωμί και εάν εύρισκαν και καμιά ελιά. Κρέας ούτε στα όνειρο δεν υπήρχε, αν ήταν γιορτή τότε μπορεί να αγοράζαν και καμιά ρέγκα.

Η γιαγιά Μαλάμω τους μάθαινε και τα παιχνίδια που έπαιζαν τα παιδιά στα παλιά χρόνια, σχεδόν όλα ήταν ομαδικά, επιτραπέζια παιχνίδια ελάχιστα και αυτά φτιαγμένα με απλά πράγματα, χαρτί, ξύλο ως και κόκκαλα ζώων. Για αγοραστά παιχνίδια ούτε σκέψη, που να βρεθούν τα λεφτά. Τα παιδιά στο παιχνίδι επιστράτευαν ως και τα έντομα. Έπιαναν ένα χρυσοκάνθαρο, του έδεναν το πόδι με κλωστή και τον άφηναν να πετάξει, καθώς δεν μπορούσε να φύγει πέταγε πάνω από το κεφάλι του παιδιού που κρατούσε την κλωστή. Της πυγολαμπίδας φωσφορίζει το πίσω μέρος, έτσι λοιπόν την νύχτα έπιαναν πυγολαμπίδες και έτριβαν το πίσω μέρος της πάνω στα ρούχα τους, οπότε τα ρούχα αποκτούσαν φωσφορίζουσες γραμμές.

Όση ώρα τα παιδιά ήταν στην αυλή της γιαγιάς Μαλάμω, ήταν φρόνιμα και καμιά ζαβολιά δεν γινόταν. Μόλις η γιαγιά τελείωνε την ιστορία της και έλεγε την φράση ‘αύριο ξανά παιδιά’, αυτά ξεχύνονταν στον δρόμο προς την πλατεία αλαλάζοντας.

Πέρασαν τα χρόνια, τα παιδιά μεγάλωσαν, τα περισσότερα είχαν γίνει φοιτητές και τα άλλα είχαν πιάσει δουλειά στην μεγάλη πόλη. Τώρα παραθέριζαν σε παραθαλάσσια μέρη, η γιαγιά είχε γεράσει πολύ και δεν είχε κουράγιο για επισκέπτες, όμως τα οκτώ σκαμνάκια ήταν πάντα στην αυλή.

Πέρασαν ακόμα λίγα χρόνια και τα παιδιά της αυλής επέστρεφαν στο χωριό σαν οικογενειάρχες, τώρα έφερναν τα παιδιά τους για παραθερισμό στον καθαρό αέρα.

Είχε επιστρέψει και ο Κυριάκος, ο χαμένος γιός την γιαγιάς Μαλάμω. Λένε ότι επέστρεψε τους τελευταίους μήνες της ζωής της. Όποιος τον ρωτούσε για τα χρόνια της απουσίας του απαντούσε πάντα με την φράση ‘μην το ψάχνεις’. Έτσι κανένας δεν ήξερε κάτι για την περασμένη του ζωή.

Είχε επισκευάσει το σπίτι της γιαγιάς, είχε ξαναζωντανέψει τον κήπο, τις γλάστρες και τα κλήματα της κρεβατίνας, ως και τα οκτώ σκαμνάκια τα είχε δώσει σε ένα γυρολόγο και τους έπλεξε νέα ψάθα.

Είναι περίεργο, αλλά φαίνεται ότι το πνεύμα τις γιαγιάς Μαλάμω καλούσε τα νέα παιδιά στην αυλή, έτσι μόνο δικαιολογείτε πως συγκεντρώνονταν ξανά παιδιά κάτω από την κληματαριά και έβλεπαν στην μεγάλη τηλεόραση μίκυ μάους, χοντρό-λιγνό και παιδικές ταινίες, που τους έβαζε Κυριάκος.

Τα ονόματα

Μια φορά και ένα καιρό, τα πολύ παλιά χρόνια, ήταν ένας βασιλιάς, που είχε το παλάτι του στην κορυφή ενός βουνού, για να βλέπει καλύτερα τι γινόταν τριγύρω. Η πριγκίπισσα Ελπίδα ήταν η μοναχοκόρη του βασιλιά, η οποία είχε, από μικρή, φιλενάδα την Αγγελική. Ήταν αχώριστες, όλη την ημέρα έκαναν συντροφιά, έλεγαν τα μυστικά τους, μοιράζονταν τα όνειρά τους και που και που, έκαναν και καμιά αταξία.

Μια μέρα ο βασιλιάς είχε καλέσει στο παλάτι ένα γέροντα - σοφό για να κουβεντιάσουν και να του δώσει την γνώμη του για προβλήματα του παλατιού. Αυτός λοιπόν πριν φύγει γνωρίστηκε με την πριγκίπισσα Ελπίδα και την Αγγελική. Αφού κουβέντισε μαζί τους στο τέλος, πριν φύγει, τους είπε :

«Αλήθεια, ξέρετε τι σημαίνουν τα ονόματά σας ;»

Η πριγκίπισσα Ελπίδα και η Αγγελική κοιτάχτηκαν και με μεγάλη περιέργεια και ρώτησαν :

«Τι σημαίνουν ; Δεν ξέρουμε ! Κανένας μέχρι σήμερα δεν μας είπε ότι κάτι σημαίνουν ! Τι σημαίνουν ;»

«Και όμως, όλα τα ονόματα έχουν την ξεχωριστή σημασία τους. Το όνομα Ελπίδα σημαίνει ότι, ποτέ δεν χάνεις το κουράγιο σου, πάντα περιμένεις για κάτι καλύτερο, είσαι αισιόδοξη και σοβαρή, είσαι πιστή φίλη, κάνεις πάντα ότι υπόσχεται και δεν σου αρέσει η ακαταστασία ! Το όνομα Αγγελική βγαίνει από την λέξη αγγέλλω που σημαίνει φέρνω καλά νέα, καλές ειδήσεις. Θέλεις να προοδεύεις και είσαι αποφασιστική, είσαι γλυκιά και καταδεκτική, σου αρέσει ο χορός και η μουσική !»

«Μόνο αυτά ;» Είπαν και οι δυο με μια φωνή «Δεν λένε για το ποιόν ή έστω πότε θα παντρευτούμε ;»

«Κανένας δεν ξέρει το μέλλον. Η σημασία του ονόματος συμβολίζει το τώρα. Το αύριο δεν το γνωρίζει κανείς ! Μόνο οι μηχανές ξέρουμε, ότι αύριο και μεθαύριο και πάντα, το ίδιο έργο είναι φτιαγμένες να κάνουν. Οι άνθρωποι κάθε ημέρα που περνά ξέρουν τι τους συνέβη. Ποτέ δεν ξέρουμε, ούτε εμείς, ούτε κανένας άλλος τι θα γίνει αύριο !»

Τελειώνοντας με αυτά τα λόγια, ο σοφός έφυγε. Έκτοτε η πριγκίπισσα Ελπίδα και η Αγγελική, όταν άκουγαν ένα όνομα, άνοιγαν με ενθουσιασμό τα βιβλία, για να βρουν τι σημαίνει. Έτσι πέρασαν κάμποσα χρόνια και οι φιλενάδες μεγάλωσαν και έγιναν δυο πολύ όμορφες κοπέλες.

Μια ημέρα, ο βασιλιάς τις κάλεσε κοντά του τους είπε :

«Ήρθε η ώρα να παντρευτείτε ! Ελπίδα μου, πρέπει να βρεις ένα πριγκιπόπουλο να παντρευτείς. Εγώ γέρασα και το βασίλειο χρειάζεστε έναν νέο βασιλιά για να κυβερνά ! Εσύ Αγγελική, πρέπει να βρεις ένα αρχοντόπουλο, να είναι και αυτός στο παλάτι να βοηθά τον νέο βασιλιά».

Πέρασε λίγος καιρός και ο βασιλιάς κάλεσε από τα άλλα παλάτια πριγκιπόπουλα και αρχοντόπουλα να έρθουν σε μια μεγάλη γιορτή, που θα έκανε στο παλάτι και στην οποία η πριγκίπισσα Ελπίδα και η Αγγελική θα διάλεγαν τελικά αυτούς που θα παντρεύονταν.

Την ημέρα της γιορτής η πριγκίπισσα Ελπίδα και η Αγγελική κάθισαν στο παράθυρο του παλατιού και κοίταζαν τους καλεσμένους καθώς ανηφόριζαν στο βουνό για να φτάσουν στο παλάτι. Έρχονταν καβάλα στα άλογά τους και η στρατιώτες της φρουράς τους συντρόφευαν κρατώντας σημαίες και λάβαρα. Μερικοί έφερναν και δώρα ! Άλλοι είχαν μεγάλη συνοδεία, άλλοι μικρότερη. Μερικοί ερχόντουσαν καμαρωτοί σαν τα κοκόρια. Φορούσαν φανταχτερά ρούχα, καπέλα με φτερά και πολλά χρυσαφικά.

Όταν κάποιος περνούσε την πόρτα του παλατιού, ο φρουρός της πόρτας του παλατιού φώναζε το όνομά του και το όνομα της χώρας από την οποία κατάγονταν. Η Αγγελική είχε το βιβλίο με τα ονόματα και όταν ακούγονταν ένα όνομα, διάβαζε αμέσως στην πριγκίπισσα Ελπίδα την σημασία του.

Ήρθαν πάρα πολλοί, αλλά λίγοι ήταν αυτοί που έκαναν ιδιαίτερη εντύπωση στην πριγκίπισσα και την Αγγελική.

Ο φρουρός ανήγγειλε : «Ο γιός του Βασιλιά της Αθήνας, πρίγκιπας Περικλής !»

«Το όνομα του, βγαίνει από τις λέξεις ‘περί και κλέος’, που μαζί σημαίνουν ηγέτης, επιβλητικός, δυναμικός, αποφασιστικός, αλλά είναι νευρικός, καβγατζής και ξεροκέφαλος !» Διάβασε η Αγγελική.

Ο φρουρός ανήγγειλε: «Ο γιός του βασιλιά της Μακεδονίας, πρίγκιπας, Αλέξανδρος !»

Έρχονταν μαζί με τους συνοδούς του και κρατούσαν όλοι τεράστια ακόντια, που τα έλεγαν ‘σάρισες’

«Το όνομα του Μέγα Αλέξανδρου, που άλλαξε την μορφή του κόσμου. Το όνομα βγαίνει από τις λέξεις ‘Αλέξω’, που σημαίνει απομακρύνω και ‘ανήρ’, που σημαίνει άνδρας. Είναι δυναμικός, θαρραλέος, αποφασιστικός, τρυφερός, αλλά είναι σπάταλος!» Διάβασε η Αγγελική.

Ο φρουρός ανήγγειλε : «Ο γιός του Βασιλιά της Σπάρτης, πρίγκιπας Λεωνίδα !»

Ήταν καβάλα σε ένα πολεμικό άλογο, φορούσε την στρατιωτική του στολή και ήταν φορτωμένος με σπαθιά και τόξα. Το ίδιο αρματωμένοι ήταν και οι σύνοδοι του, όλοι τους φάνταζαν ετοιμοπόλεμοι.

«Το όνομά του, πριγκίπισσά μου, βγαίνει από τις λέξεις ‘λαός και οίδα’, που σημαίνουν ‘γνωρίζω τον λαό’. Είναι αποφασιστικός, επίμονος, γίνεται αγαπητός στους γύρω, αλλά θυμώνει εύκολα και είναι νευρικός !» Διάβασε η Αγγελική.

Ο φρουρός ανήγγειλε: «Ο γιός του Βασιλιά της Κορίνθου, Σωκράτης !»

Έρχονταν καβάλα πάνω σε μαύρο άλογο, ντυμένος στα μαύρα και κρατώντας μια σημαία κατακόκκινη, που στο μέσον της είχε ένα λευκό σταυρό.

«Το όνομα του βγαίνει, από τις λέξεις ‘σώζω και κράτος’, που σημαίνει ‘ο σωτήρας του κόσμου’. Είναι σοβαρός, κεφάτος, γελαστός, δημιουργικός, γρήγορο μυαλό, ξεχωριστός άνθρωπος, αλλά είναι και πεισματάρης !» Διάβασε η Αγγελική.

Το βράδυ μαζεύτηκαν όλοι στην αίθουσα χορού, η ορχήστρα έπαιζε και αρκετοί χόρευαν.

Ξαφνικά η μουσική σταμάτησε ! Στην κορυφή της μεγάλης σκάλας εμφανίστηκε η πριγκίπισσα Ελπίδα και μετά από λίγο η Αγγελική. Όλοι γύρισαν προς το μέρος τους. Φωνές θαυμασμού ακούστηκαν και αμέσως μετά, πολλά χειροκροτήματα. Η ομορφιά των κοριτσιών τους είχε θαμπώσει ! Η πριγκίπισσα Ελπίδα και η Αγγελική μπήκαν στην αίθουσα του χορού, πήγαν ανάμεσα στους καλεσμένους και άρχισαν να κουβεντιάζουν μαζί τους. Η μουσική και ο χορός, ξανάρχισαν. Όλοι οι καλεσμένοι ήθελαν να χορέψουν μαζί τους, χόρεψαν τόσους πολλούς χορούς που στο τέλος τα πόδια τους πονούσαν. Όταν τελείωσε ο χορός και τα γλέντια, αργά το βράδυ, συναντήθηκαν στο δωμάτιό τους, για να πουν τα δικά τους.

«Πριγκίπισσά μου, τι έγινε ; Διάλεξες ;» Ρώτησε η Αγγελική.

«Σκέπτομαι, ότι θα ταίριαζα καλύτερα με τον Αλέξανδρο !»

«Καλά και πότε θα το αποφασίσεις ; Εμένα μου ζήτησε ο συνοδός του Αλέξανδρου, ο Αρχοντα Φαίδων, να παντρευτούμε. Φαίδων, να ξέρεις, σημαίνει, χαρούμενος, γελαστός, αλλά και ντροπαλός». Είπε χαμογελώντας η Αγγελική.

«Βλέπω, Αγγελική, ότι το αποφάσισες !»

Η Αγγελική αγκάλιασε την πριγκίπισσα και είπε όλο χαρά. «Δεν το πιστεύω ! Διαλέξαμε για άντρες μας, εσύ τον Αλέξανδρο και εγώ τον συνοδό του Φαίδωνα !»

Ο βασιλιάς μπήκε στο δωμάτιο, τις είδε αγκαλιασμένες και χαρούμενες. Κατάλαβε τι γινόταν και είπε χαμογελώντας :

«Ένταξη, κατάλαβα ! Ξανασκεφτείτε το και το πρωί μου λέτε την τελική σας απάντηση».

Σαν ξημέρωσε, αν και είχαν μείνει όλο το βράδυ άπντες, κουβεντιάζοντας, ανακοίνωσαν στον βασιλιά την επιλογή τους. Ο βασιλιάς πήγε στην αίθουσα του θρόνου, που είχαν μαζευτεί όλοι οι καλεσμένοι, κοίταξε τριγύρω του, ξερόβηξε και είπε χαμογελώντας :

«Η πριγκίπισσα Ελπίδα και η Αγγελική διάλεξαν τους μέλλοντες συζύγους τους ! Είστε όλοι καλεσμένοι στους γάμους ! Οι χαρές και τα πανηγύρια θα κρατήσουν επτά ημέρες ! Οι γάμοι θα γίνουν την έβδομη ημέρα που θα έχει έρθει και ο βασιλιάς της Μακεδονίας !»

Όλοι κατάλαβαν ποιούς είχαν διαλέξει τα κορίτσια.

«Μπράβο, μπράβοοο !» Ακούστηκαν μερικές φωνές.

«Σωστή επιλογή». Αποφάνθηκαν άλλοι.

«Να ζήσουν, να ζήσουν». Ευχήθηκαν όλοι και άρχισαν να χειροκροτούν, μερικοί μάλιστα πέταξαν και τα καπέλα τους στον αέρα.

Για επτά ημέρες και νύχτες έγιναν μεγάλα γλέντια, που όλοι τους έχουν να θυμούνται για πάντα ! Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Τα τιγράκια της ζωής

Κάποτε, σε μια μικρή πόλη ζούσαν, ο κυρ' Στράτος και η κυρά Ρωξάνη με τα δυο μικρά παιδιά τους, τον Κοσμά και τον Ρήγα, που είχε γεννηθεί πριν από λίγους μήνες. Ήταν μια χαρούμενη και ευτυχισμένη οικογένεια.

Ο κύριος Στράτος ήταν γεωργός και όλη την ημέρα ασχολούνταν με τις δουλειές του στα χωράφια. Η κυρά Ρωξάνη μεγάλωνε τα μικρά της, φρόντιζε για τις δουλειές του σπιτιού, τις κοτούλες τις και τα τέσσερα προβατάκια που είχαν.

Η αλήθεια είναι ότι η κυρά Ρωξάνη είχε ένα παράπονο από την ζωή της και συχνά το έλεγε στον κυρ' Στράτο : «Δεν λέω καλά είναι τα αγόρια, είναι το στήριγμα στα γεράματα, αλλά ένα κορίτσι είναι στολίδι σε ένα σπίτι, θα έχουν και συντροφιά τα αγόρια».

Ο κυρ' Στράτος συνήθως απαντούσε : «Κυρά Ρωξάνη, αν είναι να έρθει θα έρθει η κόρη!»

Πέρασαν μερικά χρόνια ακόμα. Εκείνο το καλοκαίρι τα χωράφια του κυρ' Στράτου είχαν μεγάλη παραγωγή. Έτσι αναγκάζονταν να δουλεύει στα χωράφια μέχρι το σούρουπο και καμιά φορά πήγαινε μαζί του και η κυρά Ρωξάνη με τα παιδιά, να τον βοηθήσουν. Τα αγόρια είχαν μεγαλώσει κάπως. Ο Κοσμάς τον Σεπτέμβριο, που ερχόταν, θα πήγαινε στην πρώτη τάξη του Δημοτικού και ο Ρήγας θα πήγαινε στον παιδικό σταθμό.

Ένα από τα βράδια εκείνου του καλοκαιριού, ο κυρ' Στράτος και η κυρά Ρωξάνη κοιμόντουσαν κατακουρασμένοι, όταν τα σκυλιά τους, που ήταν στην αυλή, άρχισαν να γαβγίζουν διαφορετικά. Γάβγιζαν με ιδιαίτερο τρόπο, όχι όπως συνήθως όταν μύριζαν καμιά αλεπού ή νυφίτσα.

Η Κυρά Ρωξάνη ξύπνησε πρώτη, ανασηκώθηκε στο κρεβάτι και σκούνηξε τον κυρ' Στράτο λέγοντας του : «Στράτο ξύπνα κάτι συμβαίνει, τα σκυλιά τρελάθηκαν στο γαύγισμα», πήγε γρήγορα στο παράθυρο και ξανάπε : «Κάποιος ήταν στην εξώπορτα, γι' αυτό αλυχτούσαν τα σκυλιά. Τώρα φεύγει».

Ο κυρ' Στράτος πετάχτηκε επάνω, πηγαίνοντας γρήγορα στο παράθυρο. Το άνοιξε, κοίταξε ολόγυρα και είπε : «Καλά λες, κάποιος ήταν! τέτοια ώρα ποιος να ήταν; Δεν διακρίνω ποιος είναι στο σκοτάδι, είμαι βέβαιος όμως πως κάτι άφησε στην πόρτα. Σαν κουτί φαίνεται. Πάω να δω τι είναι».

«Στράτο πρόσεξε νυχτιάτικα !». Είπε φοβισμένα η κυρά Ρωξάνη.

Ο κυρ' Στράτος βγήκε έξω και σε λίγο επέστρεψε κρατώντας στα χέρια του με προσοχή ένα κουτί. Το έφερε λες και μετέφερε γυαλικά. Το άφησε πάνω στο τραπέζι και φώναξε : «Έλα να δεις τι σου έφερα».

Η κυρά Ρωξάνη έσκυψε να δει μέσα στο κουτί και έμεινε με το στόμα ανοιχτό, βλέποντας μέσα του ένα μωράκι σκεπασμένο με την κουβερτούλα του. Τους κοίταζε και τους φάνηκε ότι χαμογελούσε. Το πήρε στην αγκαλιά της και τότε πρόσεξε ένα σημείωμα, που ήταν μέσα στο κουτί.

Το σημείωμα έγραφε : 'Η μητέρα του πέθανε. Δεν μπορώ, να το μεγαλώσω γιατί είμαι πολύ φτωχιά και γριά. Είναι κοριτσάκι δυο μηνών, αβάπτιστο. Παρακαλώ βοηθείστε το. Η γιαγιά της'.

Η κυρά Ρωξάνη κοίταζε τον κυρ' Στράτο και διερωτήθηκε : «Κοριτσάκι ; Λες νάνε το κοριτσάκι που περιμέναμε ; Στράτο πρέπει να το κρατήσουμε, κοίτα πόσο γλυκούλα είναι. Σκέψου να τρέχει μέσα στο σπίτι με τα φουστανάκια της και τις κορδελίτσες της !!»

Την άλλη ημέρα πήγαν στην Αστυνομία και ανέφεραν τι είχε συμβεί το βράδυ. Η αστυνομία έγραψε κάποια χαρτιά και τους έστειλε στον Δήμαρχο. Ο Δήμαρχος διάβασε τα χαρτιά της αστυνομίας, έγραψε και αυτός κάτι άλλα, που τελικά υπόγραψαν ο Κυρ' Στράτος και η κυρά Ρωξάνη. Έτσι πήραν το κοριτσάκι νόμιμα στην οικογένειά τους, ώστε να την μεγαλώνουν μαζί με τον Κοσμά και τον Ρήγα.

Σαν επέστρεψαν στο σπίτι δηγήθηκαν στα δυο παιδιά τι είχε συμβεί το βράδυ και ότι πλέον το μικρό κορίτσι, μετά την υιοθεσία, ήταν το νέο αδελφάκι τους.

«Τι σημαίνει υιοθεσία ;», ρώτησε ο Κοσμάς.

«Σε μπαμπά και σε μαμά, μπορεί αν το θέλουν, με την άδεια του Δήμαρχου, να τους δοθεί ένα παιδάκι για να το μεγαλώσουν. Ένα παιδάκι που δεν το γέννησε η μαμά, αλλά μια κυρία που τώρα δεν μπορεί να το μεγαλώσει. Αυτή η πράξη λέγεται υιοθεσία. Και είναι μια πράξη αγάπης! Έτσι και εμείς ζητήσαμε και μας έδωσαν το κοριτσάκι. Σκεφτήκαμε, λοιπόν παιδιά, όταν την βαφτίσουμε και να της δώσουμε το όνομα Ασημίνα».

«Γιουπί». Φώναζαν ταυτόχρονα τα δυο παιδιά λες και ήταν συνεννοημένα.

Η παρουσία του μωρού γέμισε τα δυο αγόρια με χαρά. Αρχισαν λοιπόν να λένε ο ένας μετά τον άλλο : «Εγώ θα την πηγαίνω βόλτα!», «θα την μάθω ποδήλατο», «θα γίνω φρουρός να την προσέχω, όποιος την πειράξει θα έχει να κάνει μαζί μου» και άλλα παρόμοια.

Με το πέρασμα του χρόνου οι πρώτοι ενθουσιασμοί μετατράπηκαν σε πραγματική και βαθειά αγάπη. Η Ασημίνα είχε γίνει το κέντρο της οικογένειας. Τα παιδιά την πρόσεχαν και την φρόντιζαν. Οι γονείς καμάρωναν την μικρούλα για τις τσαχπινιές της και τα καμώματά της.

Ο μπαμπάς και η μαμά, είχαν μιλήσει για την υιοθεσία στην Ασημίνα, από τότε που ήταν μικρή. Στην οικογένεια το θέμα υιοθεσία, είχε συζητηθεί αρκετές φορές, ήταν κάτι το γνώριμο που κανέναν δεν παραξένευε.

Πέρασαν αρκετά χρόνια ακόμα, ο Κοσμάς ήταν πλέον φοιτητής στο Πανεπιστήμιο σπούδασε ηλεκτρονικά, ο Ρήγας ήταν στην δεύτερη τάξη του Λυκείου, ήθελε να σπουδάσει δικηγόρος και η Ασημίνα που τώρα στην έκτη τάξη του Δημοτικού, έλεγε πως όταν μεγαλώσει θα γίνει δασκάλα. Είχε γίνει μια όμορφη κοπελίτσα.

Τα χρόνια περνούσαν ήσυχα και τα παιδιά μεγάλωναν σε μια αγαπημένη οικογένεια, όμως ήταν αισθητή η απουσία του Κώστα και όλους τους απασχολούσε η σκέψη ότι όπου νάνε θα έφευγε για σπουδές και ο Ρήγας.

Ένα απόγευμα, ο κυρ' Στράτος είχε πάει να ταΐσει τα πρόβατα. Επιστρέφοντας από την αχυρώνα, που τα είχε, είπε στην κυρά Ρωζάνη : «Ρωζάνη, η προβατίνα, που ήταν άρρωστη, δεν άντεξε. Πάει, ψόφησε, το προβατάκι της που είχε γεννήσει πριν από λίγες ημέρες, το έβαλα σε μια άλλη προβατίνα να θηλάσει γάλα και ευτυχώς το βύζαξε χωρίς διαμαρτυρία. Μετά το έγλυψε στο κεφάλι, που σημαίνει ότι το υιοθέτησε! Κοίτα τι είναι τα ζώα !! καμιά φορά συμπεριφέρονται καλύτερα και από μερικούς ανθρώπους».

Η Ασημίνα που ήταν στο δωμάτιο μαζί με την μαμά της ρώτησε : «Υιοθετούν και τα ζώα ;»

«Η υιοθεσία είναι μια εξαιρετική πράξη για τους ανθρώπους, αλλά πολλές φορές την εφαρμόζουν και τα

ζώα, ακόμα και τα άγρια θηρία, έχουν την ψυχική δύναμη και το μέγεθος της αγάπης που είναι αναγκαία στην υιοθεσία». Είπε ο κυρ' Στράτος.

Και συμπλήρωσε η κυρά Ρωξάνη : «Τα ζώα δεν έχουν κοινωνική ζωή, μπορεί να έχουν συγγενείς, φίλους, γείτονες, αλλά μόλις μεγαλώσουν λίγο θα απομακρυνθούν από τους γονείς τους γιατί θα έχουν απογαλακτιστεί. Αυτές οι σχέσεις δεν έχουν καμιά αξία γι' αυτά. Έτσι δεν ενδιαφέρονται για το τι εντύπωση θα έχουν τα διπλανά ζώακια για τις πράξεις τους.

Παρόλα αυτά, έχουν τρυφερά αισθήματα για κάθε μωρό ή αυτό είναι της φυλής τους ή όχι. Έτσι παρατηρούνται και περίεργες και παράξενες υιοθεσίες.

Για παράδειγμα, υπήρξε μια σκυλίτσα που βύζαινε και φροντίζει τρία τιγράκια μέχρι που μεγάλωσαν. Αν αυτό δεν είναι υιοθεσία, τότε ποιο είναι; Βεβαίως το σκυλί δεν ενδιαφέρετε για την γνώμη των άλλων ζώων και έτσι δεν ενοχλείται.

Οι άνθρωποι έχουν κοινωνική ζωή, συναναστρέφονται με συγγενείς, φίλους, γείτονες και άλλους. Οι γύρω μας είναι άλλοι καλοί, άλλοι κακοί, άλλοι απρόσεκτοι και άλλοι αδιάφοροι. Ο κάθε άνθρωπος ενδιαφέρετε για την γνώμη που έχουν οι άλλοι γι' αυτόν και λογικά μας ενοχλεί όταν η γνώμη τους δεν μας αρέσει.»

«Και εμένα δεν μου άρεσε όταν ένας συμμαθητής μου είπε ότι είμαι υιοθετημένη». Είπε με κάποιο παράπονο η Ασημίνα.

«Γλυκιά μου, αυτό που σου είπε ο συμμαθητής σου, ξέρεις ότι είναι αλήθεια. Δεν είναι μυστικό. Το έχουμε κουβεντιάσει πολλές φορές και θα το ξανακουβεντιάσουμε. Πέρα από αυτό όμως, ένας υιοθετημένος δεν πρέπει για κανένα λόγο να αισθάνεται άσχημα. Εξ άλλου ο συμμαθητής σου, είναι ένα μικρό παιδί, που δεν μπορεί να καταλάβει, πόσο σοβαρό θέμα είναι η υιοθεσία και αυτό, γιατί δεν τον έχουν ενημερώσει οι γονείς του». Απάντησε η κυρία Ρωξάνη και συνέχισε λέγοντας :

«Η πράξη της γέννησης από μόνη της δεν κάνει τον γονιό ! Τον γονιό τον κάνει η καθημερινότητα ! Το να βρίσκετε δηλαδή διπλά στο παιδί του, ότι και αν συμβεί!

Ποιος μεγάλωσε με αγάπη και στοργή ένα παιδί ;

Ποιος πόνεσε όταν και αυτό πονούσε ;

Ποιος ξενύχτισε στο προσκέφαλό του όταν ήταν άρρωστο ;

Ποιος του έδωσε τα εφόδια για την ζωή ;

Ποιος ζει για να μοιράζετε μαζί του τις χαρές και τις λύπες του ;

Όποιος απαντά στα ερωτήματα αυτά λέγοντας 'ΕΓΩ', αυτός είναι ο πραγματικός γονιός! Έλα λοιπόν να κάνουμε μια σφιχτή αγκαλιά».

Τα τρία αδέρφια

Μια φορά και έναν καιρό ήταν μια οικογένεια που είχε τρία παιδιά. Τον πατέρα Στέφανο, την μητέρα Ελένη και τα παιδιά Λουκά, Ορέστη και την μικρή Χρύσα. Αυτή η οικογένεια ήταν πολύ φτωχιά. Οι γονείς, δυστυχώς, ήταν αγράμματοι. Ο πατέρας είχε ένα κατάστημα και πωλούσε πιάτα, όπου δούλευε σκληρά όλη την ημέρα και η μητέρα έκανε τις δουλειές του σπιτιού. Τα παιδιά πήγαιναν στο σχολείο και τα καλοκαίρια βοηθούσαν τον πατέρα τους στην δουλειά του.

Οι γονείς βιάζονταν να τελειώσουν τα παιδιά το σχολείο, για να αρχίσουν να δουλεύουν και αυτά.

Μια μέρα, όπως όλοι οι γονείς. η κυρία Ελένη πήγε στο σχολείο να ρωτήσει για την πρόοδο των παιδιών της. Οι δάσκαλοι την καλοδέχτηκαν και την ενημέρωσαν για την πρόοδο τους.

Στην συνέχεια η κυρία Ελένη πήγε στον άντρα της για να του πει τα νέα από το σχολείο.

«Στέφανέ μου, ο Λουκάς μας είναι καλός μαθητής ! Στην αριθμητική είναι ο καλύτερος από όλους, μου είπε η δασκάλα του. Ο Ορέστης μας είναι καλούτσικος. Δεν διαβάζει πάρα πολύ. Η δασκάλα παραπονιέται ότι όλη την ώρα ζωγραφίζει ! Η Χρύσα μας είναι άριστη στην γλώσσα, αλλά στην αριθμητική δεν τα καταφέρνει και τόσο καλά. Είναι καλό και χαρούμενο παιδί, αλλά είναι λιγάκι πολυλογού, μου είπε ο δάσκαλός της».

«Δεν είναι άσχημα τα νέα. Αλλά να τα βάζεις να διαβάζουν περισσότερο. Α ! Δεν σου είπα. Του Ορέστη δεν του αρέσει η ταμπέλα που έχουμε στο μαγαζί. Μου είπε ότι αν τον αφήσω, μπορεί να κάνει μια άλλη πολύ καλύτερη. Σκέπτομαι στις καλοκαιρινές διακοπές να τον βάλω να το δοκιμάσει».

«Δεν είναι καθόλου κακή ιδέα». Είπε η κυρα-Λένη.

Σαν ήρθε το καλοκαίρι, ο κυρ Στέφανος αγόρασε τα υλικά και τα χρώματα και ο Ορέστης έφτιαξε μια πραγματικά πολύ όμορφη ταμπέλα.

Ο μεγάλος γιός ο Λουκάς, καθόταν στο γραφείο του κυρ Στέφανου και όλη την ώρα έκανε λογαριασμούς. Πότε, πότε έλεγε στον πατέρα του κάποιο συμπέρασμα που έβγαζε από τους λογαριασμούς : «Πατέρα, μας συμφέρει να αγοράζουμε τα πήλινα πιάτα από παραγωγούς και όχι από εμπόρους !» Άλλη φορά πρότεινε : «Πατέρα, πρέπει στους τακτικούς πελάτες να κάνουμε έκπτωση !»

Ο Ορέστης τα άκουγε και του φαινόταν Κινέζικα. Αυτός μόνο τα χρώματα και τις ζωγραφιές καταλάβαινε ! Η Χρύσα όμως συμφωνούσε και συμπλήρωνε : «Και γιατί να μην τα ζωγραφίζουμε εμείς και μετά να τα πουλάμε, θα μπορούσαμε και ζωγραφικούς πίνακες να εμπορευόμαστε».

Ο κυρ Στέφανος τους άκουγε και χαμογελούσε, λέγοντας : «Όλα θα γίνουν, αλλά πρώτα το σχολείο και μετά οι δουλειές».

Έτσι πέρασαν τα χρόνια και τελικά τα παιδιά σπούδασαν. Ο Ορέστης σπούδασε σε μια σχολή ζωγραφικής. Όπως έλεγαν όλοι ήταν πολύ καλός. Είχε ταλέντο ! Ο Λουκάς σπούδασε λογιστικά, ώστε να μπορεί να κάνει τους λογαριασμούς σε ένα κατάστημα και η Χρύσα ήταν υπεύθυνη στις πωλήσεις σε ένα μεγάλο κατάστημα.

Μια Κυριακή που είχαν μαζευτεί όλοι στο σπίτι, ο κυρ Στέφανος ρώτησε : «Πως πάνε οι δουλειές σας ; Είστε ευχαριστημένοι ;»

Τα παιδιά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και κάποιος απάντησε βαριεστημένα : «Καλά είμαστε. Αλλά τι να σου κάνουμε ; Σε ξένη δουλειά είμαστε ! Εμείς δουλεύουμε, αλλά δεν είναι δική μας δουλειά ! Αν είχαμε δική μας δουλειά θα ήταν καλύτερα».

«Και γιατί δεν κάνετε δική σας δουλειά ; Και μάλιστα και οι τρεις μαζί ; Οι τρεις άμα ενώσουν τις δυνάμεις τους φθάνουν πιο μακριά από τον έναν !»

«Τι δουλειά να κάνουμε δηλαδή ; Πώς να συνδυάσουμε την ζωγραφική με τους αριθμούς ;»

«Όλα μπορεί να γίνουν, αν το θέλετε πολύ και αν υπάρχει συνεργασία ! Εγώ ευχαρίστως μιας και γέρασα σας δίνω το κατάστημα μου, για να κάνετε μια αρχή. Θα σας βοηθήσω όσο μπορώ !»

Έτσι τα τρία αδέρφια πήραν το κατάστημα του πατέρα τους και έπεσαν με τα μούτρα στην δουλειά. Ο Λουκάς έβρισκε ποιος κατασκεύαζε πιάτα και τα αγόραζε. Ο Ορέστης ζωγράφιζε τα πιάτα και η Χρύσα τα πουλούσε σε πελάτες.

Τα χρόνια περνούσαν και οι πελάτες γίνονταν όλο και πιο πολλοί. Έτσι προσέλαβαν και υπαλλήλους.

Μετά από λίγα χρόνια ο Ορέστης σταμάτησε να ζωγραφίζει πιάτα. Αυτό το έκαναν τώρα οι υπάλληλοι. Αυτός ζωγράφιζε μόνο πίνακες και παρόλο που είχε γίνει πολύ γνωστός, στο ατελιέ του ήταν πάντα η πινακίδα του καταστήματος του πατέρα του που είχε ζωγραφίσει μικρός.

Ο Λουκάς είχε μέσα στο κατάστημα ένα πολύ μεγάλο γραφείο. Πίσω από την πλάτη του είχε μια πινακίδα που έγραφε. 'Η ισχύς εν τη ενώσει'. Είναι αρχαίο Ελληνικό ρητό που λέει ότι η δύναμη βρίσκεται στην ένωση. Το ρητό έχει την ίδια σημασία με αυτό που τους είχε πει ο πατέρας τους 'Οι τρεις άμα ενώσουν τις δυνάμεις τους φθάνουν πιο μακριά από τον ένα !'.

Η Χρύσα είχε αναλάβει, τις πωλήσεις, τώρα πουλούσαν και σε άλλες χώρες.

Το κατάστημα είχε γίνει πολυώροφο. Είχε και μια μεγάλη τεράστια ταμπέλα που έγραφε 'ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΔΕΛΦΙΑ'.

Ο κυρ Στέφανος καθημερινά περνούσε από το κατάστημα και μετά πήγαινε στην απέναντι καφετέρια για να πει τον καφέ του και να καμαρώνει για τα παιδιά του.

Η κυρα-Λένη, πάντα εύρισκε μια δικαιολογία για να περνά από το κατάστημα. Πότε, τους έφερνε κουλουράκια, πότε, κάτι ξέχασε να τους πει, πότε, επειδή την έφερε ο δρόμος και άλλες τέτοιες δικαιολογίες. Ήταν και αυτή πολύ υπερήφανη για τα παιδιά της.

Έτσι με την σκληρή δουλειά και με τις δυνάμεις τους ενωμένες, έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Τα τρία πριγκιπόπουλα

Μια φορά και ένα καιρό, μια μέρα ηλιόλουστη σε ένα μακρινό βασίλειο, όλα φαίνονταν πάρα πολύ όμορφα, ο βασιλιάς και η βασίλισσα, ήταν πολύ χαρούμενοι, γιατί είχε έρθει η στιγμή που όλοι περίμεναν από καιρό. Ήταν η ημέρα που θα ταξίδευαν οι πρίγκιπες σε ξένα μέρη για να βρουν τις κοπέλες που θα

πανδρευόντουσαν. Και οι τρεις είχαν φορέσει τα πριγκιπικά τους ρούχα με τα χρυσά κορδόνια και τα καπέλα τους με τα περίεργα φτερά. Όλοι τους ήταν στην αίθουσα του θρόνου και περίμεναν από τον βασιλιά - πατέρα τους να τους δώσει τις τελευταίες εντολές.

Ο βασιλιά χτύπησε το χρυσό ραβδί του στο πάτωμα και με σοβαρό ύφος είπε :

«Παιδιά μου, ήρθε η ώρα να παντρευτείτε ! Να ταξιδέψτε σε άλλες χώρες και πόλεις, για βρείτε τις κοπέλες που θα παντρευτείτε. Προσοχή όμως ! Να φροντίσετε να είναι καλόψυχες και έξυπνες. Δεν είναι απαραίτητο να είναι και πολύ όμορφες. Μην ξεχνάτε ! Η καλή καρδιά και η εξυπνάδα, μένουν για πάντα ! Η ομορφιά με τα χρόνια φεύγει ! Να πάτε στο καλό. Έχετε την ευχή μου !»

«Να πάτε στο καλό ! Εύχομαι ο δρόμος σας να είναι ευλογημένος και η επιλογή σας σωστή». Είπε η βασίλισσα.

Ο κάθε πρίγκιπας πήρε κοντά του ένα συνοδό. Ο συνοδός ήταν πιο έμπιστος φίλος του πρίγκιπα. Κρατούσε την πριγκιπική σημαία και μοιραζόταν μαζί του τα καλά και τα κακά.

Ανέβηκαν στα άλογά τους και ξεκίνησαν το ταξίδι τους. Ο κόσμος χειροκροτούσε και φώναζαν ευχές. Άλλοι πετούσαν τα καπέλα τους στον αέρα. Ο βασιλιάς και η βασίλισσα είχαν βγει στο μπαλκόνι του κάστρου και τους χαιρετούσαν. Ήταν μια γιορτινή ατμόσφαιρα. Τα πριγκιπόπουλα όλο καμάρι, βγήκαν από την πύλη του κάστρου και άρχισαν να κατεβαίνουν την πλαγιά του λόφου. Έτσι πήρε ο καθένας τον δρόμο του.

Ο μεγάλος πρίγκιπας μετά από μεγάλο ταξίδι έφθασε στην πόλη Σκέψη.

Σ' αυτή την πόλη όλοι οι άνθρωποι ήταν σοβαροί, καλοντυμένοι, πεντακάθαροι, προσεκτικοί. Η πόλη ήταν πεντακάθαρη. Όλα ήταν τακτοποιημένα. Ο πρίγκιπας περπάτησε στους δρόμους της πόλης όπου και γνώρισε μια κοπέλα, που είχε σπουδάσει πολλά χρόνια και ήξερε πολλά πράγματα. Μπορούσε να μιλά στα Αγγλικά και Γαλλικά. Επίσης ήταν γλυκομίλητη και έτσι ο πρίγκιπας συνέχισε να κουβεντιάζει μαζί της ώρες. Είχαν απορροφηθεί τόσο με την κουβέντα, που πέρασε όλη η ημέρα χωρίς να το καταλάβουν !

Στο τέλος ο πρίγκιπας της ζήτησε να παντρευτούν. Η κοπέλα του ζήτησε πρώτα να γνωρίσει, ο πρίγκιπας, τους γονείς της και με την ευχή των γονιών της να παντρευτούν. Ο πρίγκιπας ενθουσιαστικέ από την απάντηση που έδωσε το κορίτσι και κατάλαβε ότι η επιλογή του να την παντρευτεί ήταν σωστή.

Ο δεύτερος πρίγκιπας πέρασε από πολλές πόλεις και κάποια στιγμή έφθασε στην πόλη Αυτάρκεια.

Οι κάτοικοί αυτής της πόλης έμεναν σε μεγάλα και όμορφα σπίτια. Τα ρούχα τους ήταν πολύ ακριβά. Φορούσαν χρυσαφικά και διαμάντια. Τα κελάρια τους ήταν γεμάτα καλούδια. Όλοι τους ήταν πλούσιοι !

Ο πρίγκιπας περπάτησε στους δρόμους της πόλης και εκεί γνώρισε μια κοπέλα, κουβέντιασε μαζί της και διαπίστωσε ότι στην κουβέντα επαναλάμβανε εκνευριστικά την φράση : «Ο πατέρας μου έχει πολλά χρήματα και δεν μου λείπει τίποτα !»

Σύντομα σταμάτησε την κουβέντα μαζί της και περπάτησε παρακάτω, όπου γνώρισε μια άλλη κοπέλα αλλά και αυτή είχε παρόμοια συμπεριφορά. Ο πρίγκιπας απογοητευμένος γύρισε στον σύντροφό του και του είπε κουνώντας το κεφάλι του : «Δεν νομίζω ότι θα βρούμε εδώ την κατάλληλη κοπέλα».

Ξαφνικά μπροστά του παρουσιάστηκε η καλή του μοίρα λέγοντάς του : «Να πας στο μεγάλο πάρκο ! Εκεί θα βρεις μια κοπέλα. Αυτή η κοπέλα είναι για σένα !»

Πήγαν λοιπόν στο πάρκο και πράγματι βρήκαν μια κοπέλα να κάθεται σε ένα παγκάκι, είχε ανοίξει το καλάθι της και έτρωγε το φαγητό της.

Ήταν φτωχοντυμένη, αλλά καθαρή και φαινόταν σοβαρή και καλοσυνάτη.

Ο πρίγκιπας πήγε κοντά της και την ρώτησε : «Από πού είσαι Κορίτσι μου ;»
«Είμαι από την πόλη Φτώχεια. Έφυγα από την πόλη που γεννήθηκα για να πάω αλλού για να βρω δουλειά. Στην πόλη μας δεν έχουμε ούτε ψωμί να φάμε».

Έτσι άρχισε η κουβέντα που κράτησε όλη την νύχτα. Ο πρίγκιπας την συμπάθησε και τελικά της ζήτησε να παντρευτούν ! Αυτή με το άκουσμα της πρότασης και μόνον, τρόμαξε.

«Μα πως μπορώ να γίνω πριγκίπισσα ; Εγώ είμαι μια φτωχιά κοπέλα !»

«Δεν χρειάζεται να κάνεις κάτι ιδιαίτερο. Αρκεί να είσαι καλή, καταδεκτική και εργατική».

Ο μικρός πρίγκιπας αρχικά βρέθηκε στην πόλη Διασκέδαση.

Εκεί οι κάτοικοι όλη την ημέρα και την νύχτα, γλεντούσαν. Από παντού ακούγονταν τραγούδια, γέλια, παρέες να διασκεδάζουν, να χορεύουν και να πίνουν. Κανένας δεν δούλευε ! Κανένας δεν πήγαινε σχολείο!

Ο πρίγκιπας και ο συνοδός του τα έχασαν. Δεν φαντάζονταν ποτέ ότι υπήρχαν τόσο ανέμελοι και ανεύθυνοι άνθρωποι. Ο πρίγκιπας είπε απογοητευμένος : «Πάμε να φύγουμε ! Πάμε σε άλλη πόλη !»

Έτσι ο πρίγκιπας και ο συνοδός του σε λίγες ημέρες τελικά έφθασαν στην πόλη Αρμονία.

Εκεί τα πράγματα ήταν τελείως διαφορετικά. Τα πάντα ήταν καλοσχεδιασμένα. Ήταν μια πολύ όμορφη και καθαρή πόλη. Τα παιδιά πήγαιναν στα σχολεία τους. Οι γονείς στις δουλειές τους. Δεν άκουγες, ούτε φωνές, ούτε κορναρίσματα. Όλα ήταν όμορφα και ήσυχα !

Ο πρίγκιπας βρήκε μια παρέα κοριτσιών και άρχισε να κουβεντιάζει μαζί τους. Η μια ήταν εξυπνότερη από την άλλη. Ο πρίγκιπας δεν μπορούσε όμως να βρει ποια ήταν η καλύτερη και έτσι ζήτησε και την γνώμη του συνοδού του, που όμως ούτε αυτός μπορούσε να ξεχωρίσει την καλύτερη.

Ξαφνικά μπροστά τους παρουσιάστηκε η καλή του μοίρα και του είπε : «Να τους βάλεις ένα δύσκολο αίνιγμα. Όποια το βρει, αυτή να διαλέξεις για γυναίκα σου !»

Ο πρίγκιπας σκέφτηκε, ξανασκέφτηκε και στο τέλος αποφάσισε να τους βάλει ένα αρχαίο αίνιγμα. Το αίνιγμα της Σφήγκας! Έτσι τους είπε : «Όποια λύσει αυτό το αίνιγμα που θα σας πω, θα γίνει γυναίκα μου ! Λοιπόν, τι είναι αυτό, που το πρωί περπάτα με τα τέσσερα, το μεσημέρι περπατά με τα δυο και το βράδυ περπατά με τα τρία ;»

Τα κορίτσια κοιτάχτηκαν μεταξύ του.

«Είναι κάποιο ζώο του δάσους ;» Ρώτησε κάποια.

«Είναι κάποιο ζώο της θάλασσας ;» Είπε μια άλλη.

«Μήπως είναι ζώο που ήρθε από το φεγγάρι ;» Είπε μια τρίτη.

Ξαφνικά μια από της κοπέλες φώναξε : «Είναι ο άνθρωπος ! Το πρωί είναι η αρχή της ζωής. Μπουσουλάει. Άρα πάει με τα τέσσερα. Το μεσημέρι είναι η μέση της ζωής του. Περπατά με τα πόδια. Άρα περπατάει με τα δυο ! Το βράδυ είναι τα γερατεία της ζωής του. Περπατά με τα πόδια και το μαστούνι. Άρα περπατάει με τρία !»

Ο πρίγκιπας ενθουσιάστηκε ! Επιτέλους είχε βρει την κοπέλα που θα παντρεύονταν !

Μετά από λίγες ημέρες τα τρία πριγκιπόπουλα βρέθηκαν στον δρόμο της επιστροφής για το κάστρο του πατέρα τους. Ο κόσμος τους υποδέχτηκε με ενθουσιασμό, όλοι θαύμαζαν τις κοπέλες που θα γινόντουσαν πριγκίπισσες.

Ο βασιλιάς είχε δώσει εντολή να στολίσουν το κάστρο με σημαίες. Όλοι φορούσαν τα γιορτινά τους ρούχα και μόλις τα πριγκιπόπουλα πέρασαν την μεγάλη πόρτα του κάστρου, άρχισαν να χτυπάνε οι καμπάνες.

Όταν οι νύφες έφθασαν στο παλάτι, οι σάλπιγγες σήμαναν την αρχή των γιορτών για τους γάμους, που θα κρατούσαν τρεις ημέρες. Όλοι γελούσαν, χόρευαν, τραγουδούσαν και διασκεδάζαν με τους κλόουν, τους σαλτιμπάγκους και τους ταχυδακτυλουργούς. Για όλους υπήρχε άφθονο φαγητό και κρασί.

Έγιναν οι γάμοι και έτσι πραγματοποιήθηκε η επιθυμία του βασιλιά και της βασίλισσας να παντρευτούν τα πριγκιπόπουλα, έτσι έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Το γενναίο ποντικάκι

Μια φορά και ένα καιρό, τα πολύ παλιά χρόνια ζούσε μια οικογένεια ποντικών, η οποία κατοικούσε κάτω από το πάτωμα του κελαριού του κυρ Θάνου. Στην ποντικοοικογένεια ήταν ο παππούς, η γιαγιά, ο πατέρας-

ποντίκαρος, η μητέρα-ποντικίνα και τα αδελφάκια, η ποντικούλα και ο ποντικούλης που τον φώναζαν Τοσοδούλη, γιατί ήταν μικροκαμωμένος.

Στο κελάρι, ο κυρ Θάνος, είχε ένα μεγάλο βαρέλι που ήταν γεμάτο με λάδι. Ήταν στερεωμένο πάνω σε τέσσερες πέτρες για να μην ακουμπά στο πάτωμα και σκουριάζει. Το βαρέλι είχε μια κάνουλα, για να βγάζει ο κυρ Θάνος λάδι και να το βάζει στα μπουκάλια, με τα χρόνια η κάνουλα είχε γεράσει και δεν έκλεινε πολύ καλά και έτσι πότε-πότε έσταζε και καμιά σταγόνα λάδι. Ο κυρ Θάνος είχε βάλει κάτω από την κάνουλα ένα πιατάκι, για να πέφτουν μέσα οι σταγόνες και να μην λερώνεται το πάτωμα.

Αυτό το κελάρι είχε όλα τα καλά του κόσμου. Σακιά με σιτάρι, καλαμπόκι, αλεύρι, κρασοβάρελα γεμάτα με κρασί ρετσίνα, κάδη με τυρί, κάδη με ελιές και μια γυάλινη νταμιτζάνα με ξύδι. Βάζα, με γλυκά του κουταλιού, μαρμελάδες, μέλι, ντομάτα πελτέ και άλλα καλούδια.

Από το νταβάνι κρέμονταν κοφίνια με καρύδια και αμύγδαλα, τσαπέλες με σύκα, σύκα αποξηραμένα περασμένα και περασμένα σε κλωστή, αρμαθιές με κρεμμύδια και σκόρδα.

Υπήρχαν επίσης σακούλες με φασόλια, ρεβίθια, τραχανά και χυλοπίτες. Ήταν και μια αρμαθιά με ρόκες καλαμποκιού, ήταν ειδική ποικιλία Ινδικού καλαμποκιού, που ο κάθε σπόρος είχε διαφορετικό χρώμα. Όλα τα χρώματα του κόσμου ! Τέλος, κοντά στην πόρτα του κελαριού ήταν τρεις μεγάλες κίτρινες κολοκύθες.

Όταν νύχτωνε, η ποντικοοικογένεια πήγαινε μέσα στο κελάρι από μια τρύπα που ήταν στον τοίχο, πίσω από το μεγάλο βαρέλι με το λάδι. Στο κελάρι έβρισκαν ότι ήθελαν, ένιωθαν την χαρά που έχουμε και εμείς όταν πάμε στην αγορά για ψώνια. Γι' αυτό λοιπόν ήθελαν να τα γευτούν όλα.

Λίγους σπόρους καλαμποκιού, λίγους σιταριού, ένα μικρό κομμάτι τυρί, που είχε πέσει του κυρ Θάνου. Βεβαίως βουτούσαν την ουρίτσα τους στο πιατάκι με το λάδι και μετά την έγλυφαν. Ποτέ δεν παρέλειπαν τους ξηρούς καρπούς, τα καρύδια και τα αμύγδαλα. Αν ήταν τυχεροί και είχε στάξει μέλι ή μαρμελάδα, έτρωγαν και το γλυκό τους.

Όλα πήγαιναν καλά με το φαγοπότι, όμως ο κυρ Θάνος είχε αγανακτήσει. Έβρισκε τα σακιά τρυπημένα, τα καρύδια μισοφαγωμένα, λαδωμένο το πάτωμα γύρω από το πιατάκι και άσπρες πατημασιές γύρω από τα σακιά με το αλεύρι.

Έτσι αποφάσισε και έφερε στο κελάρι τον μαύρο γερόγατο. Του έβαλε μπολάκια με φαγητό και νερό και του είπε με αυστηρό τόνο : «Πρόσεξε το κελάρι σαν τα μάτια σου !»

Ο γάτος μύρισε από δω, μύρισε από κει το πάτωμα και τελικά πήγε και κάθισε κοντά στο βαρέλι με το λάδι. Τα μάτια του κοιτούσαν έντονα και παρέμενε εκεί ακίνητος, αλλά με το πέρασμα της ώρας τον μισοπήρε ο ύπνος.

Η ποντικοοικογένεια βγήκε από την τρύπα και ήταν κάτω από το βαρέλι. Κοίταζαν τον γάτο και δεν ήξεραν τι να κάνουν.

Ο πατέρας-ποντίκαρος είπε : «Θα περιμένουμε όσο χρειαστεί και όταν ο γάτος βγει από το κελάρι για την ανάγκη του, τότε θα ορμίσουμε όλοι μαζί και θα προμηθευτούμε όσα περισσότερα τρόφιμα μπορούμε».

Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε ! Ήταν ο κυρ Θάνος που κρατούσε ένα ξύλινο κουτί με άμμο και αφού το άφησε κάτω σε μια γωνιά γύρισε και είπε στον γάτο : «Σου έφερα και το κουτί σου, ώστε να μην λείψεις ούτε στιγμή από το πόστο σου».

«Τα πράγματα δυσκόλεψαν πολύ και δεν είχαμε φροντίσει να έχουμε τρόφιμα στην φωλιά μας. Τι θα κάνουμε τώρα άντρα μου ;» Αναρωτήθηκε η ποντινίνα !

Ο ποντίκαρος ήταν σκεπτικός και χαϊδεύοντας την μουστάκα του τους ανακοίνωσε την απόφασή του : «Θα προσπαθήσω να μπω στο κελάρι αργά το βράδυ, προς το ξημέρωμα. Δεν μπορεί, θα τον έχει πάρει ο ύπνος για καλά τότε».

Έτσι και έγινε. Ο ποντίκαρος κατά το ξημέρωμα πήγε μέχρι το κελάρι και κοίταξε τον γάτο, ο γάτος ήταν ακόμα ξύπνιος.

Γύρισε πίσω απογοητευμένος και είπε στην ποντικοοικογένειά του :

«Δεν έχει φαγητό σήμερα ! αύριο, θα δούμε τι θα γίνει».

Το δεύτερο βράδυ πήγε κάτω από το βαρέλι και είδε τον γάτο που είχε τα μάτια του κλειστά. Βγήκε αποφασιστικά στο κελάρι, αλλά ξαφνικά βλέπει τον γάτο να ορμά καταπάνω του. Φοβήθηκε πολύ και τρέχοντας με όλη την δύναμή του μπήκε κάτω από το βαρέλι.

Στενοχωρημένος επέστρεψε στην ποντικοοικογένεια, τους διηγήθηκε τι είχε συμβεί και είπε με βαριά καρδιά : «Δεν έχει φαγητό ούτε σήμερα, δεν τα βλέπω καλά τα πράγματα ! αύριο θα δούμε τι θα γίνει».

Το τρίτο βράδυ η κοιλίτσα όλων τους γουργούριζε από την πείνα. Είχαν να φάνε σχεδόν τρεις μέρες.

Σαν ήρθε η ώρα, όλη η ποντικοοικογένεια βγήκε από την τρύπα και στάθηκε κάτω από το βαρέλι. Επιτέλους ο γάτος κοιμόταν. Ο ποντίκαρος με προσεκτικά βήματα, τοίχο-τοίχο ξανοίχτηκε στο κελάρι.

Όταν έφτασε κοντά στα σακιά με το αλεύρι ένοιωσε τον γάτο να ξυπνά. Γύρισε προς το μέρος του και είδε τον γάτο να ορμά καταπάνω του. Η καρδιά του πήγε να σπάσει από τον φόβο. Γρήγορα σκαρφάλωσε πάνω στα σακιά και με ένα πήδημα πιάστηκε από την αρμαθιά των καλαμποκιών που κρέμονταν από το ταβάνι. Εκεί έμεινε ακίνητος. Κοντανάσαινε και η καρδιά του χτύπαγε δυνατά. Η ποντικοοικογένεια παρακολουθούσε με αγωνία.

Ο γάτος ετοιμαζόταν να σκαρφαλώσει στα σακιά. Ξαφνικά ο Τοσοδούλης βγήκε κάτω από το βαρέλι και έτρεξε προς την άλλη πλευρά που ήταν τα κρασοβάρελα. Εκεί σταμάτησε και άρχισε να κάνει θόρυβο για να τραβήξει την προσοχή του γάτου. Ο γάτος κοίταξε προς το μέρος του ξαφνιασμένος και όρμησε προς αυτόν. Ο τοσοδούλης κρύφτηκε γρήγορα κάτω από το κρασοβάρελο. Την ίδια στιγμή ο ποντίκαρος πήδησε από την αρμαθιά πάνω στα σακιά. Ο γάτος κοίταξε προς το μέρος του και με ένα σάλτο άρχισε να σκαρφαλώνει στα σακιά. Ο ποντίκαρος ξανανέβηκε στην αρμαθιά.

Ο Τοσοδούλης βγήκε κάτω από το κρασοβάρελο και άρχισε να ξανάκανε φασαρία. Ο γάτος τότε κοίταξε αγριεμένος προς τον Τοσοδούλη και με ένα νέο σάλτο όρμησε προς αυτόν. Ο Τοσοδούλης κρύφτηκε ξανά κάτω από το κρασοβάρελο, ενώ ταυτόχρονα ο ποντίκαρος πήδησε από την αρμαθιά στα σακιά. Έκανε πως πάει να κατέβει και γρύλισε. Ο γάτος όρμησε πάλι προς το μέρος του.

Οι προκλήσεις των ποντικιών και το κυνηγητό του γάτου, διαρκούσαν για πολύ ώρα. Η υπόλοιπη ποντικοοικογένεια παρακολουθούσε με αγωνία. Τελικά ο γερόγατος κουράστηκε και αποκαμωμένος σταμάτησε τα περά δώθε.

Τότε ο ποντίκαρος πρότεινε στον γάτο : «Πρέπει να βρούμε μια λύση ! Εσύ είσαι γέρος γάτος και θέλεις την ησυχία σου, αλλά και εγώ έχω οικογένεια και πρέπει να την ταΐζω ! Έχω να σου προτείνω μια λύση !»

Ο γάτος εξουθενωμένος από την κούραση και καθώς δεν είχε κουράγια για άλλα σάλτα, κούνησε το κεφάλι του με συγκατάβαση και περίμενε να ακούσει τον ποντίκαρο.

Ο ποντίκαρος έβαλε την πιο γλυκιά φωνή του και είπε :

«Εμείς είμαστε μικρόσωμοι. Μπορούσαμε να ζούμε και με λίγο φαγητό. Αν ήθελες μπορούμε να τρώμε και λίγο από το φαγητό σου και έτσι το κελάρι να μένει απείραχτο και καθαρό».

«Αν είστε φρόνιμοι και καθαροί». Είπε ο γάτος. «Θα μπορούσα να σας αφήνω καμιά φορά να τρώτε και κανένα καρύδι !»

«Και την ουρά στο λάδι καμιά φορά». Φώναξε με τόλμη ο Τοσοδούλης, ξεθαρρεύοντας.

«Σπάνια, γιατί είστε απρόσεκτοι». Είπε ο γάτος βαριανασαίνοντας.

«Εγώ όμως ανησυχώ αν θα τηρηθούν όλα αυτά». Έκφρασε τους φόβους της η ποντικίνα μπαίνοντας στην κουβέντα.

«Κυρία μου» ανταπάντησε ο γάτος. «Σας παρακαλώ ! Όταν δίνουμε το λόγο μας, τον δίνουμε και τον τηρούμε! Είμαστε σοβαροί, γάτοι και ποντίκια εμείς !»

Ο ποντίκαρος κατέβηκε από τα σακιά, ακούμπησε το πόδι του στο πόδι του γάτου και είπε : «Γώρα που δώσαμε τα πόδια, θα περάσουμε μια ζωή χαρισάμενη. Έλα Τοσοδούλη δώσε και εσύ το πόδι σου στον γάτο και να πάμε στην φωλιά μας !»

«Γενναίο ! θα τον φωνάζουμε, Γενναίο. Είναι παλικάρι ! είναι λεβέντης !» Φώναξε ο παππούς ποντικός.

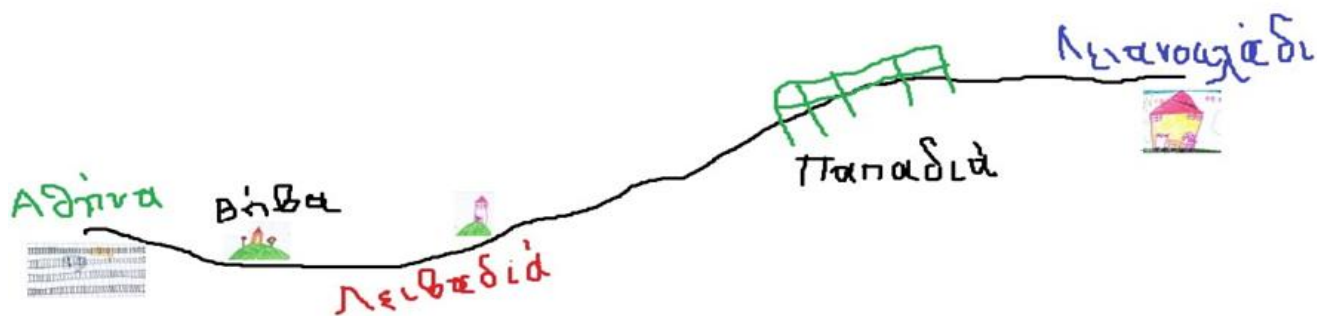
Από τότε όλη η ποντικοοικογένεια, ακόμα και ο γάτος φώναζαν τον ποντικούλη, Γενναίο.

Το Γέρικο Τρένο

Οι ένθετες ζωγραφιές είναι έργα παιδιών. Το παραμύθι διαβάστηκε σε ομάδα 33 παιδιών ηλικίας 3 έως 7 ετών. Μετά την ανάγνωση του παραμυθιού, ζητήθηκε από τα παιδιά να ζωγραφίσουν κάτι που να έχει σχέση με το

παραμύθι. Τα παιδιά ζωγράρισαν ατομικά ή σε παρέες 2 ή 3 παιδιών, το θέμα που ήθελαν, ελεύθερα και ανεπηρέαστα.

Τα παλαιότερα χρόνια, κάθε πρωί, στον μεγάλο σταθμό των τρένων της Αθήνας, ο Σταθμάρχης συγκέντρωνε τους οδηγούς των τρένων και τους ανακοίνωνε το που θα ταξιδέψει κάθε τρένο. Ένα από αυτά τα πρωινά οι οδηγοί των τρένων είχαν μαζευτεί στο γραφείο του σταθμάρχη και ήταν έτοιμοι να ακούσουν τα δρομολόγια.

Τα τρένα τα είχαν καθαριστεί από το βράδυ και ήταν έτοιμα για τα ταξίδια τους.

Στο κάθε τρένο είχαν δώσει ξεχωριστό όνομα.

Έτσι, εκείνη την ημέρα, όταν συγκεντρώθηκαν όλοι, ο σταθμάρχης είπε :

«Ο Μικρούλης θα πάει στην Χαλκίδα».

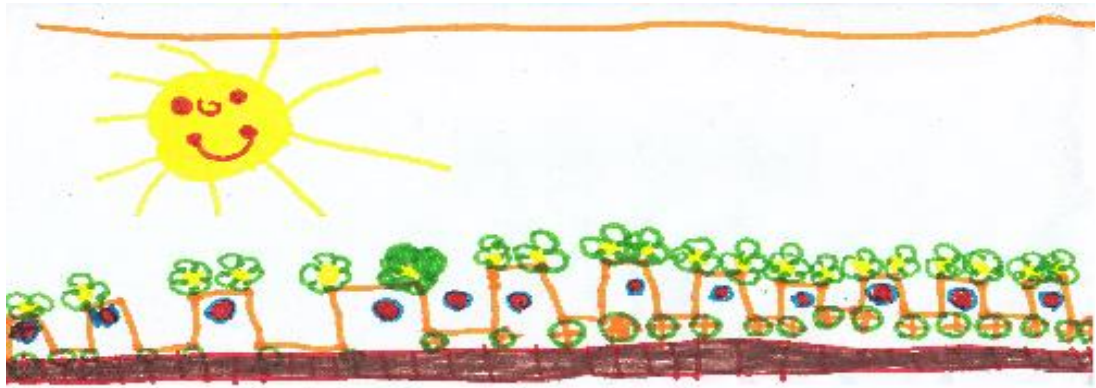
«Ο Τοσοδούλης θα πάει στο Κιάτο».

«Ο Μικροκαμωμένος (με τα ωραία βαγόνια), θα ταξιδέψει για την Πάτρα».

«Ο Μικροπόδης (το τρένο αυτό το έλεγαν έτσι γιατί είχε μικρούς τροχούς), θα ταξιδέψει για την Καλαμάτα,

«Ο Ωραίος (το ομορφότερο τρένο), θα πάει στο αεροδρόμιο, να υποδεχτεί τους τουρίστες για να τους μεταφέρει στην πόλη».

«Ο Τεράστιος που ήταν και το ποιο μεγάλο τρένο, θα πάει στην Θεσσαλονίκη. Έχουν μαζευτεί πολλοί άνθρωποι που θέλουν να πάνε στην συμπρωτεύουσα. Έχει μερικές ημέρες, που άνοιξε η Διεθνής έκθεση Θεσσαλονίκης και όλοι θέλουν να την επισκεφτούν !»

«Ο Δυνατός, το δυνατότερο, το μακρύτερο, αλλά και το πιο αργοκίνητο τρένο, θα κουβαλήσει τα βαριά εμπορεύματα, από πόλη σε πόλη».

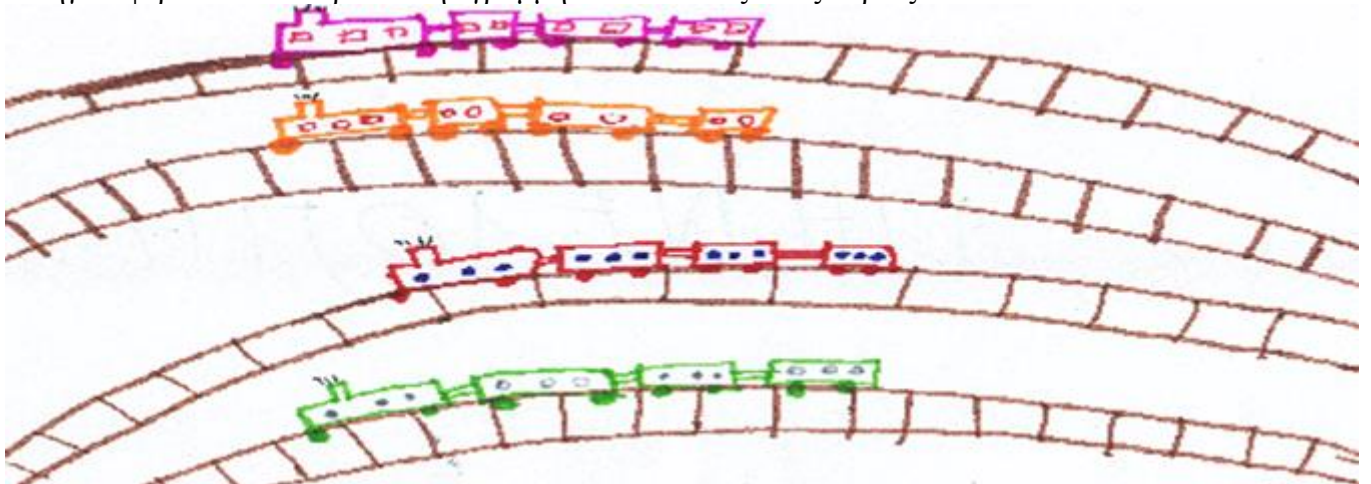

«Ο Γρήγορος (το τρένο που έτρεχε πιο γρήγορα από όλα τα άλλα), θα μείνει στο σταθμό, σαν εφεδρικό. Μπορεί να χρειαστεί για κάποιο έκτακτο δρομολόγιο ή για να βοηθήσει σε ξαφνική βλάβη άλλου τρένου ή για κάποιο άλλο απρόβλεπτο γεγονός».

«Ο Παππούς Καρβουνιάρης, το τρένο που η μηχανή του έκαιγε κάρβουνο, θα καθίσει να ξεκουραστεί. Δούλεψε σκληρά τόσα χρόνια ! Τώρα είναι η ώρα να δουλέψουν οι νέοι ! Έκανε πάρα πολλά ταξίδια και ήρθε η ώρα της ξεκούρασης !»

Οι οδηγοί έφεραν το κάθε τρένο στην γραμμή του και άνοιξαν τις πόρτες.

Μπήκαν μέσα οι επιβάτες, οι ελεγκτές εισιτηρίων, οι υπάλληλοι του κυλικείου, οι μηχανικοί και τέλος οι οδηγοί. Οι μηχανές των τρένων ήταν αναμμένες, έτοιμες να ξεκινήσουν και έκαναν πολύ θόρυβο.

Για να ξεκινήσει όμως ένα τρένο πρέπει ο σταθμάρχης να σηκώσει την ειδική πράσινη ταμπελίτσα και να την δείξει στον οδηγό.

Όλοι οι οδηγοί περίμεναν να πάρουν το σήμα της αναχώρησης.

Ο σταθμάρχης κοιτούσε το ρολόι του και την κατάλληλη στιγμή, σήκωσε την πράσινη ταμπελίτσα, για να την δει ο οδηγός του τρένου που έπρεπε να φύγει.

Ακούγονταν παντού χαρούμενα σφυρίγματα Τού ου ουτ, Τού ου ουτ και τα αγκομαχητά των μηχανών Τσαφ τσούφ, τσαφ τσούφ. . . . μέχρι που το ένα μετά το άλλο, τα τρένα πήραν τον δρόμο τους και χάθηκαν από τα μάτια μας.

Η ημέρα περνούσε ήσυχα, ο σταθμάρχης συζητούσε με τους βοηθούς του για τα επόμενα δρομολόγια που θα γινόντουσαν. Πολύ άνθρωποι ήταν στα γκισέ και έβγαζαν εισιτήρια. Άλλοι ήταν στο γραφείο πληροφοριών και ζητούσαν να πληροφορηθούν για τα δρομολόγια και τις τιμές των εισιτηρίων.

Ένας αστυνομικός επέβλεπε τον χώρο, ώστε να μην γίνεται φασαρία.

Στην αίθουσα αναμονής μερικοί επιβάτες περίμεναν να περάσει η ώρα και να έρθει το τρένο που θα τους πήγαινε στον προορισμό τους.

Όλα ήταν ήσυχα και ήρεμα !

Ξαφνικά το κόκκινο τηλέφωνο πάνω στο γραφείο του σταθμάρχη, που ήταν μόνο για έκτακτες ανάγκες, κουνούνισε δυνατά ! Τριν Ντριν τριύν ντριύν !!!

Ο σταθμάρχης σήκωσε το ακουστικό. Άκουγε προσεκτικά, και το πρόσωπο του έδειχνε ανήσυχο. Κουνούσε το κεφάλι του και στο τέλος είπε πολύ σοβαρά : Θα κάνω ότι μπορώ. Θα κάνω το καλύτερο !

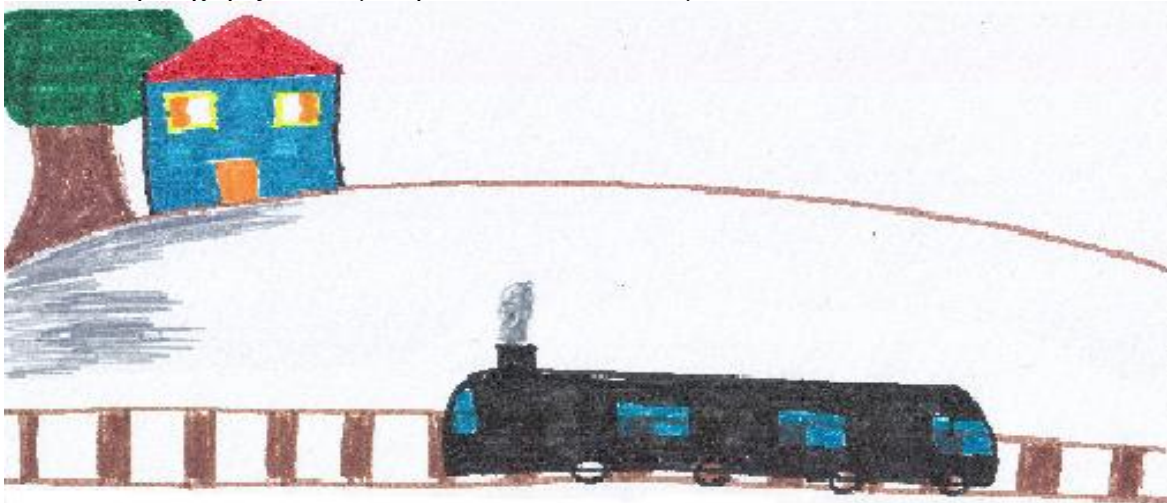
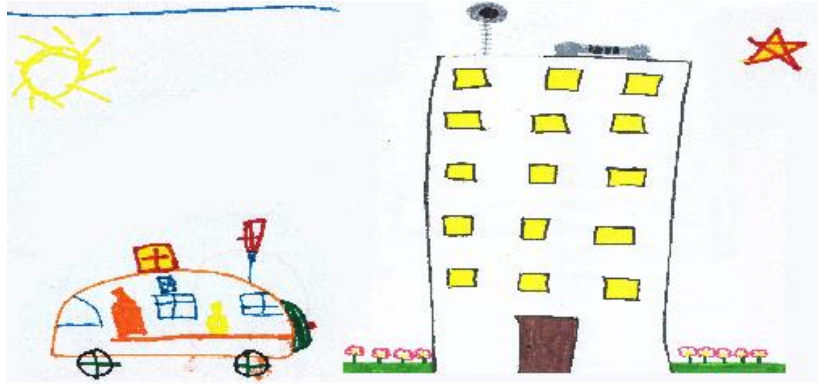
Έκλεισε το ακουστικό, στράφηκε προς τους βοηθούς του και τους είπε : «Υπάρχει μεγάλη ανάγκη ! Ένα παιδάκι στην Λαμία αρρώστησε ξαφνικά. Το Νοσοκομείο εκεί, δεν έχει τα κατάλληλα φάρμακα για να το γιατρέψουν !

Δεν έχουν εκεί την ένεση, τα χάπια και την αλοιφή, για να το κάνουν οι γιατροί καλά το παιδάκι. Κινδυνεύει η υγεία του.

Από στιγμή σε στιγμή, έρχεται ένα ασθενοφόρο με τα φάρμακα και πρέπει όσο πιο γρήγορα γίνεται να τα πάμε στον σταθμό Λειανοκλαδίου κοντά στην Λαμία.

Εκεί άλλο ασθενοφόρο θα περιμένει να τα πάρει και να τα πάει στο Νοσοκομείο της Λαμίας. Ειδοποιήστε τον οδηγό του γρήγορου τρένου, να φέρει το τρένο στην πρώτη γραμμή. Να έχει την μηχανή του αναμμένη και μόλις έρθουν τα φάρμακα, να τα πάρει και να φύγει αμέσως. Τηλεφωνήστε στους σταθμούς, που θα βρει στο δρόμο του το τρένο και πείτε τους, ότι θα περνά χωρίς να σταματήσει σε κανέναν σταθμό».

Το γρήγορο τρένο ήρθε στην πρώτη γραμμή. Η μηχανή του ακουγόταν να δουλεύει. Δεν άργησε να ακουστεί η σειρήνα του ασθενοφόρου που έφερε τα φάρμακα Ιου ίου, Ιου ίου, Ιου ίου, Ιου ίου.

Ο σταθμάρχης περίμενε στην πόρτα του σταθμού.

Μόλις το ασθενοφόρο έφθασε πήρε τα φάρμακα και γρήγορα τα πήγε στον οδηγό του τρένου.

Ο οδηγός πήρε τα φάρμακα και ξεκίνησε αμέσως για το ταξίδι. Έτρεχε με όση δύναμη είχε ! Τσαφ τσουφ, τσαφ τσουφ. . . .

Πριν από τον κάθε σταθμό σφύριζε δυνατά και πολλές φορές: Τού ου ου, Τού του του, Τού ου ου. . .

Δεν σταματούσε σε κανένα σταθμό !

Ό οδηγός, κάθε τόσο, μιλούσε στον ασύρματο με τον σταθμάρχη και τον ενημέρωνε για το που βρισκόταν.

«Είμαι κοντά στην Οινόη !»

«Φθάνω στην Θήβα !»

«Μόλις πέρασα από τον σταθμό της Λειβαδιάς !»

«Τώρα άρχισα να ανεβαίνω το βουνό!»

«Είμαι πάνω στην μεγάλη σιδερένια γέφυρα της Παπαδιάς !»

Και ξαφνικά όμως, ο οδηγός έβαλε τις φωνές :

«Αμάν ; τι θόρυβος ήταν αυτός ; ωχ ωχ !!, κύριε σταθμάρχη το τρένο σταμάτησε ! Έχουμε ζημιά ! Κατεβαίνω με τον μηχανικό να δούμε τι ζημιά έγινε».

Ο οδηγός και ο μηχανικός κατέβηκαν, κοίταξαν τους τροχούς του τρένου και διαπίστωσαν ότι το μεγάλο σίδηρο, που ένωνε και κινούσε τους αριστερούς τροχούς, είχε σπάσει !

Ο οδηγός στενοχωρημένος και απελπισμένος ενημέρωσε από τον ασύρματο στον σταθμάρχη :

«Έσπασε ο σύνδεσμος των τροχών ! Το τρένο δεν

μπορεί να μετακινηθεί ! Πρέπει, απαραίτητα, να βάλουμε ένα καινούργιο ανταλλακτικό, αλλά που να βρούμε ανταλλακτικό εδώ στην ερημιά που είμαστε; Τι θα γίνει με το παιδάκι ; Δεν ξέρω τι να κάνω !»

Ο σταθμάρχης ανήσυχος και στεναχωρημένος κοίταξε τους βοηθούς του και είπε:

«Το γρήγορο τρένο έπαθε βλάβη στην γέφυρα της Παπαδιάς ! Χρειάζεται ανταλλακτικό ! Πως θα το στείλουμε ;

Το πρώτο τρένο, που θα επιστρέψει στον σταθμό, θα είναι εδώ μετά από τέσσερες ώρες. Τι θα κάνουμε; Τι αναποδιά ήταν αυτή; Το παιδάκι στην Λαμία κινδυνεύει !!»

Όλοι έμειναν βουβοί. Ξαφνικά μίλησε ο οδηγός του Γέρικου τρένου και είπε :

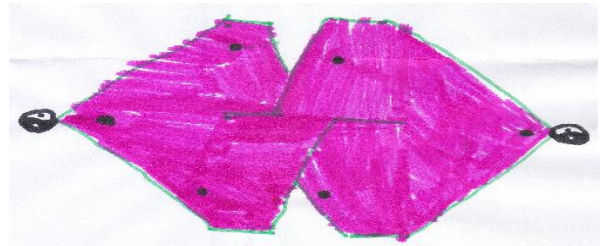
«Δεν υπάρχει άλλη λύση, θα πάω εγώ με τον καρβουνιάρη. Βαστούν τα κότσια του ακόμα. Τώρα θα δείτε πόσο αξίζουν τα γέρικα κόκκαλα !»

Μιας και δεν υπήρχε άλλη λύση ο σταθμάρχης συμφώνησε :

«Φέρε τον καρβουνιάρη και φορτώστε το ανταλλακτικό και να φύγει όσο μπορεί πιο γρήγορα».

Φόρτωσαν στο γέρικο τρένο το ανταλλακτικό και έφυγε από τον σταθμό, αγκομαχώντας και σφυρίζοντας. Όλοι ήταν ανήσυχοι γιατί φοβόντουσαν ότι δεν θα τα καταφέρει.

Το γέρικο τρένο πέρασε από τον σταθμό της Θήβας, πέρασε από τον κάμπο της Βοιωτίας, πέρασε από το σταθμό της Λειβαδιάς και άρχισε να ανεβαίνει στο βουνό ιδρώνοντας – ξειδρώνοντας, φυσώντας – ξεφυσώντας.

Ο οδηγός έριχνε με ένα μεγάλο φτυάρι, κάρβουνα στην μηχανή και κοίταζε τα όργανα του τρένου. Το τρένο δυσκολευόταν στην ανηφόρα και μαύρος καπνός έβγαινε από το φουγάρο του.

Κοντοφτάνανε στην γέφυρα. Η μηχανή ζοριζόταν πολύ. Τα είχε δώσει όλα ! Οι δυνάμεις της την εγκατέλειπαν.

Το γρήγορο τρένο σταματημένο πάνω στην γέφυρα, άρχισε να διακρίνεται στο βάθος της γραμμής.

Ένα κουράγιο χρειαζόταν ακόμα, μια μεγάλη τελευταία προσπάθεια. Από την μηχανή άρχισαν να πετάγονται σπίθες, ακούγονταν τριξίματα και παράξενοι θόρυβοι.

Τώρα το γρήγορο τρένο φαινόταν πλέον καθαρά. Λίγα μέτρα τριακόσια, διακόσια τους χώριζαν ακόμα.

Λάδια πετάγονταν από την μηχανή. Οι θόρυβοι είχαν αρχίσει να γίνονται βροντές.

Από το φουγάρο της μηχανής έβγαιναν ανακατεμένες, γλώσσες φωτιάς και μαύρος καπνός.

Τώρα χρειάζονταν η δύναμη της θέλησης. Ένα τελευταίο κουράγιο και Τσαφ τσουφ, τσιφ τσοφ, τσος, ταφφ, τος, τσ, τ, τσσσς. . .

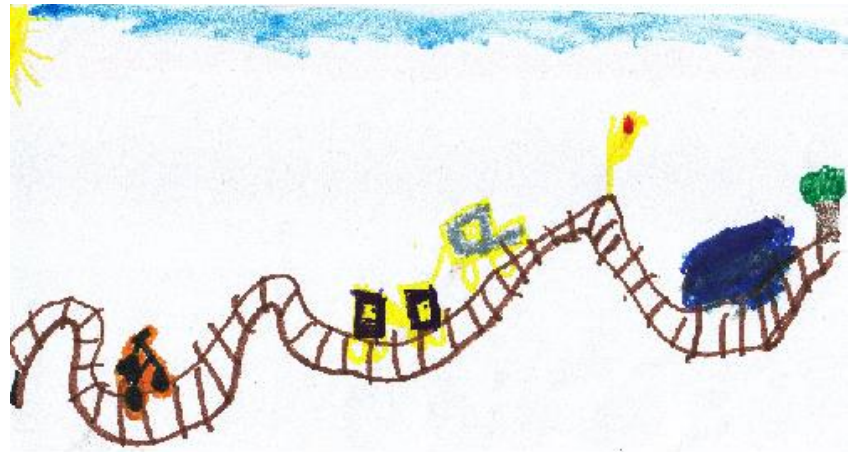
Αυτό ήταν ! είχε έρθει το τέλος !

Η μηχανή του γέρικου τρένου σταμάτησε για πάντα να δουλεύει !

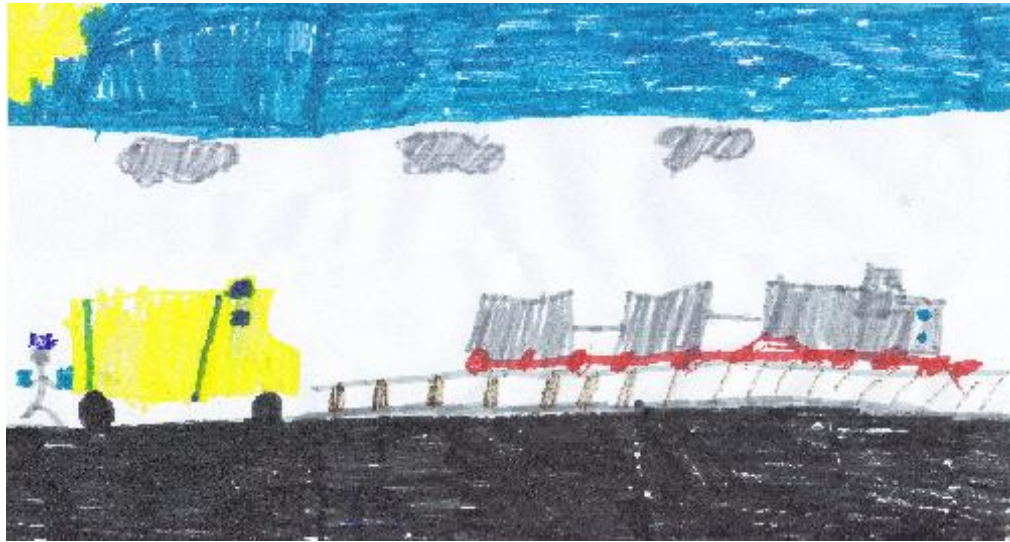
Ευτυχώς, είχε φτάσει πολύ κοντά στο γρήγορο τρένο. Σχεδόν το ακουμπούσε.

Οι οδηγοί και οι μηχανικοί των δυο τρένων μετέφεραν το ανταλλακτικό και σε λίγο το εγκατέστησαν στο γρήγορο τρένο.

Όταν ολοκληρώθηκε η επισκευή, έδεσαν το Γέρικο τρένο πίσω από το γρήγορο και όλοι μαζί έφυγαν για τον σταθμό Λειανοκλαδίου.

Εκεί τους περίμεναν με ανυπομονησία ο σταθμάρχης του σταθμού Λειανοκλαδίου και ο οδηγός του ασθενοφόρου, που είχαν μάθει για την βλάβη και ήταν πολύ ανήσυχοι.

Ο οδηγός του ασθενοφόρου πήρε τα φάρμακα, για να τα μεταφέρει στο Νοσοκομείο της Λαμίας.

Το ασθενοφόρο άρχισε να τρέχει με όλη την δύναμή. Η σειρήνα του ακουγόταν δυνατά Ιου ίου, Ιου ίου, Ιου ίου, Ιου ίου. Τα φώτα του αναβόσβηναν. Ο φάρος του στριφογύριζε συνεχώς.

Τελικά, οι γιατροί πήραν τα φάρμακα την κατάλληλη στιγμή.

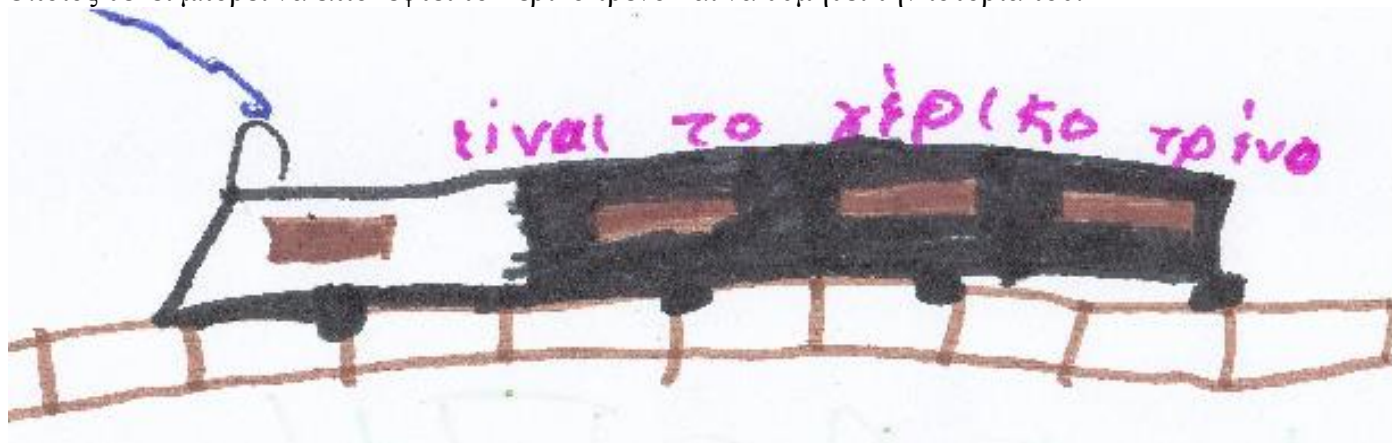

Έκαναν την ένεση στο παιδάκι και με τα υπόλοιπα φάρμακα άρχισαν την θεραπεία του. Σύντομα το μικρό παιδί έγινε καλά και γύρισε κοντά στους γονείς του, στα αδελφάκια του και τους φίλους του.

Οι σταθμάρχες της Αθήνας και του Λεινοκλαδίου συνεννοήθηκαν και από την ημέρα εκείνη το Γέρικο τρένο αναπαύεται στον σταθμό Λεινοκλαδίου, σε ένα ξεχωριστό μέρος.

Είναι εκεί ημέρα και νύχτα, με ήλιο και βροχή, για να θυμίζει ότι η προσφορά μπορεί να δοθεί από τον καθένα μας. Μικρό ή μεγάλο, δυνατό ή αδύναμο.

Όποιος θέλει μπορεί να επισκεφτεί το Γέρικο τρένο και να θυμηθεί την ιστορία του.

Και έτσι, έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Το κεράτιον

Ήταν μια ανοιξιάτικη ημέρα. Τα παιδιά θα επισκέπτονταν το παλιό κάστρο και ήταν χαρούμενα. Το κάστρο ήταν χτισμένο πάνω στον λόφο, φαίνονταν από όλη την πόλη, ήταν το στολίδι της, ιδιαίτερα το βράδυ όταν το φώτιζαν οι προβολείς, έμοιαζε παραμυθένιο.

Η απόσταση από το σχολείο δεν ήταν μεγάλη και έτσι συνδυάστηκε η επίσκεψη και με πρωινό περίπατο. Μετά τα τελευταία σπίτια της πόλης, ο δρόμος που οδηγούσε στο κάστρο, ανάμεσα από το δασάκι των πεύκων, άρχισε να ανηφορίζει και να στενεύει. Τα παιδιά κουβέντιαζαν μεταξύ τους και καμιά φορά κοντοστέκονταν προσπαθώντας να διακρίνουν που ήταν τα πουλάκια που τιτίβιζαν και πότε-πότε, κοίταζαν προς την πόλη, προσπαθώντας να εντοπίσουν το σπίτι τους.

Όσο πλησίαζαν το κάστρο φάνταζε θεόρατο, τα τείχη ήταν αφάνταστα χοντρά και είχαν τεράστιες πέτρες. Στην μεγάλη είσοδο του κάστρου τους περίμενε η ξεναγός, που θα τους συνόδευε στην

επίσκεψη. Επισκέφθηκαν την αίθουσα του θρόνου, την αίθουσα χορού, την τραπεζαρία, τα δωμάτια που έμεναν οι άρχοντες και η αρχόντισσες του κάστρου, την βιβλιοθήκη, την αίθουσα ανάπαυσης και μουσικής, ως και τα λουτρά και την τουαλέτα. Οι διάφοροι χώροι, ήταν ο ένας καλύτερος από τον άλλο, χρυσά ταβάνια, τεράστιες ζωγραφιές στους τοίχους, έπιπλα πανέμορφα, μιμιπελό φινετσάτα.

Σαν τελείωσε η ξενάγηση, η ξεναγός είπε στον δάσκαλο και τα παιδιά, ότι αν ήθελαν μπορούσαν, μόνοι τους, να επισκεφτούν το υπόλοιπο κάστρο, να δουν τις πολεμίστρες και την θέα της πόλης. Ο δάσκαλος είπε στα παιδιά να προσέχουν να μην γίνει καμιά ζημιά και ότι σε μια ώρα θα συγκεντρωθούν όλοι στην είσοδο, για να αρχίσει η επιστροφή.

Τα παιδιά ξεχύθηκαν στους διαφόρους χώρους. Άλλος πήγε στις πολεμίστρες, άλλος στην βεράντα, ο Μιλτιάδης πήγε στην αίθουσα του θρόνου, είχε βάλει στόχο να καθίσει στον θρόνο, ήθελε να δει πως αισθάνεται ο άρχοντας. Κοίταξε ολόγυρά του, κανένας δεν ήταν στην αίθουσα, κάθισε λοιπόν διστακτικά στον θρόνο. Η ελπίδα του ότι θα ένοιωθε κάτι το ιδιαίτερο διαψεύστηκε, άσε που ήταν και τελείως άβολο το κάθισμα. Σηκώθηκε απογοητευμένος, περιεργάστηκε το χρυσοκέντητη πάντα που ήταν πίσω από τον θρόνο και στην συνέχεια την προσοχή του τράβηξε το μαρμαρίνο τζάκι.

Ήταν τεράστιο, από σκαλιστό μάρμαρο και στο κέντρο της καμινάδας είχε ανάγλυφο βασιλικό στέμμα. Αριστερά και δεξιά από το στέμμα υπήρχαν δυο θυρεοί, ήταν τα οικόσημα του άρχοντα του πύργου, πάντα βέβαια σε σχήμα ασπίδας και αυτοί φτιαγμένοι από μάρμαρο. Ο ένας θυρεός είχε δέκα τρία στρογγυλά μαρμαράκια ανάγλυφα σαν κουμπιά.

Ο Μιλτιάδης, σαν πειραχτήρι που ήταν, άρχισε με το δάκτυλό του να πατά στην τύχη τα μαρμαράκια λέγοντας το γνωστό, "5,10,15, . . . 100". Απότομα μια τεράστια δύναμη αέρα τον ρούφηξε μέσα στην καμινάδα του τζακιού.

Τον έφερε κάμποσες τούμπες στον αέρα και τον προσγείωσε στο μέσο μιας λαϊκής αγοράς. Οι άνθρωποι που ήταν τριγύρω του, φορούσαν ρούχα παλιάς εποχής, ήταν κουκουλωμένοι με μαντήλες και κασκόλ και έδειχναν ότι κρυώνουν. Περπατούσαν και συμπεριφέρονταν λες και δεν είχε συμβεί τίποτα, φαίνονταν σαν να μην πρόσεξε κανένας τον ερχομό του Μιλτιάδη.

Μίλησε σε μια κυρούλα, αλλά αυτή συνέχισε τον δρόμο της χωρίς να φανεί ότι τον άκουσε. Κοιτούσε γύρο του απορημένος και προσπαθούσε να καταλάβει τι συνέβαινε. Από την απέναντι μεριά, είδε ένα παιδάκι να έρχεται προς το μέρος του τρέχοντας, παραμερίζοντας και σπρώχνοντας τους διαβάτες για να περάσει, όταν έφτασε μπροστά του, δεν τον παραμέρισε, αλλά πέρασε μέσα από το σώμα του, λες και δεν υπήρχε, λες και ήταν αόρατος.

Τα έχασε, κοίταξε το σώμα του, ακούμπησε στο στήθος του το χέρι του. Το χέρι μπήκε μέσα στο σώμα του. "Μα πως; Έγινα διάφανος; Τι κόσμος είναι αυτός; Διερωτήθηκε". Τότε άκουσε το βουητό μιας μέλισσας που έρχονταν καταπάνω του και ταυτόχρονα διαπίστωσε ότι συρρικνώνονταν και τελικά έγινε τόσο μικρός σαν την μέλισσα και ταυτόχρονα αιωρούνταν.

Η μέλισσα του μίλησε λέγοντας του : «Καλωσόρισες στην νέα διάσταση. Ενεργοποίησες την μηχανή του χρόνου. Εδώ είμαστε είναι μια παλιά εποχή, δεν μας μιλάει κανένας γιατί δεν μας βλέπουν, είμαστε αόρατοι. Υπάρχουν ακόμα δυο τρείς που έχουμε έρθει σε αυτή την διάσταση. Και να έχεις υπόψη σου, ότι όταν βλέπεις κάποιον που έχει έρθει πριν από εσένα, τότε παίρνεις τις διαστάσεις του, γι' αυτό μίκρυνες όταν με είδες, όταν δεις τον ελέφαντα να δεις πόσος θα γίνεις».

«Εγώ θέλω να γυρίσω πίσω, στους γονείς μου και στους φίλους μου». Είπε παραπονιάρικα ο Μιλτιάδης.

«Αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο, κανένας δεν ξέρει, ούτε που είναι η μηχανή του χρόνου, ούτε βεβαίως πως ενεργοποιείτε, μπορεί και να μην γυρίσεις ποτέ εκεί, από όπου ήρθες!»

«Μα εγώ δεν έκανα τίποτα, απλά περιεργαζόμουν το τζάκι του κάστρου». Είπε ο Μιλτιάδης και έδειξε το κάστρο ψηλά στον λόφο.

«Πάμε στο κάστρο να μου πεις τι ακριβώς έκανες Μιλτιάδη, μήπως καταφέρουμε και ενεργοποιήσουμε την επιστροφή μας, στην δική μας διάσταση».

«Μα πως ξέρεις το όνομά μου ; Εγώ δεν σου το είπα;» Ρώτησε ο Μιλτιάδης.

«Σε αυτή την κατάσταση που είμαστε αλλάζουν πάρα πολλά, αποκτάς άλλες δυνατότητες! Εδώ είμαστε αόρατοι, μπορούμε να μαντεύουμε τα ονόματα των άλλων, να μικραίνουμε και να μεγαλώνουμε, να μιλάμε όποια γλώσσα θέλουμε, δεν χρειάζεται να τρώμε και άλλα που θα τα μάθεις με τον καιρό. Πάμε τώρα».

Πέταξαν μέχρι το κάστρο και μπήκαν στην αίθουσα του θρόνου. Ο άρχοντας κάθονταν μπροστά στο τζάκι σκυφτός και σγάρλιζε την φωτιά με το σκαλιστήρι του τζακιού, την μασιά, έδειχνε στενοχωρημένος και σκεπτικός. Στις καρέκλες γύρω του, κάθονταν η οικογένειά του, δεν μιλούσε κανείς τους.

«Τι συμβαίνει και είναι όλοι τους στενοχωρημένοι». Ρώτησε ο Μιλτιάδης την μέλισσα.

«Στην πόλη υπάρχει επιδημία, είναι πολλοί οι άρρωστοι. Πολλοί άνθρωποι χάνονται και ο άρχοντας δεν ξέρει τι να κάνει. Σ' αυτά τα χρόνια που είμαστε τώρα, αν αρρώσταινες ήσουν καταδικασμένος. Δεν υπήρχαν φάρμακα, ιατρικές εξετάσεις και οι γιατροί, λίγα πράγματα γνώριζαν».

«Και τώρα τι θα γίνει ;» Ρώτησε με αγωνία ο Μιλτιάδης.

«Ποιος ξέρει; Οι γιατροί, Μιλτιάδη, δίνουν στους άρρωστους κάποια βότανα, θα δούμε τι θα γίνει, εμείς πάντως δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι. Για πες μου τι πείραξες στο τζάκι».

«Να σε αυτόν τον θυρεό πάταγα στην τύχη τα μαρμαράκια που εξέχουν, ούτε που ξέρω ποια πατούσα». Είπε στενοχωρημένα ο Μιλτιάδης.

«Μην δοκιμάσουμε τίποτα τώρα. Σκέψου να πετύχουμε τον συνδυασμό και ο άρχοντας να βρεθεί στην δικιά μας εποχή! Το βράδυ που η οικογένεια θα πάει για ύπνο, τότε θα δοκιμάσουμε».

Σαν έφτασε το βράδυ και έμειναν μόνοι στην αίθουσα του θρόνου, ο Μιλτιάδης, άρχισε να πατά τα μαρμαράκια λέγοντας κάθε φορά το "5,10,15, . . . 100".

«Οι συνδυασμοί είναι χιλιάδες. Σημείωσε ποιους συνδυασμούς κάνω να μην ξανακάνουμε τους ίδιους». Είπε ο Μιλτιάδης.

«Δεν χρειάζεται. Εγώ θυμάμαι εκατομμύρια λουλούδια που είναι και τι νέκταρ έχουν, στους συνδυασμούς θα λαθέψω».

Ο Μιλτιάδης, έκανε τον ένα συνδυασμό μετά τον άλλο, αλλά δεν γινόταν τίποτα, είχε κουραστεί και κάθε τόσο έλεγε στην μέλισσα "Δεν γίνεται, τίποτα". Η νύχτα άρχισε να φεύγει και σιγά-σιγά ξημέρωσε. Οι πρώτοι θόρυβοι, που έκαναν οι υπηρέτες του κάστρου, καθώς είχαν αρχίσει να κάνουν τις δουλειές τους, άρχισαν να ακούγονται.

«Δεν γίνεται, τίποτα». Επανάλαβε για πολλοστή φορά ο Μιλτιάδης και νευριασμένος χτύπησε με την παλάμη του τον θυρεό. Αυτοστιγμής, Μιλτιάδης και μέλισσα βρέθηκαν πάλι στην κορυφή του λόφου, άλλα το κάστρο είχε εξαφανιστεί. Στην θέση του κάστρου, τώρα ήταν ένα γιαπί, πάρα πολλοί εργάτες, υλικά και άμαξες που κουβαλούσαν τα υλικά.

«Μιλτιάδη, τα κατάφερες αλλά ανάποδα. Αντί να πάμε στην δική μας διάσταση πήγαμε ποιο πίσω. Φαίνετε αυτός ο μηχανισμός σε διώχνει από την εποχή σου, σε άλλη παλαιότερη. Κάτι άλλο πρέπει να υπάρχει για την επιστροφή». Είπε απογοητευμένη η μέλισσα. «Όπως κατάλαβες, τώρα χτίζουν το κάστρο!»

«Τα σέβη μου, πρίγκιπα Μιλτιάδη». Ακούστηκε μια φωνή να λέει. Ο Μιλτιάδης είδε ένα εργάτη να σκύβει με σεβασμό χαιρετώντας τον. Ο εργάτης συνέχισε : «Ο αρχιμάστορας είναι στο γιαπί, μου είπε να τον φωνάξω, αμέσως μόλις έρθετε». Αυτά είπε και έφυγε τρέχοντας προς το γιαπί.

«Εμένα είπε πρίγκιπα;» Ρώτησε απορώντας ο Μιλτιάδης την μέλισσα.

«Μεταμορφώθηκες σε πραγματικό πρίγκιπα, κοίταξε τα ρούχα, το σπαθί, το καπέλο σου, άσε που έχεις μεγαλώσει και δείχνεις τουλάχιστον τριάντα χρονών».

«Και πώς έγινε αυτό; Τώρα είμαστε ορατοί; Είμαι και πρίγκιπας;»

«Είμαστε σε νέα διάσταση στο παρελθόν, είσαι πρίγκιπας και μεγάλος στην ηλικία. Ευτυχώς εγώ είμαι ακόμα μέλισσα».

Μέχρι να τελειώσουν την κουβέντα τους, ήρθε ο αρχιμάστορας. «Καλημέρα πρίγκιπά μου. Τα σέβη μου». Είπε ο αρχιμάστορας και έσκυψε με σεβασμό το κεφάλι.

«Σήμερα τελειώνουμε το τζάκι στην μεγάλη αίθουσα. Όλα έγιναν σύμφωνα με τις εντολές σας και τις οδηγίες του μάγου Ιεροκλής! Να σας δείξω τα σχέδια». Άνοιξε κάτι τεράστια χαρτιά και έδειχνε ποιες εργασίες έγιναν και τι υπολείπονταν.

«Εδώ είναι». Σταμάτησε για μια στιγμή και κοίταξε ολόγυρα αν παρακολουθεί κανένας την συζήτηση και συνέχισε χαμηλόφωνα, δείχνοντας στο χαρτί. «Εδώ είναι η μυστική υπόγεια στοά που ζήτησε να φτιάξουμε, ο μάγος Ιεροκλής. Εδώ είναι ο μηχανισμός που την ενεργοποιεί. Ο Ιεροκλής είπε ότι τον μυστικό κωδικό θα τον πει μόνον σε σας!»

Σαν τελείωσε την ενημέρωση ο αρχιμάστορας, ο πρίγκιπα Μιλτιάδη του ζήτησε να καλέσει τον μάγο Ιεροκλή. Μέχρι να έρθει ο μάγος, ο Μιλτιάδης λέει στην μέλισσα : «Πρέπει να μάθουμε τον κωδικό, νομίζω ότι έτσι θα επιστρέψουμε στην εποχή μας».

Ο μάγος, ήταν ντυμένος με μαύρα ρούχα, είχε μια παράξενη μεγάλη μύτη και ένα τεράστιο καπέλο στολισμένο με αστέρια.

Σαν έφτασε κοντά τους, ο Μιλτιάδης του λέει : «Ο αρχιμάστορας μου είπε ότι τελείωσες την δουλειά που σου ανέθεσα! Πες μου λοιπόν τις λεπτομέρειες που δεν γνωρίζει ο αρχιμάστορας».

«Πρίγκιπά μου. Ο δρόμος διαφυγής σε περίπτωση κινδύνου είναι έτοιμος. Για να ανοίξει πρέπει, στον θυρεό που είναι στο τζάκι, να πατηθούν τα τρία μαρμαράκια της επάνω πρώτης σειράς και μετά να χτυπήσεις με μεγάλη δύναμη το μαρμαράκι που είναι κάτω-κάτω μόνο του. Τότε ανοίγει ο δρόμος και σε ρουφάει και σε πάει αλλού».

«Που αλλού, Μάγε Ιεροκλή;»

«Για να πω την αλήθεια πρίγκιπά μου, δεν ξέρω! Δεν το γράφουν τα βιβλία μου».

«Καλά, έστω ας το δεχτούμε. Πως γυρίζεις όμως πίσω;»

«Αυτό δεν το έχω φτιάξει ακόμα. Σκέπτομαι τον τρόπο. Αλλά πρίγκιπά μου δεν υπάρχει βιασύνη, το κάστρο μέχρι να γίνει θα περάσουν ένα και δυο χρόνια, μέχρι τότε κάτι θα σκεφτώ». Απάντησε ο μάγος ανέμελα.

«Μα τι λες άνθρωπέ μου. Υπάρχει και παραυπάρχει βιασύνη. Αυτή την στιγμή πήγαινε και φτιάξε το σύστημα επιστροφής. Θα είμαι εδώ και θα περιμένω».

Ο Μάγος έφυγε για το γιατί και ο Μιλτιάδης με την μέλισσα περίμεναν να δουν τι θα γίνει. Πέρασε κάμποση ώρα και φάνηκε να έρχεται προς το μέρος τους ο μάγος. Σαν έφτασε κοντά τους, ήταν κατάντημένος και η απογοήτευση ζωγραφίζονταν στο πρόσωπό του.

«Πρίγκιπά μου, οι μαγικές δουλειές δεν θέλουν βιασύνες γιατί γίνονται και λάθη. Έκανα ότι μπορούσα άλλα απέτυχα. Δοκίμασα με ένα εργάτη. Πάτησε τα μαρμαράκι, εξαφανίστηκε, αλλά δεν επέστρεψε. Δοκίμασα με άλλο εργάτη, μήπως έκανε λάθος ο πρώτος, αλλά και αυτός αφού εξαφανίστηκε δεν ξαναεπέστρεψε».

«Τι έπρεπε να κάνουν για να επιστρέψουν;» Ρώτησε ο Μιλτιάδης κρύβοντας την αγωνία του.

«Αριστερά και δεξιά από την καμινάδα του τζακιού υπάρχουν δυο φουρούσια μαρμαρίνα σκαλιστά που έχουν από μια τρύπα. Βάζοντας από ένα κεράτιον* στην κάθε τρύπα, αυτοστιγμής επιστρέφεις από εκεί που ήρθες. Αυτό έπρεπε να κάνουν αλλά δεν μπορώ να καταλάβω τι φταίει».

«Και που να βρούμε τα κέρατα μάγε!»

«Όχι κέρατο, αλλά κεράτιον, το νόμισμά μας άρχοντά μου». Είπε ο μάγος.

«Ιεροκλή, δώσε μου δυο κεράτια. Θα δοκιμάσω εγώ και δεν θέλω καμιά αντίρρηση. Εσύ μείνε εδώ».

«Πρίγκιπά μου είναι πολύ επικίνδυνο. Οι εργάτες χάθηκαν!» Είπε ο μάγος, δίνοντας με δισταγμό, τα δυο νομίσματα στον Μιλτιάδη.

Ο Μιλτιάδης και η μέλισσα πήγαν στο γιατί, έβαλε ο Μιλτιάδης στις τρύπες τα νομίσματα και πριν πάρουν δεύτερη αναπνοή βρέθηκαν στην αίθουσα του θρόνου από όπου άρχισε η περιπέτειά του.

«Μα που ήσουν Μιλτιάδη;» Ακούστηκε η φωνή του δασκαλού του. «Σε ψάχνουμε σε όλο το κάστρο! Πρόσεξε αυτή την μέλισσα δίπλα σου μην σε τσιμπήσει, μα πως βρέθηκε η μέλισσα μέσα στην αίθουσα;».

«Μπορεί να ήρθε και από την καμινάδα». Είπε ο Μιλτιάδης, καθώς έβλεπε την μέλισσα να απομακρύνετε. Για μια στιγμή, του φάνηκε πως η μέλισσα του έκλισε το μάτι. Έτσι τελείωσε ο πρωινός περίπατος με ξενάγηση στο κάστρο της πόλης μας.

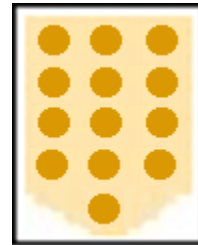
**Κεράτιον.*

Αργυρό νόμισμα, υποδιαίρεση του Βυζαντινού χρυσού νομίσματος σόλιδος (4,55 γραμ.), το οποίο επί 700 χρόνια ήταν Διεθνές νόμισμα συναλλαγών (1 σόλιδος=24 Κεράτια).

Το κοιτοπουλάκι ναυτικός

Μια φορά και ένα καιρό, πριν από πολλά χρόνια, στην άκρη ενός μικρού χωριού, ήταν το αγρόκτημα του κυρ-Λάζαρου και της κυρά-Ματίνας. Στο αγρόκτημα είχαν πέντε κοιτούλες και ένα κόκορα, τρεις πάπιες και ένα πάπο, κατσίκες, προβατάκια, ένα γαϊδαράκο και δυο μεγάλα σκυλιά.

Τα ζώακια είχαν τα σπιτάκια τους, οι κότες το κοτέτσι, οι κατσίκες με τα προβατάκια το μαντρί και τα σκυλιά τα σπιτάκια τους στην είσοδο του αγροκτήματος. Ο γαϊδαράκος είχε τον στάβλο του και τον μοιράζονταν με τις πάπιες, οι οποίες είχαν τις φωλιές τους στο βάθος του στάβλου που είχε ζέστη.

Όταν γεννούσε μια κοτούλα το αυγό της, κακάριζε χαρούμενα. Ο κόκορας κοιτούσε τις φωλιές και όταν μέτραγε πέντε αυγά, έκανε ένα δυνατό κικιρίκου, για να καταλάβει η κυρά-Ματίνα, πως όλες οι κοτούλες, είχαν γεννήσει. Σαν άκουγε η κυρά-Ματίνα τον κόκορα έπαιρνε το καλάθκι της και πήγαινε στο κοτέτσι να πάρει τα αυγά.

Ο κόκορας καμάρωνε που οι κότες γεννούσαν κάθε μέρα πέντε αυγά. Η κυρά-Ματίνα ήταν χαρούμενη για τις κοτούλες που είχε και όταν μάζευε τα αυγά από τις φωλιές, πάντα έλεγε και μια καλή κουβέντα. Πότε έλεγε «οι καλές μου οι κοτούλες» και πότε «τι ωραία αυγουλάκια κάνουν οι γλυκές μου» και καμιά φορά «μπράβο κοκορίκο με τις καλές σου κότες».

Μια ημέρα, καθώς ο κόκορας μέτραγε να αυγά να δει αν είχαν γεννήσει όλες οι κοτούλες, τα μάτια του πετάχτηκαν από την έκπληξη, όταν είδε σε μια φωλιά ένα τεράστιο αυγό. Αμέσως φώναξε τις κότες και τις ρώτησε ποια το είχε γεννήσει.

Τότε μια μικρούλα κότα,, ντροπαλά και συνεσταλμένα είπε ότι αυτή το είχε γεννήσει.

Ο κόκορας κοίταζε με απορία την μικρή κοτούλα και την ρώτησε : «Εσύ; Μα αυτό το αυγό είναι τεράστιο, είναι διπλάσιο από τα άλλα αυγά, πως το κατάφερες; Τόσα χρόνια κόκορας δεν έχω ξαναδεί τέτοιο αυγό! Τώρα τι θα κάνουμε;»

Μια χοντρή κότα διαμαρτυρήθηκε λέγοντας:

«Μα τι λες κυρ-κόκορα; Όλοι θέλουν μεγάλα αυγά και εσύ στεναχωριέσαι που η μικρή κότα γέννησε μια φορά ένα μεγάλο αυγό; Βέβαια αυτό είναι πάρα πολύ σπάνιο, αλλά δεν χάλασε και ο κόσμος!»

«Μου φαίνεται ότι δεν καταλαβαίνετε ότι η κυρά-Ματίνα δεν πρέπει να δει αυτό το αυγό. Άμα το δει θα παραπονεθεί γιατί και οι άλλες κότες δεν κάνουν τέτοια αυγά και τότε τι θα κάνετε; Μπορείτε να κάνετε τόσο μεγάλα αυγά όλες και κάθε μέρα;»

«Όχι, όχι ! Αυτό είναι αδύνατον!» Απάντησαν τρομαγμένες όλες οι κότες με μια φωνή, κοιτάζοντας ανήσυχες η μια την άλλη.

Ο κόκορας ήξερε ότι οι πάπιες γεννούν μεγάλα αυγά, έτσι σκέφτηκε να πάει στις πάπιες και να παρακαλέσει για να αφήσει το αυγό σε μια φωλιά, ώστε να νομίσει η κυρά Ματίνα ότι το γέννησαν οι πάπιες. Πήρε λοιπόν το αυγό και πήγε στον στάβλο που είχαν οι πάπιες τις φωλιές τους. Σαν έφθασε εκεί, είδε και τις τρεις πάπιες να κάθονται στις φωλιές τους.

Ο κόκορας είπε στον πάπο, που φρόντιζε τις πάπιες, ότι ήθελε να αφήσει το αυγό σε μια φωλιά. Ο πάπος του απάντησε ότι δεν μπορούν να κρατήσουν το αυγό, γιατί αυτές τις ημέρες οι πάπιες δεν γεννούν αυγά επειδή κλώθουν τα αυγά τους για να βγουν παπάκια.

Ο κόκορας απογοητεύτηκε και απελπίστηκε και καθώς ήταν έτοιμος να φύγει, μια πάπια είπε στον κόκορα: «Κυρ' κόκορα νομίζω πως βρήκα την λύση. Τα αυγά μας κλώθονται σε εικοσιτέσσερις ημέρες, ενώ της κότας σε είκοσι μια ημέρες. Εγώ άρχισα το κλώσιμο εδώ και τρεις ημέρες. Οπότε, εικοσιτέσσερα έξω τρία μας κάνει είκοσιένα. Άρα αν αφήσεις το αυγό σε εμένα να το κλώσω, σε είκοσι μια ημέρες από τα αυγά θα βγουν, τα πέντε παπάκια μου και το κοτοπουλάκι σου!».

Ακούγοντας αυτά ο κόκορα κατενθουσιάστηκε. Ευχαρίστησε την πάπια και άφησε το αυγό στην φωλιά της να το κλώσει.

Μετά από είκοσι μια ημέρες βγήκαν από τα αυγά πέντε παπάκια και ένα κοτοπουλάκι. Τα παπάκια κοιτούσαν το κοτοπουλάκι περίεργα, γιατί είχε διαφορετική φωνή, διαφορετικά πόδια, διαφορετική μύτη και λειρί. Αλλά και το κοτοπουλάκι παραξενεύονταν γι' αυτές του τις διαφορές.

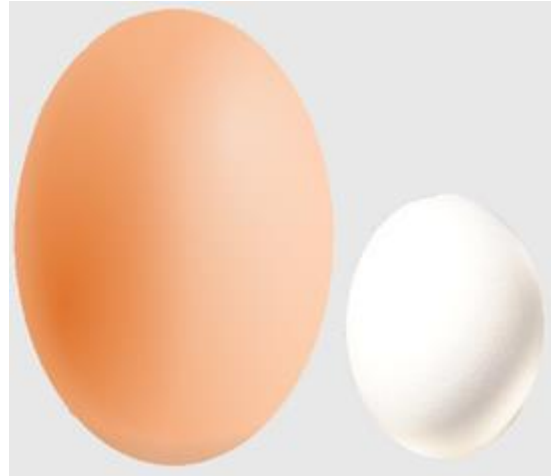
Η πάπια έμαθε σε όλα τα πουλάκια, πως να βρίσκουν τα σποράκια που έπρεπε να τρώνε, πως να πίνουν νερό και πως να κουνιάζουν κάτω από τα φτερά της για να ζεσταίνονται.

Έτσι περνούσαν οι ημέρες μέχρι που ήρθε η ημέρα, που η πάπια έπρεπε να πάει τα πουλάκια στην λιμνούλα, για να μάθουν να κολυμπούν.

Θα πρέπει να σας πω, πως οι κότες και οι πάπιες έχουν στα πόδια τους ίδια δάχτυλα.

Όμως στις πάπιες τα δάχτυλα ενώνονται μεταξύ τους με μια πετσούλα από δέρμα και έτσι μπορούν να χρησιμοποιούν τα πόδια τους για να κολυμπούν.

Σαν έφτασαν στην λίμνη, τα παπάκια μπήκαν στο νερό και άρχισαν να πλατσουρίζουν. Το κοτοπουλάκι μπήκε λίγο στο νερό, μα ήταν αδύνατον να κολυμπήσει γιατί τα πόδια του δεν το βοηθούσαν. Η πάπια παρακολουθούσε, αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Τα παπάκια φώναζαν στο κοτοπουλάκι: «Έλα, έλα είναι πολύ ωραία!».

Το κοτοπουλάκι ξαναπροσπάθησε να κολυμπήσει αλλά δεν τα κατάφερε... δεν ήταν δυνατόν να κολυμπήσει. Τότε η πάπια πήγε κοντά του και του ζήτησε να ανέβει στην πλάτη της. Όταν το κοτοπουλάκι ανέβηκε στην πλάτη της πάπιας, αυτή κολύμπησε κοντά στα παπάκια της και όλη μαζί έκαναν μια βόλτα στην λιμνούλα.

Αφού τελείωσε το κολύμπι στην λιμνούλα, επέστρεψαν στην φωλιά τους. Μετά από λίγο, η πάπια πήγε να βρει τον κόκορα.

Σαν τον βρήκε του λέει: «Κυρ' κόκορα, ήρθε η ώρα να πάρεις το κοτοπουλάκι. Δεν μπορώ να το κρατήσω άλλο, δεν ξέρω πως να το μεγαλώσω, πρέπει να πάει στην μανούλα του, πρέπει να ζήσει στο κοτέτσι μαζί σας! Δεν είναι σωστό το κοτοπουλάκι να ζει και να μεγαλώνει σαν παπάκι!»

Ο κόκορας συμφώνησε με όσα είπε η πάπια και την ευχαρίστησε, που έκλωσε το τεράστιο αβγό της κότας. Πήγε με την πάπια στην φωλιά της και πήρε το κοτοπουλάκι.

Όταν επέστρεψε στο κοτέτσι φώναξε όλες τις κότες και είπε στο κοτοπουλάκι: «Εδώ θα είναι το σπίτι σου! Εδώ είναι η μητέρα σου - και έδειξε την μικρή κότα- και εγώ είμαι ο πατέρας σου. Κοίταξε τα πόδια σου, κοίταξε την μύτη σου, κοίταξε το λειρί σου, πρόσεξε την φωνή σου. Είναι όλα σαν τα δικά μας! Το λειρί σου μάλιστα είναι κόκκινο σαν της μητέρας σου».

Η μικρή κοτούλα αγκάλιασε το κοτοπουλάκι.

Το κοτοπουλάκι είπε στην μητέρα του: «Η πάπια μου είπε, ότι όταν θέλω να πηγαίνω βόλτα στην λίμνη, να της λέω να με πηγαίνει εκείνη! Θα με αφήνεις;»

Η κότα γέλασε και απάντησε: «Ναι, ναι, θα γίνεις το πρώτο κοτοπουλάκι ναυτικός!»

Εκείνη την ώρα ήρθε και η κυρά-Ματίνα στο κοτέτσι να πάρει τα αβγά. Σαν είδε το κοτοπουλάκι, γεμάτη απορία αναρωτήθηκε: «Που βρέθηκε αυτό το κοτοπουλάκι; Από που μας ήρθες γλυκό μου; Θα γίνεις μια όμορφη κοτούλα και θα μου γεννάς αβγουλάκια!»

Οι μέρες περνούσαν και το κοτοπουλάκι έγινε σιγά-σιγά μια ωραία κοτούλα, που τότε - τότε έκανε και καμιά βόλτα στην λίμνη.

Το λευκό σκιουράκι

Στο βουνό πάνω από το χωριό μας είναι ένα δάσος με έλατα, βελανιδιές, καρυδιές, καστανιές, φουντουκιές, κυπαρίσσια, πλατάνια και λίγο χαμηλότερα, σχεδόν έξω από το χωριό, υπάρχει ένας πευκώνας με τεράστια πεύκα.

Μέσα σ' αυτό το δάσος υπάρχουν πουλιά, χελώνες, φίδια, αλεπούδες, λύκοι, μερικά αγριογούρουνα και πολλά σκιουράκια.

Ο σκίουρος έχει τεράστια φουντωτή ουρά, το μάκρος της ουράς φτάνει τους 20 πόντους. Όσο είναι η ουρά του, είναι το μάκρος του σώματός του. Είναι το μοναδικό ζώο που μπορεί να κάθεται κάτω από την σκιά της φουντωτής ουράς του. Όπως λέει και το όνομά του 'σκιά και ουρά δηλαδή σκίουρος'.

Σε πολλά μέρη της Ελλάδας, τον σκίουρο τον ονομάζουν και βερβερίτσα.

Οι σκίουροι έχουν γούνα καφέ με γκριζές ανταύγειες και στην κοιλιά τους η γούνα έχει λευκό χρώμα. Είναι μικρά, ήρεμα και έξυπνα ζώακια. Πολύ αγαπητά σε μικρούς και μεγάλους, ευκίνητα, με γλυκύτατη εμφάνιση και χαριτωμένες κινήσεις, ειδικά όταν κάθονται με άνεση στα μακρουλά πισινά του πόδια και τρώνε καρύδια, που κρατάνε με τα μικρά μπροστινά τους ποδαράκια. Τα πόδια τους έχουν δυνατά νύχια, για να σκάβουν το έδαφος και σκαρφαλώνουν στα δέντρα.

Σε αυτό το δάσος, σε μια κουφάλα, ψηλά σε μια καρυδιά, ένα ζευγάρι σκίουρων αποφάσισε να φτιάξει την φωλιά του. Μάζεψαν ξερά μικρά κλαδιά και τα τοποθέτησαν κυκλικά μέσα στην κουφάλα και από πάνω

έβαλαν ξερά φύλλα. Είχαν φτιάξει μια ζεστή και αναπνευστική φωλίτσα και περίμεναν να έρθουν οι μέρες που η σκιουρίνα θα γεννούσε τα σκιουράκια της.

Κατά τα μέσα Μαρτίου, ένα βράδυ ήρθε η ώρα να γεννηθούν τα σκιουράκια. Ο μπαμπάς σκίουρος, που πρώτη φορά θα γινόταν πατέρας, ήταν όλο ανησυχία και νευρικότητα. Έτρεχε χωρίς λόγο από το ένα κλαδί στο άλλο και ανεβοκατέβετε στον κορμό του δένδρου, μη ξέροντας τι να κάνει. Η γιαγιά σκιουρίνα βοηθούσε την κόρη της να γεννήσει. Για μια στιγμή φώναξε στον σκίουρο: «Έλα να τα δεις, γεννήθηκαν πέντε».

Ο σκίουρος μπήκε στην φωλιά και είδε την σκιουρίνα ξαπλωμένη και τα σκιουράκια να βυζαίνουν γάλα από την μαμά τους. Τα μικρά είχαν κλειστά τα μάτια τους και δεν είχαν καθόλου γούνα. Πήγε κοντά τους, τα μύρισε και τα χάιδεψε με την μακρουλή και στρογγυλή μύτη του.

«Μια χαρά φαίνονται. Να μας ζήσουν!», ευχήθηκε ο σκίουρος όλο χαρά και ρώτησε: «Τα μάτια τους πότε θα τα ανοίξουν;»

«Σε σαράντα ημέρες. Μέχρι τότε θα έχουν αποκτήσει και λίγη γούνα», απάντησε η σκιουρίνα.

«Γιατί το ένα έχει κόκκινο δέρμα, το άλλο λευκό και τα τρία γκρι;», ρώτησε με περιέργεια ο σκίουρος.

«Δεν ξέρω, πρώτη φορά γεννάω!», απάντησε η σκιουρίνα όλο απορία.

«Κάτι πρέπει να έχει το μωρό μας!», είπε η γιαγιά σκιουρίνα με στενάχωρη φωνή και συνέχισε: «Να φωνάζετε αύριο το πρωί τον γιατρό, δεν έχω ξανακούσει σκιουράκι με λευκό δέρμα».

Πριν ξημερώσει η άλλη ημέρα, ο σκίουρος πήγε στο ιατρείο της κυράς αρκούδας, που ήταν η ιατρός του δάσους και την περίμενε να έρθει.

Σαν ήρθε η αρκούδα, της είπε για το λευκό σκιουράκι και την ρώτησε όλο αγωνία: «Λες να είναι άρρωστο κυρά αρκούδα;». Κρέμονταν από τα στόμα της περιμένοντας την απάντησή της.

Η αρκούδα σκεπτική του είπε: «Πάμε να δούμε τι συμβαίνει και τα ξαναλέμε, αλλά πως θα ανέβω εγώ στο δένδρο για να εξετάσω το μικρό; Καλύτερα να φωνάξω τον βοηθό μου τον αετό».

Φώναξε τον αετό και όλοι μαζί πήγαν στην καρδιά που ήταν η φωλιά του σκίουρου. Ο αετός πέταξε μέχρι την φωλιά, πήρε απαλά με τα πόδια του το μικρό λευκό σκιουράκι και το άφησε στα χέρια της αρκούδας. Η αρκούδα άρχισε να το εξετάζει. Το κοίταξε από εδώ, το κοίταξε από εκεί, έβγαλε ένα μεγάλο μεγεθυντικό φακό από την τσάντα της και κοίταξε το σκιουράκι σε όλο του το δέρμα.

Μετά έδωσε το λευκό σκιουράκι στον αετό να το ξαναπάει στην μαμά του και είπε σοβαρή-σοβαρή: «Την γνωρίζω την περίπτωση Θα περιμένουμε λίγες ημέρες μέχρι να ανοίξουν τα μάτια του και τότε θα πούμε λεπτομέρειες».

Η αγωνία του σκίουρου έφθασε στο κατακόρυφο και ρώτησε με ένταση στην φωνή του: «Θέλω να μάθω τώρα τι συμβαίνει, δεν μπορούμε να ζούμε με την αγωνία τόσες ημέρες!!!»

Η αρκούδα κοίταξε τον σκίουρο και άρχισε να λέει : «Η μελανίνη είναι μια ουσία που υπάρχει στο σώμα των ζώων και των ανθρώπων. Έτσι ανάλογα με την ποσότητα μελανίνης που έχει κάθε άνθρωπος, άλλος είναι ξανθός, άλλος μελαχρινός και άλλος σκούρος ή πολύ σκούρος σχεδόν μαύρος. Αυτή η ουσία μας προστατεύει από τον ήλιο, γι' αυτό το καλοκαίρι με τον πολύ ήλιο το δέρμα των ανθρώπων σκουραίνει. Όταν στο σώμα δεν υπάρχει η ουσία της μελανίνης, τότε το δέρμα είναι κατάλευκο σαν λευκό σεντόνι. Όταν η μελανίνη απουσιάζει από τον οργανισμό του ανθρώπου ή του ζώου, τότε λέμε ότι το άτομο αυτό έχει λευκισμό. Είναι πάρα πολύ σπάνια περίπτωση».

«Και λοιπόν, μην με κρατάς σε αγωνία κυρά αρκούδα !!»

Η αρκούδα συνέχισε: «Όταν γεννηθεί ένα μωρό με λευκισμό το δέρμα του είναι άσπρο για πάντα και όταν βγάλει μαλλιά θα είναι και αυτά άσπρα, για πάντα άσπρα. Αν είναι ζωάκι θα γίνει η γούνα του ή τα φτερά του άσπρα».

«Και αν είναι άσπρο το σκιουράκι τι σημαίνει;» Ρώτησε ο σκίουρος τρελαμένος από την αγωνία.

«Πρώτα από όλα, δεν θα πρέπει να το βλέπει ο ήλιος γιατί θα του κάψει το δέρμα. Δεύτερον θα πρέπει να βρίσκει την τροφή του μόνον την νύχτα. Τρίτον θα το βλέπουν εύκολα οι εχθροί του, και τέταρτον μπορεί να έχει αχρωματοψία, οπότε θα τα βλέπει όλα χωρίς χρώματα, δηλαδή άσπρα και μαύρα. Γι' αυτό σου είπα θα τα πούμε όταν ανοίξει τα μάτια του».

«Και για το κόκκινο σκιουράκι τι λες; Δεν θα το δεις;», ξαναρώτησε ο σκίουρος ανήσυχος.

«Το κόκκινο σκιουράκι είναι μια χαρά, κάθε χρόνο χιλιάδες σκιουράκια γεννιούνται κόκκινα. Λένε μάλιστα ότι ζουν περισσότερα χρόνια και ότι δεν τα φοβίζεται το κρύο και το χιόνι το χειμώνα». Αυτά είπε η αρκούδα και απομακρύνθηκε μαζί με τον αετό.

Πέρασαν σαράντα ημέρες και τα μικρά σκιουράκια άνοιξαν τα μάτια τους. Αμέσως ο σκίουρος πήρε το λευκό σκιουράκι, που είχε αρχίσει να βγάζει λευκή γούνα και το πήγε στην ιατρό αρκούδα. Η αρκούδα εξέτασε ξανά το σκιουράκι, πάτησε το κάτω βλέφαρο του ματιού του με την ποδάρα της προς τα κάτω, για να δει όλο το μάτι και είπε στον μπαμπά σκίουρο: «Τα πράγματα είναι όπως τα είπαμε, 'λευκισμός', εφόσον δεν έχει κόκκινα μάτια δεν αλλάζει τίποτα από όσα είπαμε».

Να προσέχετε αυτά που είπα 'όχι ήλιο και ψάξιμο για τροφή το βράδυ και να είσαι βέβαιος ότι θα γίνει ένας πανέμορφος σκίουρος».

Ο καιρός πέρασε γρήγορα, τα μικρά σκιουράκια τώρα είχαν μεγαλώσει αρκετά και είχαν εκπαιδευτεί στο πως να βρίσκουν την τροφή τους και να αποφεύγουν τους εχθρούς τους. Κατά το τέλος Ιουλίου, η μητέρα τους, που είναι πάντα ο αρχηγός της οικογένειας στους σκίους, είχε βάλει πρόγραμμα εργασίας. Τα τέσσερα σκιουράκια θα μαζεύουν τις τροφές την ημέρα, το άσπρο σκιουράκι θα μαζεύει τροφές το βράδυ και ο πατέρας σκίουρος θα βρίσκει αποθήκες, για να κρύβει τις τροφές, ώστε να έχουν φαγητό τον χειμώνα, που όλα τα σκέπαζε το χιόνι.

Έτσι οι μικροί σκίιοι όλη την ημέρα ήταν έξω από την φωλιά και έψαχναν για τροφή, κουβαλώντας στην κουφάλα του δέντρου ότι έβρισκαν, καρύδια, κουκουνάρια, φουντούκια, αμύγδαλα, φρούτα, βατόμουρα, άνθη, έντομα, μυρμηγκία, πεταλούδες και σκαθάκια. Το κόκκινο σκιουράκι έφερε καμιά φορά αυγά πουλιών και βατράχων. Το λευκό σκιουράκι, είχε ειδικευτεί στο μάζεμα μανιταριών, έφερε και δηλητηριασμένα μανιτάρια. Τα σκιουράκια δεν παθαίνουν τίποτα αν φάνε δηλητηριασμένα μανιτάρια.

Οι σκίιοι δεν πέφτουν σε χειμέρια νάρκη, αλλά μένουν στη φωλιά όσο ο καιρός είναι άσχημος, έτσι έχουν ανάγκη από τις τροφές που κρύβουν. Ο πατέρας σκίουρος έπρεπε να κρύβει τις τροφές σε κρυψώνες, που να είναι κοντά στην φωλιά τους για να τις βρίσκουν εύκολα τον χειμώνα. Τώρα ήταν επτά τα στόματα που θα έπρεπε να έχουν τροφή τον χειμώνα.

Τους ξηρούς καρπούς, καρύδια, κουκουνάρια, φουντούκια, αμύγδαλα, ο πατέρας σκίουρος τους έθαψε στο χώμα. Άνοιξε τρύπες, έβαλε μέσα τους καρπούς και τους σκέπασε. Όσοι τροφές δεν χωρούσαν μέσα στην φωλιά τους τις έβαλε σε μια άλλη κουφάλα του δένδρου.

Έτσι σαν ήρθε ο χειμώνας και άρχισαν τα μεγάλα κρύα και τα χιόνια, η οικογένεια των σκίιων κάθονταν μέσα στην φωλιά. Ο ένας κοντά στον άλλον για να χουχουλιάζονται και ροκάνιζαν με τα κοφτερά δοντάκια τους τις τροφές που είχαν μαζέψει.

Μια ημέρα καθώς προσπαθούσε ένα σκιουράκι με τα δόντια του να ανοίξει ένα καρύδι, ακούστηκε ένα κρακ και έσπασε το δόντι του. Έβγαλε μια στριγκλιά και άρχισε τα κλάματα. Η σκιουρίνα πήρε τον μικρό αγκαλιά και του είπε: «Είσαι τυχερός που είσαι σκίουρος. Όσα δόντια και αν χαλάσουν στους σκίους δεν πειράζει. Σε λίγες ημέρες βγαίνουν καινούργια. Οι άνθρωποι για παράδειγμα, έχουν τα ίδια δόντια για όλη τους την ζωή, πρέπει να τα προσέχουν και να τα πλένουν συνέχεια, αλλιώς θα τα χάσουν».

Οι ημέρες περνούσαν ευχάριστα, μέχρι που μια μέρα, ήταν Φεβρουάριος ακόμα, ο σκίουρος γύρισε στην φωλιά και είπε γεμάτος λίπη στην σκιουρίνα: «Τα περισσότερα καρύδια, αμύγδαλα και φουντούκια, που

Andrew Fulton
φωτογράφος άγριας ζωής

Αμύγδαλα Καρύδι
με φύτρα

έκρυσσε στο έδαφος, έβγαλαν φύτρα και δεν μπορούμε να τα φάμε. Έφερα όσα δεν έχουν φυτρώσει. Πιστεύω ότι θα μας φθάσουν μέχρι να καλοσυνέψει ο καιρός και να μπορούμε να βρούμε νέα τροφή».

«Δεν έπρεπε να τα βάλεις όλα σε τρύπες στο χώμα», είπε αυστηρά η σκιουρίνα και συνέχισε: «Δεν ξέρεις πως από την υγρασία φυτρώνουν οι ξηροί καρποί και από ένα αμύγδαλο ή ένα καρύδι γίνονται ολόκληρα δένδρα; Καλά λένε οι άνθρωποι ότι αν δεν ήμασταν εμείς τα σκιουράκια να κρύβουμε καρπούς στο χώμα δεν θα γίνονταν τα δάση».

Έτσι πέρασε και αυτός ο χειμώνας. Τα σκιουράκια από δυο, έγιναν επτά και τώρα ποιος ξέρει πόσα θα είναι. Το μόνο βέβαιο είναι, ότι λευκός σκίουρος θα είναι μόνο ένας.

Το μυστικό της πυραμίδας

Μια φορά και ένα καιρό πριν από πάρα πολλά χρόνια, ήταν δυο μικρά ποντικάκια. Ήταν πάρα πολύ καλοί φίλοι και ονειρεύονταν, όταν μεγαλώσουν να κάνουν ένα ταξίδι σε μακρινή χώρα. Πέρασαν τα χρόνια, μεγάλωσαν, και σκέφτηκαν, πως ήρθε η ώρα να πραγματοποιήσουν το όνειρό τους. Αποφάσισαν λοιπόν να μπουν στο πρώτο καράβι, που θα έφευγε από το λιμάνι για ξένη χώρα.

Κατέβηκαν λοιπόν στο λιμάνι και μπήκαν στο πρώτο καράβι, που θα έφευγε για το εξωτερικό. Επειδή δεν είχαν χρήματα για εισιτήριο παρακάλεσαν τον καπετάνιο να τους πάρει μαζί του.

Ο καπετάνιος τους είπε: «Το καράβι έχει προορισμό την Αίγυπτο. Αν δεν έχετε χρήματα για εισιτήριο και φαγητό, θα πρέπει να δουλέψετε στο καράβι. Κάθε πρωί θα πρέπει να σκουπίζετε και να σφουγγαρίζετε το κατάστρωμα». Οι ποντικοί δέχτηκαν τους όρους του καπετάνιου και χάρηκαν που το όνειρό τους θα γίνει πραγματικότητα.

Το καράβι ξεκίνησε το ταξίδι του και μετά από λίγες ημέρες αγκυροβόλησε στο λιμάνι της Αλεξάνδρειας.

Ο καπετάνιος πριν αποβιβαστούν από το καράβι τους είπε: «Να επισκεφθείτε οπωσδήποτε τις πυραμίδες ! Θα σας εντυπωσιάσουν οι καμήλες, αλλά με την αφόρητη ζέστη να προσέχετε πολύ να μην καείτε από τον ήλιο ! Το καράβι θα φύγει αύριο το μεσημέρι. Αν θέλετε ελάτε να επιστρέψουμε μαζί».

Οι πυραμίδες είναι στην περιοχή Γκίζα, μακριά από την Αλεξάνδρεια. Οι δυο φίλοι για να πάνε εκεί έπρεπε να πάρουν λεωφορείο, αλλά για ακόμα μια φορά δεν είχαν χρήματα. Αποφάσισαν λοιπόν να μπουν ως λαθρεπιβάτες. Χώθηκαν κάτω από μια θέση και δεν έβγαλαν μιλιά μέχρι να φθάσουν.

Σαν έφθασαν στην Γκίζα, είδαν τις πυραμίδες, που ήταν ψηλές σαν βουνά και χτισμένες με τεράστιες τετράγωνες πέτρες. Παντού υπήρχε άμμος! Όσο μακριά έβλεπαν τα μάτια τους υπήρχε μόνον άμμος. Δεν υπήρχε πουθενά δένδρο ή λουλούδι.

Γύρω από τις πυραμίδες ήταν πάρα πολύ τουρίστες και αρκετές καμήλες. Οι καμήλες έμοιαζαν με μεγάλα άλογα. Είχαν μια καμπούρα στην πλάτη τους, μακρύ λαιμό και πολύ πλατιά πέλματα. Όση ώρα τις κοιτούσαν, αυτές μασουλούσαν λες και έτρωγαν τσίχλα. Ήταν η πρώτη φορά που οι ποντικοί έβλεπαν καμήλες!

Η μεγαλύτερη πυραμίδα, ήταν η πυραμίδα του Χέοπα. Ο Χέοπας ήταν Φαραώ. Δηλαδή ήταν ανώτερος από βασιλιά ! Οι άνθρωποι εκεί, πίστευαν, ότι ήταν και βασιλιάς και θεός μαζί.

Οι δυο φίλοι αποφάσισαν να επισκεφθούν την πυραμίδα του Φαραώ Χέοπα. Πέρασαν την είσοδο της πυραμίδας μαζί με άλλους τουρίστες. Περπατούσαν σε ένα μεγάλο διάδρομο, όταν είδαν στον τοίχο μια μικρή τρύπα. Σαν ποντικοί που ήταν χώθηκαν μέσα σ' αυτή και έτσι χωρίστηκαν από τους άλλους τουρίστες. Περπάτησαν στην στενή και σκοτεινή τρύπα ώσπου μπήκαν σε ένα δωμάτιο.

Στο δωμάτιο ήταν κάποιοι άνθρωποι ντυμένοι με παράξενα ρούχα, οπλισμένοι με βέλη, σπαθιά και ακόντια. Μόλις είδαν τους ποντικούς, τους έπιασαν, τους έδεσαν και τους μετέφεραν στο διπλανό δωμάτιο. Εκεί είδαν κάποιο κάθεται πάνω σε ένα χρυσό θρόνο, ντυμένο με χρυσά ρούχα. Δεξιά του θρόνου υπήρχε μια ζωντανή τίγρης. Μόλις

τους είδε άνοιξε το στόμα της και γρύλισε, λες και έβλεπε δυο ωραίους μεζέδες. Αριστερά του θρόνου βρισκονταν αρκετοί άνθρωποι με παράξενα ρούχα, που είχαν μεγάλη γένια και μουστάκια.

Ένας από αυτούς πήγε μπροστά σ' αυτόν που κάθονταν στον θρόνο και είπε με σεβασμό: «Μεγάλε Φαραώ Χέοπα, αυτοί οι ποντικοί βρήκαν τον μυστικό διάδρομο και ήρθαν μέχρι εδώ!»

Ο Φαραώ τους κοίταξε αγριεμένος και ρώτησε : «Πως ανακαλύψατε το μυστικό στενό μονοπάτι, που μόνο τα πνεύματα περνούν;»

«Κύριε Φαραώ, εμείς είμαστε ποντίκια και τρυπώνουμε πάντα σε τρύπες, έτσι φθάσαμε μέχρι εδώ. Που να ξέρουμε ότι ζεις μετά από τόσες χιλιάδες χρόνια; Όλος ο κόσμος και τα βιβλία λένε πως έχεις πεθάνει!»

«Πεθαίνει ποτέ ο θεός, ανόητο ποντίκι;» Ρώτησε ο Φαραώ εκνευρισμένος.

«Ε, όχι και θεός, είπαμε να λέμε υπερβολές αλλά όχι και έτσι !», είπε ο άλλος ποντικούς, ξεθαρρεύοντας. «Πες μας κύριε Φαραώ, τι φάρμακο πίνετε όλοι σας και ζείτε τόσα χρόνια;»

Ο Φαραώ απευθύνθηκε τους υπηρέτες εκνευρισμένος και ρώτησε: «Πως μου μιλάνε με τόση αυθάδεια και ασέβεια ; Πως γνωρίζουν για το μυστικό μαγικό φάρμακο και ότι δεν είμαι θεός; Πάρτε τους να μην τους βλέπω και φυλακίστε τους ! Αύριο το πρωί θα τους θυσιάσουμε».

Οι υπηρέτες πήραν τους ποντικούς, τους έδεσαν και τους έβαλαν σε ένα κελί φυλακής. Όμως, ξέχασαν ότι οι ποντικοί έχουν δόντια κοφτερά. Έτσι σύντομα έκοψαν τα σκοινιά και ελευθερώθηκαν. Σκαρφάλωσαν μέχρι το παράθυρο του κελιού και από εκεί δραπέτευσαν.

Περιπλανήθηκαν στους διαδρόμους και μπήκαν σε ένα δωμάτιο να ξεκουραστούν. Εκεί είδαν αρκετές κοπέλες, η μια ομορφότερη από την άλλη, να κάθονται γύρω από μικρά τραπεζάκια πάνω σε πολύχρωμα μεταξένια μαξιλάρια και κουβέντιαζαν. Πάνω στα τραπεζάκια υπήρχαν γλύκα όλων των ειδών. Μερικές κοπέλες χόρευαν στο κέντρο του δωματίου τον χορό της κοιλιάς, ντυμένες με ονειρεμένα ρούχα και ανεμίζοντας αραχνοϋφαντες μαντήλες.

Οι ποντικοί κρύφτηκαν κάτω από μια καρέκλα κοντά στην πόρτα και παρακολουθούσαν τις κοπέλες που χόρευαν. Όπως καθόντουσαν και έβλεπαν τον χορό, μπήκε στο δωμάτιο μια άλλη κοπέλα και χωρίς να προσέξει, πάτησε την ουρά του ενός ποντικού. Τότε έγινε πανζουρλισμός! Ο ποντικός από τον πόνο τσίριξε με όλη του την δύναμη. Οι κοπέλες μόλις είδαν τους ποντικούς φοβήθηκαν. Άλλες ανέβηκαν στα τραπέζια ουρλιάζοντας, άλλες πήραν σβάρνα μαξιλάρια, γλυκά, καρέκλες και τραπεζάκια καθώς προσπαθούσαν να βγουν από το δωμάτιο, και δυο-τρεις είχαν πέσει κάτω καθώς πεδικλώθηκαν από τα μακριά φουστάνια τους.

Τελικά οι ποντικοί φοβήθηκαν πιο πολύ από τον σαματά που έκαναν οι κοπέλες και πριν εμφανιστούν οι φρουροί, έφυγαν τρέχοντας από το δωμάτιο.

Περιπλανήθηκαν σε διάφορους διαδρόμους και ξάφνου βρέθηκαν σε ένα τεράστιο χώρο. Εκεί υπήρχε μια τεράστια τετράγωνη πέτρα που έμοιαζε με τραπέζι. Η πέτρα είχε μια τρύπα στο κέντρο από την οποία έβγαине φωτιά ! Ένας παράξενος άνθρωπος χόρευε χοροπηδώντας σαν τρελός. Είχε κολλημένα φτερά από παγώνι στα πόδια, τα χέρια και το κεφάλι του. Το σώμα του ήταν βαμμένο με διάφορα χρώματα και έλεγε κάτι ακαταλαβίστικα λόγια ρίχνοντας λευκή σκόνη πάνω στην φωτιά. Η σκόνη πέφτοντας στη φωτιά προκαλούσε μια μικρή έκρηξη, δημιουργώντας ένα πολύχρωμο συννεφάκι.

Πίσω από τον χορευτή ήταν πολλοί άνθρωποι ντυμένοι με μακριά λευκά ρούχα, σαν ράσα και μουρμούριζαν όλοι μαζί, σαν να προσεύχονταν. Οι ποντικοί παρακολουθούσαν με μεγάλη περιέργεια τη σκηνή. Ο χορευτής συνέχισε να ρίχνει σκόνη στην φωτιά, ώσπου για μια στιγμή αντί για σύννεφο, εμφανίστηκε ένα γιγαντιαίο τζίνι.

Αυτοί που μουρμούριζαν σταμάτησαν και έβγαλαν άγριες φωνές. Ο χορευτής σταμάτησε και αυτός τον τρελό χορό, σήκωσε τα χέρια του προς το τζίνι και το ρώτησε: «Ποιος είναι ο μεγαλύτερος βασιλιάς του κόσμου;».

«Ο Φαραώ», απάντησε το τζίνι με απόλυτη βεβαιότητα.

«Θα είναι πάντα ο μεγαλύτερος;» Ξαναρώτησε ο χορευτής.

«Όχι για πολύ καιρό ακόμα, γιατί δυο ποντικοί βρήκαν τον μυστικό διάδρομο και έμαθαν το μυστικό του Φαραώ», απάντησε το τζίνι.

Με αγανάκτηση και αγωνία ο χορευτής ρώτησε ξανά το τζίνι: «Που είναι τώρα αυτοί οι ποντικοί;»

«Εδώ μέσα, μαζί σας!», απάντησε το τζίνι και χάθηκε.

Ο χορευτής κοίταξε τριγύρω του αγριεμένος. Οι άνθρωποι με τα λευκά ράσα σκορπίστηκαν και άρχισαν να ψάχνουν. Οι δυο ποντικοί πάγωσαν από τον φόβο τους. Κοιτάχτηκαν φοβισμένοι και σαν αστραπή βγήκαν από το δωμάτιο και άρχισαν να τρέχουν στον διάδρομο. Ο διάδρομος ήταν ανηφορικός και σταμάτησαν να ξαποστάσουν σε ένα δωμάτιο που δεν είχε ταβάνι και μπορούσαν να δουν τον ουρανό.

Στο δωμάτιο υπήρχαν γύρω-γύρω πάρα πολλά ράφια, στα οποία ήταν τοποθετημένα κάτι στρόγγυλα διαφανή τζάμια, σαν μεγάλα πιάτα. Στο κέντρο του δωματίου ήταν μια μακρουλή και χοντρή σωλήνα στραμμένη προς τον ουρανό.

Ένα από τα ποντίκια κοίταξε μέσα από την σωλήνα και είδε το φεγγάρι. Το έβλεπε τόσο κοντά, μα τόσο κοντά, λες και ήταν δίπλα του. Το ποντίκι φώναζε τον φίλο του να δει και αυτός το φεγγάρι. Καθώς έρχονταν ο ποντικός τρέχοντας, πεδικλώθηκε, έσπρωξε λίγο την σωλήνα, και το φεγγάρι χάθηκε! Τώρα φαινόταν ένα κόκκινο αστέρι.

Παραμέρισαν ξανά την σωλήνα και είδαν μια ομάδα από χιλιάδες αστέρια, ήταν σαν σύννεφο αστεριών. Συνέχισαν να μετακινούν την σωλήνα για να δουν και άλλα αστέρια, ώσπου ξαφνικά ακούστηκαν βήματα έξω από το δωμάτιο. Παράτησαν την μαγική σωλήνα και έτρεξαν να κρυφτούν κάτω από μια ντουλάπα.

Ο ένας από τους δυο που ήρθαν στο δωμάτιο, κοίταξε παραξενεμένος την σωλήνα και διερωτήθηκε: «Μα ποιος πείραξε το τηλεσκόπιο; Πρέπει να το ξανασυντονίσουμε!»

Οι δυο φίλοι ποντικοί αποφάσισαν ότι έπρεπε να φύγουν. Σκαρφάλωσαν λοιπόν στον τοίχο και βγήκαν από το άνοιγμα που είχε το ταβάνι.

Βρέθηκαν έξω από την πυραμίδα και τότε διαπίστωσαν ότι βρίσκονταν στην κορυφή της.

Κοιτάζοντας από ψηλά έβλεπαν τους ανθρώπους να φαίνονταν σαν μικρές κούκλες. Καθώς παρατηρούσαν από ψηλά τους ανθρώπους, φύσηξε δυνατός αέρας που σήκωσε πολύ σκόνη στον ουρανό. Τα μάτια των ποντικών γέμισαν άμμο και άρχισαν να δακρύζουν. Προτού καταλάβουν τι έγινε, ο αέρας τους παρέσυρε και άρχισαν να γλιστρούν προς τα κάτω. Τελικά, κουτροβαλώντας, κατέβηκαν όλη την πυραμίδα και έφθασαν στο έδαφος κοντά σε δυο καμήλες.

Η μια καμήλα τους κοίταξε με μεγάλη απορία και ρώτησε : «Πως ανεβήκατε στην κορυφή της πυραμίδας; Τόσα χρόνια είμαι εδώ και κανένας δεν έχει ανεβεί στην κορυφή!»

«Μα δεν ανεβήκαμε απ' έξω! Φτάσαμε στην κορυφή, αφού πρώτα περάσαμε από πολλούς διαδρόμους και δωμάτια», απάντησε ένας από τους ποντικούς.

«Μέσα στην πυραμίδα υπάρχει μόνο ένας διάδρομος και ένα δωμάτιο που είναι ο τάφος του Φαραώ, η λεγόμενη σαρκοφάγος. Που βρήκατε εσείς τους πολλούς διαδρόμους και δωμάτια;»

«Υπάρχουν πολλά δωμάτια και στην περιπλάνηση μας σ' αυτά, γνωρίσαμε τον Φαραώ, τις χορεύτριες, τον χορευτή και είδαμε το φεγγάρι μέσα από μια σωλήνα», επέμενε ο ποντικός.

«Γνωρίσατε τον Φαραώ;», διερωτήθηκε η καμήλα και απευθύνθηκε στη διπλανή της καμήλα λέγοντας: «Τα καημένα τα ποντίκια ζαλίστηκαν από την κατρακύλα και δεν ξέρουν τι λένε! Άκου γνώρισαν τον Φαραώ! Καθίστε λίγο σε σκιά να συνέλθετε, γιατί ο ήλιος θα σας χειροτερέψει», συμβούλεψε τα ποντίκια.

Τα ποντίκια κατάλαβαν ότι αυτό που έζησαν μέσα στην πυραμίδα δεν θα το πίστευε κανένας, έτσι σταμάτησαν την κουβέντα με τις καμήλες.

Με το ένα και το άλλο, οι ώρες πέρασαν, άρχισε να σουρουπώνει και έτσι γύρισαν στην πόλη της Γκίζας. Η κοιλιά τους γουργούριζε από την πείνα, όμως δεν είχαν χρήματα και έτσι μπήκαν κρυφά στην κουζίνα ενός εστιατορίου. Κρύφτηκαν λοιπόν σε μια γωνιά και περίμεναν την κατάλληλη στιγμή.

Στο εστιατόριο μαγειρεύαν μόνο το αγαπημένο φαγητό των ανθρώπων της Αίγυπτου, το Κόσαρι, αποτελούμενο από ρεβίθια, φακές και ρύζι. Η ώρα του φαγητού τους δεν άργησε να έρθει, καθώς ένας σερβιτόρος ξέχασε ένα πιάτο με κόσαρι πάνω σε ένα πάγκο. Οι δύο φίλοι έφαγαν το κόσαρι σε 'μηδέν χρόνο' και βγήκαν από την κουζίνα σαν κύριοι.

Σαν χόρτασαν σκέφτηκαν ότι είναι ώρα να επιστρέψουν στο καράβι. Μπήκαν λοιπόν ξανά κρυφά στο λεωφορείο και σε λίγο έφθασαν στο λιμάνι της Αλεξάνδρειας και μπήκαν στο καράβι.

Όταν το πρωί καθώς το καράβι ξεμάκρυνε από το λιμάνι, τους βρήκε ο καπετάνιος και τους ρώτησε: «Πως τα περάσατε στην Γκίζα; Σας άρεσαν οι πυραμίδες;»

Οι δυο φίλοι είπαν τάχα αστεειυόμενοι στον καπετάνιο: «Γνωρίσαμε και τον Φαραώ!»

Ο καπετάνιος έβαλε τα γέλια λέγοντας: «Ωστε έμαθε ο Φαραώ πως θα πηγαίνατε να τον δείτε και σας περίμενε! Μπράβο! Μπράβο!»

Το καράβι συνέχισε να ξεμακραίνει και οι δυο φίλοι κοίταζαν προς την στεριά χαρούμενοι. Ήταν ευτυχισμένοι που έζησαν ένα αξέχαστο ταξίδι, γιατί είχαν πραγματοποιήσει το όνειρό τους. Η επίσκεψή τους στην Αίγυπτο είχε εκτός από περιπέτειες και ευχάριστες στιγμές. Είχαν δει τόσα παράξενα πράγματα που θα τα θυμόντουσαν σε όλη τους την ζωή.

Το ναύαγιο

Εκείνη την χρονιά στο παραλιακό χωριό μας, είχαν έρθει αρκετοί για καλοκαιρινές διακοπές. Τα παιδιά και ιδιαίτερα τα αγόρια, είχαν γίνει μόνιμοι εξερευνητές στο καράβι της διπλανής παραλίας, που από χρόνια είχε προσαράξει, ή όπως έλεγαν οι ναυτικοί, είχε καθίσει στην άμμο.

Το καράβι σκούριαζε εγκαταλελειμμένο. Έγερνε μισοβυθισμένο και στις δυο πλευρές της πλώρης του έγραφε με μεγάλα γράμματα 'ΟΛΥΜΠΙΑ'.

Κανένας δεν ήξερε πως βρέθηκε εδώ το καράβι ένα ξημέρωμα. Ο καθένας έλεγε την δικιά του ιστορία. Άλλοι έλεγαν ότι ήταν πειρατικό, άλλοι ότι έκανε λαθρεμπόριο, άλλοι ότι το προσάραξαν επίτηδες για να πάρουν αποζημίωση και άλλοι ότι με αυτό είχαν έρθει στον πόλεμο κατάσκοποι από ξένη χώρα.

Τα παιδιά δεν ενδιαφέρονταν για την ιστορία του καραβιού. Το ενδιαφέρον τους εξαντλούνταν στο να ανεβαίνουν στο κατάστρωμά του και να κάνουν βουτιές. Προσπαθούσαν με την βουτιά, να φθάσουν μέχρι τον πυθμένα της θάλασσας και μετά να βγουν στην επιφάνεια κρατώντα στο χέρι τους λίγη άμμο. Οι πιο δραστήριοι, έκαναν και τούμπα στον αέρα πριν βουτήξουν στα νερά.

Ο Αυγουστής έμενε χειμώνα, καλοκαίρι στο νησί και γνώριζε καλά τα κατατόπια του καραβιού. Είχε εξερευνήσει όλους τους χώρους και όλα τα καταστρώματα. Όταν έμπαινε στην 'Γέφυρα' του πλοίου και έπιανε το τιμόνι του καραβιού, έπαιρνε ύφος καπετάνιου. Αυτό το καλοκαίρι είχε γίνει κολλητός με τον Ξενοφώντα, που είχε έρθει στον παππού και στην γιαγιά του από την Λαμία, για ξεκαλοκαιριό. Που τους έβρισκες, που τους έχανες, όλη την ημέρα στο καράβι ήταν.

Μια ημέρα εκεί που οι δυο φίλοι εξερευνούσαν το μηχανοστάσιο, ο Ξενοφών παραμέρισε ένα σιδερένιο βαρέλι. Αυτό γλίστρησε και πέφτοντας με δύναμη στο σκουριασμένο πάτωμα του καραβιού, το τρύπησε και φάνηκε η άμμος του βυθού. Τους φάνηκε περίεργο που αντίκρισαν μόνο άμμο και καθόλου νερό. Στην άμμο ήταν μεγάλες πέτρες στοιβαγμένες σε ένα κύκλο και στην μέση του κύκλου υπήρχε μια μαύρη τρύπα. Το φως βέβαια ήταν ελάχιστο, αλλά διέκριναν κάτι που τους φάνηκε σαν πηγάδι.

Οι δυο φίλοι κοιτάχτηκαν με απορία και ο Αυγουστής αναρωτήθηκε : «Πηγάδι μέσα στην θάλασσα ;»

Ο Ξενοφών γονάτισε δίπλα στην τρύπα που είχε ανοίξει το βαρέλι, έσκυψε βάζοντας το κεφάλι του μέσα σ' αυτή, κοίταξε ολόγυρα κάτω από το πάτωμα του μηχανοστασίου και είπε : «Το νερό της θάλασσας που είναι Αυγουστή ;»

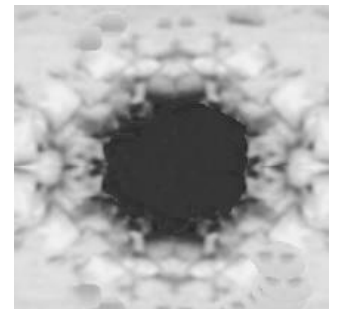
«Με το που κώλυσε το καράβι φαίνετε ότι έφραξε τα νερά !». Απάντησε αυτός και συνέχισε : «Να κατέβουμε να δούμε τι είναι αυτό το πηγάδι, από εδώ που είμαστε δεν φαίνετε τίποτα».

Χωρίς δεύτερη σκέψη, τα δυο παιδιά πήδησαν στην άμμο.

Οι πέτρες γύρω από την τρύπα είχαν επάνω τους λίγη άμμο, που μαρτυρούσε ότι είχαν μείνει αρκετό καιρό σε αυτή την θέση. Δεν ήταν τυχαία εκεί ! Ο τρόπος, που ήταν στοιβαγμένες οι πέτρες, έδειχνε, ότι κάποιος τις είχε βάλει επίτηδες εκεί. Κοίταζαν μέσα στην τρύπα, αλλά δεν φαίνονταν τίποτα. Ήταν πολύ σκοτεινά.

«Πάμε Ξενοφών, δεν φαίνετε τίποτα. Παίρνουμε φακούς και ερχόμαστε αύριο».

Χωρίς δεύτερη κουβέντα ανέβηκαν ξανά στο πάτωμα του μηχανοστασίου, βγήκαν από αυτό και ανέβηκαν στο κατάστρωμα που έπαιζαν τα άλλα παιδιά.

«Βρήκαμε ένα πηγάδι κάτω από την καρίνα του карабиού !» Τους φώναξε ο Ξενοφών.

«Σιγά μην βρήκατε και τρένο !» Είπε ένα παιδί κοροϊδευτικά.

«Είναι αλήθεια». Ανταπάντησε ο Αυγουστής και συνέχισε : «Είναι μια τρύπα στην άμμο κάτω από το καράβι, αλλά δεν βλέπεις τίποτα, το φως είναι πολύ λίγο, αύριο θα έχουμε φακό και θα δούμε τι είναι».

«Μήπως είναι φωλιά χταποδιού ;» Ρώτησε μια κοπελίτσα.

«Όχι, όχι, τι λες τώρα, η τρύπα είναι μεγάλη, εύκολα χωράω εκεί μέσα και περισσεύω»

Σαν ήρθε η άλλη ημέρα, τα παιδιά της παρέας συγκεντρώθηκαν στο κατάστρωμα του карабиού, όπως το συνήθιζαν. Σήμερα κανένας δεν είχε χρόνο για βουτιές και παιχνίδια. Ήταν η ημέρα εξερεύνησης της τρύπας. Όλοι είχαν κάποιο εξοπλισμό, όπως φακούς, λαμπάδες, σπέρτα, σχοινιά, μια τριχιά, μια σκάλα, ένα φτυάρι και ξύλα.

Ξεκίνησαν για την τρύπα. Μπροστά ο Αυγουστής με τον Ξενοφώντα και πίσω τα άλλα παιδιά. Όταν οι νέοι 'εξερευνητές' είδαν την τρύπα με το πηγάδι, έμειναν με το στόμα ανοιχτό. Στέρωσαν την σκάλα και ένας-ένας κατέβηκαν. Όλοι γονάτισαν γύρο από την τρύπα. Αυτοί που είχαν φακούς τους άναψαν φωτίζοντάς την. Ήταν βαθιά και ο πάτος της διακρίνονταν με δυσκολία. Κάτι αχνοφαίνονταν ότι υπήρχε, αλλά ο φωτισμός δεν τους βοηθούσε να καταλάβουν τι είναι.

Τα μάτια όλων ήταν καρφωμένα στον πάτο της τρύπας. Ο καθένας έλεγε αυτό που νόμιζε ότι έβλεπε.

«Είναι πέτρες !», είπε κάποιος.

«Μπα, για σαλούφα φαίνεται !», γνωμάτευσε ένα κορίτσι.

«Κοίτα, κουνήθηκε, χταπόδι ή σουπιά πρέπει να είναι !», φώναξε ένας άλλος.

«Που είδες να κουνιέται; Ορίστε δεν κουνιέται!», ανταπάντησε ένα παιδί, καθώς έριξε ένα ξύλο μέσα στην τρύπα.

Οι υποθέσεις για το τι ήταν συνεχίζονταν. Σίγουρο όμως συμπέρασμα δεν έβγαине.

Ο Αυγουστής σηκώθηκε όρθιος, πήρε την τριχιά από τα χέρια του παιδιού, που την είχε φέρει, την έδεσε σε ένα σίδερο και είπε με αυτοπεποίθηση: «Θα κατέβω να δω τι είναι». Μετά έδεσε κόμπους στην τριχιά κατά διαστήματα ώστε να μπορεί να στερεώνει τα πόδια του και το πέταξε μέσα στην τρύπα.

Όσο κατέβαινε ο Αυγουστής, τα παιδιά τον παρακολουθούσαν αμίλητα και με αγωνία για το αποτέλεσμα.

Φθάνοντας ο Αυγουστής στον πάτο της τρύπας, άναψε τον φακό του και διαπίστωσε ότι όντως κάτι υπήρχε, αλλά ήταν σκεπασμένο με άμμο. Παραμέρισε την άμμο με το χέρι και είδε να εμφανίζονται νομίσματα.

«Παιδιά νομίσματα είναι !» Φώναξε δυνατά και άρχισε να τα μαζεύει βάζοντάς τα στις τσέπες του.

«Μάζεψτα όλα !», τον παρότρυνε ένα παιδί.

Ο Αυγουστής τα μάζεψε όλα και ανέβηκε σκαρφαλώνοντας στην τριχιά. Φθάνοντας επάνω όλοι ζητούσαν να δουν τα νομίσματα. Έδωσε στα παιδιά από ένα-δυο και άρχισαν να τα περιεργάζονται κάτω από το φως των φακών.

«Δεν είναι σαν τα δικά μας, δεν αγοράζεις τίποτα με αυτά», είπε απογοητευμένος ένα μικρός.

«Πρέπει να είναι χρυσά, δεν έχουν σκουριά επάνω τους», αποφάνθηκε ο Αυγουστής.

«Σιγά τα χρυσά! Σαν αυτά που βάζουν στην βασιλόπιτα μου φαίνονται», γνωμάτευσε ο Ξενοφών.

Ακουστήκαν πολλές γνώμες, μέχρι που ένα κορίτσι είπε την σωστή κουβέντα: «Θα τα πάμε στον Δάσκαλο να μας πει ! Αυτός θα ξέρει !»

Η ομάδα των παιδιών τρέχοντας, με μια ανάσα που λέμε, έφθασαν στο σπίτι του Δάσκαλου. Ο Αυγουστής και ο Ξενοφών του εξιστόρησαν το τι είχε συμβεί και συμπλήρωναν κάπου-κάπου και οι άλλοι, του έδειξαν τα νομίσματα.

Ο Δάσκαλος πήρε ένα νόμισμα, το περιεργάστηκε με ενδιαφέρον το κοίταξε από κάθε πλευρά, το σκούπισε με ένα πανί, το ξανακοίταξε και τελικά τους είπε: «Δεν ξέρω από νομίσματα, αλλά το ότι έχει επάνω του την μορφή του Μέγα Αλέξανδρου και ότι είναι χρυσό, φανερώνει ότι έχει αξία, ίσως και μεγάλη αξία».

«Και τι αγοράζεις με αυτό;», ρώτησε ένα παιδί.

«Τίποτα!», είπε ο δάσκαλος χαμογελώντας. «Αυτά τα νομίσματα έχουν αρχαιολογική αξία, είναι νομίσματα μιας πολύ παλιάς εποχής. Θα τα πάμε στον αρχαιολόγο και θα δούμε τι θα μας πει».

Ο Αρχαιολόγος σαν είδε τα νομίσματα, δεν πίστευε στα μάτια του. «Που τα βρήκατε; Είναι

και άλλα; Προσέξτε τα να μην χτυπιόνται. Είναι τουλάχιστον από 330 χρόνια πριν γεννηθεί ο Χριστός. Είναι δηλαδή τουλάχιστον 2.300 ετών!»

Του διηγήθηκαν τα γεγονότα και ο αρχαιολόγος απορώντας διερωτήθηκε: «Τα αρχαία ήταν κάτω από σύγχρονο πλοίο; Πολύ περίεργο!»

Ο δάσκαλος κουβέντιασε για λίγο με τον αρχαιολόγο και είπε στα παιδιά πως από δω και πέρα θα αναλάβει ο αρχαιολόγος την υπόθεση.

Την άλλη ημέρα που πήγαν τα παιδιά στο καράβι, είδαν αστυνομικούς να το φυλάνε. Δεν επιτρέπονταν σε κανένα να το πλησιάσει. Σε λίγες ημέρες ήρθαν ένα σωρό άνθρωποι στο χωριό με μηχανήματα, στολές βατραχανθρώπων, αυτοκίνητα, φωτογραφικές μηχανές, προβολείς, γερανούς και άλλα, ήρθαν επίσης και δημοσιογράφοι.

Το τι έγινε γύρω από και μέσα στο καράβι δεν περιγράφεται. Έψαχναν, βουτούσαν βατραχάνθρωποι στην θάλασσα, κουβαλούσαν τόνους άμμο. Χαμός!!

Κάποια στιγμή όλοι έφυγαν, όπως ξαφνικά είχαν έρθει. Το καράβι ξανάγινε το αγαπημένο μέρος των παιδιών, ευτυχώς δεν είχαν χάσει όλο το καλοκαίρι.

Μετά από κάμποσους μήνες, ο δάσκαλος πήρε τα παιδιά και πήγαν στην μεγάλη πόλη που ήταν το αρχαιολογικό μουσείο. Εκεί συνάντησαν και τον Ξενοφώντα. Ήταν όλοι καλεσμένοι στην επίσημη παρουσίαση των νομισμάτων. Είχαν εκθέσει όλα όσα βρήκαν τα παιδιά και τα υπόλοιπα που βρήκαν οι αρχαιολόγοι με τις έρευνες που έκαναν. Υπήρχε και τιμητική πινακίδα που έγραφε τα ονόματα των παιδιών που τα βρήκαν. Μάλιστα ο διευθυντής του μουσείου χάρισε στο κάθε παιδί ένα νόμισμα, αντίγραφο των νομισμάτων που είχαν βρει. Έτσι έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Το Φαρμάκι

Μια φορά και ένα καιρό, ήταν ένας βασιλιάς και είχε μια κόρη που την έλεγαν Αμαλία. Κοντά στο παλάτι του βασιλιά είχε το σπίτι της μια υφάντρα ξακουστή σε όλο τον κόσμο. Ύφαινε τα πιο όμορφα υφάσματα, με χρυσοκλωστή και μετάξι. Το μετάξι το έφερνε από την Κίνα και την χρυσοκλωστή από την Ινδία. Τα υφαντά της ήταν πραγματικά έργα τέχνης και τα αγόραζαν μόνον οι πολύ πλούσιοι, οι άρχοντες και οι βασιλιάδες, γιατί ήταν πολύ ακριβά. Η φήμη που απέκτησε την είχε κάνει εγωίστρια, ακατάδεκτη, φαντασμένη, κακιά, φιλοχρήματα και ψηλομύτα με τον απλό κόσμο.

Ο άντρας της ήταν ναυτικός και είχε χαθεί πριν πολλά χρόνια στην θάλασσα. Ο γιό της, ο Θεμιστοκλής ήταν και αυτός ναυτικός.

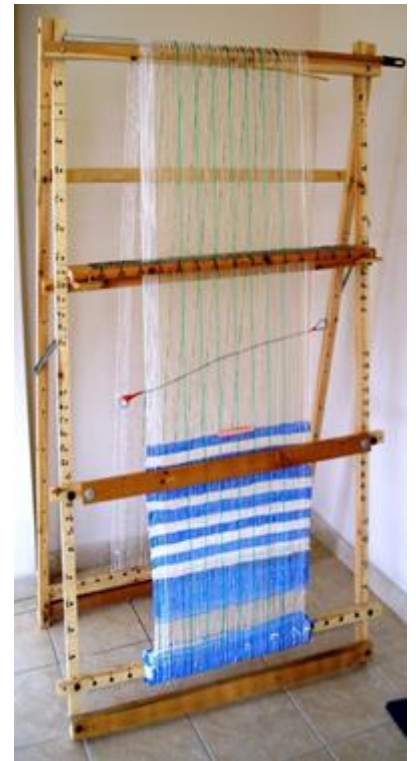
Πάντα της έλεγε ότι η συμπεριφορά της είχε αλλάξει με το πέρασμα των χρόνων και όσο περνούσε ο καιρός, τόσο και περισσότεροι άνθρωποι έπαιναν να την αγαπούν.

Η υφάντρα σκέφτονταν ότι η κόρη του βασιλιά η πριγκίπισσα Αμαλία, ζούσε πλούσια και ανέμελα στο παλάτι, ενώ ο γιός της ο Θεμιστοκλής που ήταν ναυτικός, πάλευε με την θάλασσα και μπορεί κάποια στιγμή να χάνονταν όπως ο πατέρα του. Δεν θα ζούσε ποτέ σαν βασιλιάς και ποτέ δεν θα παντρεύονταν μια πριγκίπισσα. Αυτές οι σκέψεις την έκαναν να ζηλεύει την πριγκίπισσα Αμαλία, και άρχισε να σκαρφίζεται τρόπους για να της κάνει κακό.

Ο έμπορας που έφερνε τις χρυσοκλωστές από την Ινδία, της είπε ότι στην πατρίδα του έχουν ένα φαρμάκι. Όποιος ακουμπήσει αυτό το φαρμάκι, αρρωσταίνει, τον πονάνε πάρα πολύ τα πόδια του και δεν μπορεί να περπατήσει. Η υφάντρα σκέφτηκε ότι αυτό ήταν που έψαχνε και είπε στον έμπορα να της το φέρει. Πραγματικά στο επόμενο ταξίδι του ο έμπορας της έφερε το φαρμάκι.

Η υφάντρα έβαλε το μπουκαλάκι με το φαρμάκι στο ντουλάπι δίπλα από τον αργαλειό που ύφαινε και περίμενε την κατάλληλη ευκαιρία. Η ευκαιρία ήρθε όταν η πριγκίπισσα Αμαλία και η μοδίστρα της, την επισκέφτηκαν για να διαλέξουν υφάσματα για να ράψουν καινούργια ρούχα.

Η υφάντρα της έδειξε τα καλύτερα υφαντά της και η πριγκίπισσα Αμαλία αγόρασε δυο από αυτά. Ετοιμαζόταν να φύγει όταν η υφάντρα της είπε: «Αν μου επιτρέψεις πριγκίπισσά μου, θα ήθελα να σου κάνω ένα δώρο. Θα ήθελα να σου υφάνω ένα μικρό χαλάκι για να το βάλεις δίπλα στο κρεβάτι σου. Θα είναι το πρώτο που θα πατάς το πρωί και το τελευταίο το βράδυ. Θα βάλω όλη την τέχνη μου ώστε να γίνει το καλύτερο χαλί».

«Ευχαριστώ πολύ. Πάντα ήθελα ένα μικρό χαλάκι για το δωμάτιό μου», απάντησε με ευγένεια η πριγκίπισσα Αμαλία και χαμογελώντας την χαιρέτισε και έφυγε.

Μετά από μερικές ημέρες η υφάντρα τελείωσε την ύφανση του μικρού χαλιού. Το έστρωσε κάτω στο πάτωμα και το κοίταζε με καμάρι. Είχε υφάνει ένα παγόνι στο κέντρο του χαλιού και γύρω-γύρω διάφορα λουλούδια. Ήταν πραγματικά εξαιρετικό! Ειδοποίησε την πριγκίπισσα Αμαλία ότι θα πήγαινε την άλλη ημέρα στο παλάτι να της παραδώσει το χαλάκι.

Έτσι την επόμενη η υφάντρα ετοιμάστηκε να πάει στο παλάτι. Χαμογελώντας με κακία πήρε το χάλι, πήρε και το μπουκαλάκι με το φαρμάκι, το έβαλε στην τσέπη της και ξεκίνησε.

Σαν πήγε στο παλάτι βρήκε την πριγκίπισσα Αμαλία να είναι μαζί με την μοδίστρα να ράβουν τα υφαντά που της είχε πουλήσει. Η υφάντρα ξεδίπλωσε το χαλάκι και το έστρωσε δίπλα στο κρεβάτι. Η πριγκίπισσα και η μοδίστρα μόλις είδαν στρωμένο το χαλάκι, έμειναν με ανοιχτό το στόμα. Δεν είχαν ξαναδεί ποτέ τόσο εξαίσιο υφαντό. Μάλιστα η πριγκίπισσα Αμαλία είπε στην υφάντρα :

«Δεν θα το αποχωριστώ ποτέ!»

«Ευχαριστώ πριγκίπισσά μου», είπε η υφάντρα και συνέχισε: «Κουράστηκα μέχρι να έρθω και θα καθίσω λίγο να ξεκουραστώ και να σας καμαρώσω που ράβετε».

Η υφάντρα κάθισε κοντά στο χαλάκι και παρακολουθούσε την πριγκίπισσα και την μοδίστρα. Για μια στιγμή που αυτές ήταν απασχολημένες και δεν κοίταζαν, έβγαλε το μπουκαλάκι με το φαρμάκι και το σκόρπισε πάνω στο χαλάκι. Αμέσως μετά σηκώθηκε και είπε: «Να φεύγω εγώ τώρα, γιατί έχω πολλές δουλειές, ας μην σας καθυστερώ και σας από τα ρανίματα».

Το μεσημέρι η πριγκίπισσα γδύθηκε και φόρεσε της πιζάμες της για να κοιμηθεί. Πάτησε στο χαλάκι με τα γυμνά της πόδια και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Η μοδίστρα παρατήρησε ότι πάνω στο χαλάκι ήταν λίγη σκόνη και είπε στην πριγκίπισσα: «Καλά αυτή η υφάντρα δεν μπορούσε να τινάξει λίγο το χαλάκι πριν το φέρει; Κοίτα κάτι σκόνες που έχει!»

«Εγώ δεν είδα σκόνες όταν το έστρωσε, μήπως είχαν κάτι τα παπούτσια της και έτσι σκονίστηκε».

Αυτά είπε η πριγκίπισσα και σιγά, σιγά την πήρε ο ύπνος. Σε λίγο ξύπνησε απότομα, γιατί ένιωθε δυνατούς πόνους στα πόδια.

Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και καθώς πάτησε επάνω στο χαλάκι ένιωσε αβάσταχτους πόνους. Προσπάθησε να σηκωθεί όρθια αλλά τα πόδια της δεν την κρατούσαν και σωριάστηκε στο πάτωμα. Τότε άρχισε να φωνάζει δυνατά : «Βοήθεια, βοήθεια».

Μπήκαν στο δωμάτιο η μοδίστρα και άλλοι άνθρωποι του παλατιού. Είδαν την πριγκίπισσα Αμαλία κάτω στο πάτωμα, την σήκωσαν και την ξάπλωσαν στο κρεβάτι της. Τρομοκρατημένοι φώναζαν τον βασιλιά και τους γιατρούς του παλατιού.

Οι γιατροί εξέτασαν την πριγκίπισσα, αλλά δεν έβρισκαν κάτι που να δικαιολογεί τους πόνους και την αδυναμία που είχε να σταθεί όρθια.

Της έδωσαν χάπια για τους πόνους και είπαν στον βασιλιά: «Εξετάσαμε την πριγκίπισσα και όλα είναι εντάξει. Παρόλα αυτά πονάει και δεν μπορεί να περπατήσει! Δεν μπορούμε να καταλάβουμε τι έχει. Δυστυχώς δεν μπορούμε να την θεραπεύουμε! Της δώσαμε μόνο χάπια για τον πόνο».

Ο βασιλιάς σαν άκουσε αυτά τα λόγια απογοητεύτηκε και δεν ήξερε τι να κάνει. Τα λόγια των γιατρών τα άκουσε και ένας φρουρός, ο οποίος είπε στον βασιλιά: «Βασιλιά μου στην πόλη μας έχει έρθει ένας Ινδός θεραπευτής. Μιας και οι γιατροί δεν μπορούν να κάνουν τίποτα, μήπως θα μπορούσε να κάνει αυτός καλά την πριγκίπισσα;»

«Δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα αν έρθει. Να πάτε να τον φέρετε αμέσως!», διέταξε ο απελπισμένος βασιλιάς.

Ήρθε ο Ινδός θεραπευτής, εξέτασε την πριγκίπισσα, βαριαναστέναξε και κουνώντας το κεφάλι του είπε στον βασιλιά: «Βασιλιά μου δεν είναι άρρωστη η πριγκίπισσα, αλλά φαρμακωμένη! Δυστυχώς ακούμπησε σε Ινδικό φαρμάκι! Κάποιος της το έδωσε. Την ξέρω πολύ καλά αυτή την περίπτωση, η θεραπεία της, όπως αναφέρεται στα αρχαία βιβλία είναι μια, αλλά δύσκολη, πάρα μα πάρα πολύ δύσκολη, γιατί δεν μπορεί να την κάνει κανένας!»

«Τι θεραπεία είναι αυτή; Πόσα χρυσάφια χρειάζεται για να γίνει; Εγώ δίνω και το βασίλειό μου για να γίνει καλά η κόρη μου!», είπε γεμάτος απορία και απελπισία ο βασιλιάς.

«Δεν είναι τα χρήματα το εμπόδιο, αλλά η ίδια η θεραπεία που θα διώξει το φαρμάκι. Λοιπόν για να γίνει καλά η πριγκίπισσα πρέπει να περπατήσει πάνω στην καυτή λάσπη που βγαίνει από ένα ηφαίστειο. Όπως ξέρετε αυτή η καυτή λάσπη λιώνει τα πάντα, ακόμα και τις πέτρες, έτσι είναι αδύνατο να περπατήσει άνθρωπος πάνω σ' αυτή».

Ο βασιλιάς ακούγοντας τα λόγια του θεραπευτή ταράχτηκε και άρχισε να κλαίει. Κατάλαβε ότι κάθε προσπάθεια ήταν μάταιη.

Πέρασε κάμποσος καιρός και τα νέα για την αρρώστια της πριγκίπισσας Αμαλίας μαθεύτηκε παντού. Όταν τα έμαθε ο Θεμιστοκλής, ο γιός της υφάντρας, αποφάσισε να μιλήσει στο βασιλιά:

«Βασιλιά μου, είμαι ναυτικός και με το καράβι μου έχω πάει σε πολλά μέρη σε όλο τον κόσμο. Ξέρω ένα μέρος που η καυτή λάσπη που βγαίνει από ένα ηφαίστειο, δεν σκοτώνει τον άνθρωπο που θα πατήσει επάνω της».

«Τι λες άνθρωπέ μου; η καυτή λάσπη λιώνει τα σίδερα, ακόμα και τις πέτρες, πως θα αντέξουν τα πόδια;»

«Βασιλιά μου, έχω πάει και εγώ σ' αυτό το μέρος και το ξέρω. Είναι στο νησί της παλαιάς καμένης, πάρα πολύ κοντά στην Σαντορίνη. Στο νησί υπάρχει ο κόλπος του Αγίου Νικολάου, όπου το ηφαίστειο ακόμα καπνίζει. Η λάσπη που βγαίνει από αυτό, ανακατεύετε με το νερό της θάλασσας και έτσι δεν καίει. Εκεί πρέπει να πάει η πριγκίπισσα Αμαλία. Αν θέλετε μπορώ να την συνοδεύσω με το καράβι μου».

Ο βασιλιάς τρελάθηκε από την χαρά του. Την άλλη ημέρα κιόλας, έφυγαν ο Θεμιστοκλής και η πριγκίπισσα Αμαλία για το μικρό νησί κοντά στην Σαντορίνη.

Πέρασαν πολλές ημέρες από τότε που η πριγκίπισσα ο Θεμιστοκλής έφυγαν για το νησί της παλαιάς καμένης.

Όλες αυτές τις ημέρες η μοδίστρα προσπαθούσε να καταλάβει, πως αρρώστησε η πριγκίπισσα τόσο ξαφνικά. Έτσι μια ημέρα συνδύασε αυτά που είπε ο Ινδός θεραπευτής, με την επίσκεψη της υφάντρας. Πήρε λοιπόν με προσοχή το χαλάκι, το έστρωσε σε μια αποθήκη και έβαλε να περάσει πάνω του ένα ποντίκι, σε λίγο το ποντίκι δεν μπορούσε να σταθεί στα πόδια του και τότε η μοδίστρα κατάλαβε πως για όλα έφταιγε η υφάντρα.

Πέρασαν ακόμα λίγες ημέρες και επέστρεψε ο Θεμιστοκλής με την πριγκίπισσα Αμαλία που είχε γιατρευτεί και ήταν τρισευτυχισμένη. Ο βασιλιάς έλαμπε από χαρά σαν είδε την κόρη του γιατρεμένη. Τότε ήταν που τον πλησίασε η μοδίστρα και του είπε στα κρυφά τι είχε ανακαλύψει. Ο βασιλιάς τα έχασε και δεν ήξερε τι να πει! Η υφάντρα φαρμάκωσε την κόρη του και ο γιός της υφάντρας την έσωσε;

Όταν συνήλθε από το αναπάντεχο νέο, κάλεσε κοντά του την πριγκίπισσα Αμαλία και τον Θεμιστοκλή και τους ενημέρωσε. Ο Θεμιστοκλή κατέβασε το κεφάλι του καταντροπιασμένος.

Η πριγκίπισσα είπε στον πατέρα της σαν να μην άκουσε τα τρομερά νέα: «Πατέρα, εγώ και ο Θεμιστοκλής είχαμε σκοπό σήμερα να σου αναγγείλουμε ένα ευχάριστο νέο. Αυτές τις ημέρες που ήμασταν στην παλαιά καμένη αγαπηθήκαμε και αποφασίσαμε να παντρευτούμε. Δώσε μας σε παρακαλώ την ευχή σου και άσε τα κακά νέα για αργότερα!»

Ο βασιλιάς δεν είχε κανένα λόγο να αρνηθεί αυτό που του ζήτησε η πριγκίπισσα και έδωσε την ευχή του να παντρευτούν οι δυο νέοι, όμως έπρεπε να τιμωρηθεί η υφάντρα για τις πράξεις της. Διέταξε λοιπόν η υφάντρα να κλιστεί για πάντα σε ένα πύργο μακριά από το παλάτι, να της κάψουν τον αργαλειό, ώστε να μην ξαναφάνει και βεβαίως της απαγόρευσε να παρευρεθεί στο γάμο του Θεμιστοκλή με την πριγκίπισσα Αμαλία.

Την ημέρα που η πριγκίπισσα και ο Θεμιστοκλή παντρεύτηκαν έγιναν μεγάλες χαρές και γλέντια σε όλη την χώρα και από τότε έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Τσουλίθρες, σε ρίζες και κλαδιά

Μια φορά και ένα καιρό, οι φιλενάδες, Αθηνά και Νεφέλη, κάθισαν να ξεκουραστούν από τα παιχνίδια αντίκρου σε μια καρυδιά. Καθώς την κοιτούσαν η Αθηνά λέει : «Αυτή η καρυδιά φαίνονταν τόσους μήνες ότι είχε ξεραθεί».

«Ο πατέρας μου, μου είπε κάποτε, πως όλα τα φυλλοβόλα δέντρα, ρίχνουν το φθινόπωρο όλα τα φύλλα τους. Μόλις περάσει ο χειμώνας το δέντρο ζωντανεύει και γεμίζει φύλλα και καρπούς. Κοίτα ψηλά έχει αρχίσει να βγάζει μικρά φιλαράκια». Απάντησε η Νεφέλη.

«Και που ξέρει, Νεφέλη, το δέντρο ότι πέρασε ο χειμώνας ;»

«Που θες να ξέρω εγώ ; Δέντρο είμαι !»

Καθώς έλεγαν αυτά οι δυο φιλενάδες, ξαφνικά είδαν να ανοίγει για τρύπα στον κορμό του δέντρου.

Από την τρύπα καθώς ανοιγόκλεινε λες και ήταν ανθρώπινο στόμα, ακούστηκε ανθρώπινη φωνή να λέει: «Είμαι το πνεύμα του δέντρου, αν πραγματικά θέλετε να μάθετε τα μυστικά του δέντρου, μπειτε στον κορμό της!!».

Τότε στον κορμό της καρυδιάς, δημιουργήθηκε μια είσοδος καθώς άνοιξε στα δυο. Οι δυο φίλες μπήκαν στην σχισμή, που άνοιξε. Η σχισμή έκλεισε πίσω τους και μπροστά τους παρουσιάστηκε ένας γέροντας ασπροντυμένος, με μακριά λευκή γενειάδα.

«Είμαι το πνεύμα του δέντρου. Θα σας μετατρέψω σε πνεύματα επισκέπτες για να σας ξεναγήσω παντού μέσα στο δέντρο». Καθώς έλεγε αυτά τις ακούμπησε με το ραβδί του και τα δυο κορίτσια έγιναν ελαφριές και ανάριες σαν συννεφάκια.

«Εδώ που είμαστε τώρα». Συνέχισε ο γέροντας. «Είναι οι ρίζες, από τις οποίες παίρνει νερό η καρυδιά».

«Μα αυτή την καρυδιά δεν την ποτίζει κανένας, που το βρίσκει το νερό ;» Ρώτησε γεμάτη απορία η Αθηνά.

Ο γέροντας χάιδεψε την γενειάδα του και απάντησε : «Τον χειμώνα βρέχει και χιονίζει, τα νερά της βροχής και τα χιόνια απορροφούνται από το χώμα. Το νερό, όσο βαθύτερα κατεβαίνει μέσα στο χώμα, τόσο χωρίζετε σε πολύ μικρές σταγόνες, ας πούμε ότι γίνετε σαν σύννεφο νερού μέσα στο χώμα. Εκεί μένει για μήνες. Εκεί βαθειά μέσα στο χώμα φθάνουν οι πάρα πολύ μικρές ρίζες του δέντρου, που είναι λεπτές σαν τρίχες. Το νερό αυτό το ρουφούν οι μικρές ρίζες, τα ριζικά τριχίδια, όπως τα λένε οι γεωπόνοι και το στέλνουν στις μεγαλύτερες ρίζες, που είναι χοντρές σαν μακαρόνια. Αυτές το στέλνουν σε ακόμα πιο μεγάλες ρίζες και τελικά το νερό φθάνει στις πιο χονδρές, που είναι σαν τεράστιοι σωλήνες».

«Και αν δεν βρουν νερό, τι θα κάνουν οι ρίζες ;» Ρώτησε η Νεφέλη.

Ο ασπροντυμένος γέροντας χαμογέλασε λέγοντας : «Πάντα υπάρχει βαθειά στο χώμα υγρασία ! Θα πάμε τώρα ένα ταξιδάκι να το διαπιστώσουμε. Μπέστε σε αυτή την τρύπα, για μια μικρή ευχάριστη τσουλήθρα».

Τα κορίτσια μπήκαν στην τρύπα και καθώς γλιστρούσαν, έσκιζαν με το πέρασμά τους τα νερά που ανέβαιναν προς τις κεντρικές ρίζες, κάνοντάς τα να πιτσιλίζουν ένα γύρο. Σαν έφτασαν βαθιά στο χώμα, ο γέροντας χτύπησε με το μαγικό ραβδί του την ρίζα και αυτόματα άνοιξε ένα παράθυρο.

«Εδώ είμαστε πολύ βαθιά στο χώμα. Για δέστε έξω. Κοιτάξτε το χώμα πόσο υγρό είναι !»

Κοιτάζουν έξω τα κορίτσια και βλέπουν ότι το χώμα ήταν νοτισμένο. Μάλιστα η Αθηνά έβγαλε το χέρι της και έπιασε λίγο χώμα, τότε είναι που της 'κόπηκε' το αίμα από τον φόβο και πετάχτηκε προς τα πίσω τρομαγμένη, καθώς παραμερίζοντας τα χώματα φάνηκε ένα σκουληκάκι.

«Μην φοβάσαι !». Την καθησύχασε ο γέροντας. «Τα σκουληκάκια δεν πειράζουν κανένα και είναι χρήσιμα γιατί ανοίγουν τρύπες και αερίζετε το χώμα. Κοιτάξτε πως οι ριζούλες ρουφούν το νερό από το χώμα και αυτό συγκεντρώνετε σταγόνα-σταγόνα. Ας ανέβουμε ξανά επάνω να δούμε και άλλα».

Σαν έφτασαν εκεί που οι μεγάλες ρίζες ενώνονται με τον κορμό, ο γέροντας τους εξήγησε, πως μόνον όταν περάσει ο χειμώνας, το νερό πάει στα κλαδιά για να γεννηθούν φύλα, άνθη και καρποί. Είπε μάλιστα, ότι μια ποσότητα από αυτό το νερό εξατμίζεται και έτσι ξαναβγαίνει στην ατμόσφαιρα για να γίνει βροχή.

«Και που ξέρει η καρδιά ότι πέρασε ο χειμώνας ;» Ρώτησε η Αθηνά.

«Της το λέει ο αέρας, Αθηνά».

«Έχετε ακούσει τον αέρα να μιλάει ;» Αποκρίθηκε με θαυμασμό το κορίτσι.

«Όχι βέβαια, αλλά τον Απρίλιο φυσά ένας αέρας που ονομάζετε φουσκοδεντριάς, αυτός ο αέρας είναι τόσο δυνατός, που ταρακουνάει τα δέντρα τόσο πολύ, που κουνιέται ο κορμός τους και είναι σαν να λέει στις ρίζες ‘Έυπηήστε. Ξεκινήστε την δουλειά! πέρασε ο χειμώνας!’».

«Τότε όταν κόβουμε ένα κλαδί έπρεπε να βγαίνει νερό !» Συμπέρανε με βεβαιότητα η Νεφέλη. «Όμως δεν βγαίνει !»

Ο γέροντας σούφρωσε τα χείλη του και απάντησε : «Το δέντρο δεν μεταφέρει το νερό από τις ρίζες στον κορμό και στα κλαδιά, όπως οι σωλήνες, που φέρνουν το νερό στο σπίτι. Υπάρχουν στον κορμό και στο κάθε κλαδί, χιλιάδες σωληνάκια, ποιο λεπτά από μια τρίχα, μέσα σε αυτά το νερό μεταφέρετε στην υγρασία. Έτσι, μόλις κοπεί ένα κλαδί, αυτόματα σταματά το δέντρο να το τροφοδοτεί με νερό. Όμως στα κλήματα, αν κόβουμε ένα κλαδί, για λίγη ώρα θα βαίνουν σταγόνες νερού. Αυτό συμβαίνει, γιατί για να γεμίσει τις ράγες των σταφυλιών χρειάζεται πολύ μεγάλες ποσότητες νερού, άρα έχει μεγάλα σωληνάκια για την μεταφορά του νερού».

«Τα καρύδια πως γίνονται ; Με νερό ;» Ρώτησε με έκπληξη και απορία η Νεφέλη.

«Ε όχι με το νερό, αλλά και με το νερό». Ανταπάντησε γελώντας ο γέροντα και συνέχισε. «Το νερό πριν το ρουφήξουν οι ρίζες, έχει ανακατευθεί με διάφορες θρεπτικές ουσίες που έχει το χώμα. Αυτές οι θρεπτικές ουσίες τρέφουν το δέντρο και δημιουργού νέα κλαδιά, φύλλα και λουλούδια. Θα ανέβουμε τώρα ψηλά στα κλαδιά να δείτε τα ανθισμένα λουλούδια».

Ήταν μεγάλη η ανηφόρα ευτυχώς που η πίεση του νερού που ανέβαινε, τους έσπρωχνε προς τα επάνω. Σαν έφτασαν στα λουλούδια, είδαν με έκπληξη, ότι τα λουλούδια ήταν όλα μαζί και δημιουργούσαν ένα τσαμπί σαν σταφύλι και όχι σκόρπια όπως είναι στα άλλα δέντρα και στους κήπους. Δεν πρόλαβαν να ρωτήσουν τον γέροντα τίποτα, γιατί άκουσαν ένα θόρυβο, σαν να προσγειώνεται ελικόπτερο. Μπροστά τους προσγειώθηκε μια μέλισσα. Έβγαλε από το στόμα της μια προβοσκίδα και άρχισε να ρουφά το νέκταρ από ένα λουλούδι σαν να έπινε την πορτοκαλάδα της με καλαμάκι. Καθώς ήταν πάνω στο λουλούδι τα πόδια της, που ήταν γεμάτα τρίχες, γέμισαν γύρη. Μετά πήγε σε άλλο και σε άλλο λουλούδι και έκανε τα ίδια.

«Καλέ αυτή τσαλαπάτησε όλα τα λουλουδάκια!» Διαμαρτυρήθηκε η Αθηνά.

«Όχι, όχι, δεν είναι όπως τα λες». Είπε ο γέρος. «Η μέλισσα κάνει σωστά την δουλειά της. Μεταφέρει γύρη από το ένα λουλούδι στο άλλο και για αμοιβή παίρνει το νέκταρ, να το κάνει μέλι. Χωρίς αυτήν δεν γίνονται καρύδια, δεν γίνετε κανένα φρούτο, κανένας καρπός !»

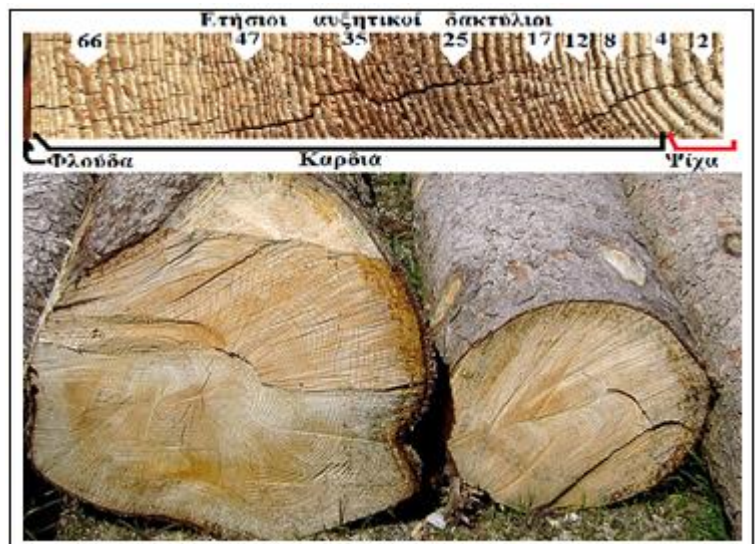
Η Αθηνά, δεν το ήξερε αυτό που είπε ο γέροντας. Πραγματικά έμεινε με ανοιχτό το στόμα.

Καθώς κοιτούσαν τα κορίτσια από ψηλά, είδαν τα άλλα παιδιά να παίζουν κρυφτό ανάμεσα στα τεράστια κούτσουρα, που είχαν κατεβάσει οι ξυλοκόποι από το βουνό.

«Αθηνά, να μην τους πούμε τίποτα για την καρδιά. Κανένας δεν θα μας πιστέψει!

«Σίγουρα, καλά λες. Αλλά γιατί τα χοντρά ξύλα έχουν κύκλους, τον ένα μέσα στον άλλο ;»

«Αυτοί η κύκλοι, δίνουν ένα σωρό πληροφορίες για το δέντρο». Αποκρίθηκε ο γέροντας και συνέχισε : «Οι κύκλοι, ονομάζονται ετήσιοι αυξητικοί δακτύλιοι, γιατί το δέντρο σχηματίζει ένα κύκλο κάθε χρόνο. Έτσι αν μετρήσουμε τους κύκλους από το κέντρο προς την φλούδα, μπορούμε να βρούμε πόσων ετών είναι το δέντρο. Αν ο αυξητικός δακτύλιος είναι πλατύς σε σχέση με τους άλλους, σημαίνει ότι εκείνη την χρονιά ο καιρός ήταν καλός, αν είναι στενός, σημαίνει ότι τότε ο καιρός δεν ήταν καλός».

«Δηλαδή είναι σαν τους ανθρώπους ; Παχαίνουν όταν τρώνε πολύ ;» Ρώτησε η Νεφέλη.

«Ακριβώς έτσι. Το δέντρο είναι ζωντανός οργανισμός. Γεννιέται, ζει, αναπτύσσεται, πεθαίνει! Ας κάνουμε μια τελευταία τσουλήθρα μέχρι την είσοδο, στον κορμό». Αποκρίθηκε ο γέροντας.

«Σήμερα θα χορτάσουμε τσουλήθρες». Είπε καταχαρούμενη η Νεφέλη στην Αθηνά.

Μ' αυτά τα λόγια ξαναπήγαν τσουλώντας στον κορμό της καρυδιάς. Εκεί το πνεύμα του δέντρου τις ξανάκτισε με το ραβδί του και τους είπε : «Λοιπόν κορίτσια, η ώρα πέρασε, είναι καιρός να αποχωριστούμε και σεις να γυρίσετε στα παιχνίδια σας».

«Μπορούμε να έρθουμε ξανά να δούμε πως μεγαλώνουν τα καρύδια;» Δεν πρόλαβε να τελειώσει την φράση της η Αθηνά και ο γέροντας εξαφανίστηκε, ταυτόχρονα άνοιξε η σχισμή στον κορμό της καρυδιάς, και τα κορίτσια βρέθηκαν έξω.

«Δεν προλάβαμε ούτε να τον ευχαριστήσουμε, γιατί βιάστηκε τόσο πολύ, τέλος πάντων, τώρα τσιμουδιά στους άλλους γιατί θα μας πουν φαντασμένες».

Βόλτα με αερόστατο

Ήταν μέσα καλοκαιριού, όταν ήρθε στην πόλη μας τσίρκο. Όποιος πήγαινε να δει την παράσταση, αυτόματα συμμετείχε στην κλήρωση για εκδρομή με αερόστατο. Οι αριθμοί των εισιτηρίων έμπαιναν στην κλήρωση και τέσσερες τυχεροί, την άλλη ημέρα κατά το μεσημέρι, πήγαιναν με το αερόστατο μια μικρή βόλτα πάνω από την πόλη.

Ονειρευόμουν μια βόλτα με το αερόστατο, ήθελα οπωσδήποτε να πετάξω με το αερόστατο, έτσι πήγα να δω την παράσταση, τρεις φορές. Την τρίτη φορά, ήμουν ανάμεσα στους τυχερούς. Όταν άκουσα τον αριθμό του εισιτηρίου μου από τα μεγάφωνα, πέταξα από την χαρά μου.

Την άλλη ημέρα, πήγαμε με τους γονείς μου στο τσίρκο. Στο αερόστατο μπήκαμε δυο αγόρια, δυο κορίτσια, ο μηχανικός, ο κύριος Δρόσος και ο οδηγός του αερόστατου, ο κύριος Ανέστης. Οι άνθρωποι του τσίρκου έλυσαν τα σχοινιά που κρατούσαν το αερόστατο και αυτό άρχισε σιγά-σιγά να ανεβαίνει στον ουρανό.

Δεν είχα ταξιδέψει ποτέ με αεροπλάνο και έτσι με κυρίεψε ένα απίστευτο αίσθημα χαράς, ανάμικτο με φόβο, πρώτη φορά ανέβαινα ψηλά. Έβλεπα κάτω τα σπίτια, τους ανθρώπους, τα αυτοκίνητα, ήταν τόσο παράξενο να νιώθεις λίγο σαν πουλί.

Ξαφνικά, ενώ όλα πήγαιναν καλά, ένας σφοδρός αέρας μας έσπρωξε μακριά από την πόλη, προς την μεριά της θάλασσας. Ο μηχανικός και ο οδηγός προσπαθούσαν να επαναφέρουν το αερόστατο στην σωστή πορεία του, αλλά ο αέρας συνεχίζονταν και έτσι ξεμακρύναμε. Σε λίγο ήμασταν σχεδόν μεσοπέλαγα, ξηρά δεν φαίνονταν πουθενά. Οι σύνοδοί μας αγωνίζονταν να ελέγξουν το αερόστατο, αλλά δεν κατάφερναν τίποτα καθώς ο αέρας συνέχιζε το ίδιο δυνατό να μας παρασύρει. Τώρα άρχισε και να βρέχει.

«Αυτό το μπουρίνι θα μας πάει μακριά, ελπίζω το μπαλόني να αντέξει». Είπε ο κύριος Ανέστης.

Εμείς τα παιδιά είχαμε μαζευτεί σε μια γωνιά, ήμασταν φοβισμένα, είχαμε πιαστεί χέρι-χέρι και δεν έβγαινε άχνα από το στόμα μας. Για να πω την αλήθεια μου έρχονταν να βάλω τα κλάματα, αλλά κρατιόμουν γιατί ντρεπόμουν τα κορίτσια.

Για μια στιγμή παρατήρησα ότι η θάλασσα φαίνονταν όλο και πιο κοντά μας. Το μπαλόني του αερόστατου είχε αρχίσει σιγά-σιγά να ξεφουσκώνει. Σε λίγο η καμπίνα του αερόστατου ακούμπησε στο νερό και το μπαλόني έπεσε στην θάλασσα.

«Λύσε τα σχοινιά. Λύσε τα σχοινιά». Φώναξε ο κύριος Ανέστης στον μηχανικό. «Θα μας βουλιάξει!!»

Λύθηκαν τα σχοινιά και η καμπίνα αποσπάστηκε από το μπαλόني του αερόστατου, τώρα επιπλέαμε πάνω στο νερό, αλλά ο κυματισμός της θάλασσας μας ανεβοκατέβαζε και πότε-πότε μας έβρεχε. Δεν ήμασταν απλά φοβισμένοι, είχαμε ασπρίσει και τρέμαμε, καθώς βλέπαμε γύρο μας την θάλασσα αφρισμένη.

«Τι θα κάνουμε τώρα Ανέστη ;» Ρώτησε ο κύριος Δρόσος.

«Δρόσο. Δεν έχουμε τίποτα να βοηθηθούμε, ούτε ασύρματο, ούτε φωτοβολίδες, ούτε κινητό τηλέφωνο, ούτε σωσίβια, ούτε καν ένα φακό! Πως να προβλέψεις τέτοια κατάσταση; Έχουμε και τα παιδιά ! Ας ελπίζουμε ότι θα ενεργοποιήθηκαν οι άνθρωποι μας από την πόλη, που είδαν τι πάθαμε».

Μετά από αυτά που ακούστηκαν, δενμίλαγε κανένας, τα πράγματα δεν ήταν απλώς άσχημα, ήταν τραγικά, η αγωνία και ο φόβος μας μεγάλωνε. Ο αέρας και η βροχή συνεχίζονταν, πότε-πότε βλέπαμε και αστραπές. Μα την αλήθεια, το αίμα στις φλέβες μας πρέπει να είχε παγώσει από τον φόβο. Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια των τεσσάρων μας, αλλά δεν ακούγονταν κιχ. Δεν μπορούσαμε πλέον να είμαστε όρθιοι και έτσι καθίσαμε στα πόδια μας, είχαν αρχίσει να ανακατεύονται και τα στομάχια μας από το κούνημα των κυμάτων.

Ούτε ξέρω πόσες ώρες βολοδέρναμε με τα κύματα, όταν ακούσαμε τον κύριο Δρόσο να λέει : «Ανέστη, Ανέστη. Καράβι. Είναι καράβι!»

Πεταχθήκαμε όλοι επάνω, κοιτάζαμε προς το μέρος που έδειχνε ο κύριος Δρόσος. Πράγματι, πολύ μακριά φαίνονταν ένα καράβι. Οι συνοδοί μας έβγαλαν τα πουκάμισά τους και τα ανέμιζαν για να μας δουν. Αυτό κράτησε αρκετή ώρα, αλλά δυστυχώς δεν μας είδαν και το καράβι απομακρύνθηκε.

Η απογοήτευση διαδέχτηκε την ελπίδα. Καθίσαμε όλοι κάτω. Δεν μιλούσε κανένα. Σιγά-σιγά άρχισε να νυχτώνει, δεν φαινόταν τίποτε τριγύρω, η βροχή είχε σταματήσει, αλλά ο άνεμος συνέχιζε το ίδιο δυνατός. Η καμπίνα του αερόστατου ακολουθούσε τα σκαμπανεβάσματα των κυμάτων. Η αγωνία ήταν ανυπόφορη. Πρέπει να πέρασαν αρκετές ώρες, όταν ξαφνικά ακούστηκε ένα κρακ και η καμπίνα ταρακουνήθηκε, κάπου είχε τρακάρει. Πεταχθήκαμε επάνω κοιτώντας τα νερά γύρω από την καμπίνα. Δεν φαίνονταν τίποτα. Εγώ πίστεψα ότι τρακάρουμε με φάλαινα, τα μάτια μου κόντευαν να βγουν από τις κόγχες, καθώς προσπαθούσα να δω τι ήταν αυτό που μας χτύπησε.

«Υφαλος είναι Δρόσο. Είμαστε πολύ κοντά σε στεριά».

«Ναι, ναι. Τα κύματα θα μας βγάλουν έξω, παιδιά λίγη υπομονή ακόμα, κουράγιο, όλα θα πάνε καλά, σωθήκαμε». Είπε χαρούμενα ο κύριος Δρόσος, καθώς έβαλε το χέρι του στο κεφάλι μου και μου ανακάτεψε τα μαλλιά. Ευτυχώς που δεν ήταν φάλαινα σκέφτηκα.

Πράγματι τα κύματα αργά-αργά μας έφεραν κοντά στην ακτή. Οι συνοδοί μας μας πήραν αγκαλιά και μας έβγαλαν στην στεριά. Η καρδιά μου πήγε στην θέση της, επιτέλους πατήσαμε σε έδαφος. Δεν θα ξεχάσω ποτέ το αίσθημα χαράς που με πλημύρισε όταν τα πόδια μου πάτησαν στο έδαφος. Λίγο πιο πέρα από εμάς φαίνονταν μια συστάδα δέντρων. Πολύ μακριά στο βάθος του ορίζοντα φάνηκαν κάτι κόκκινα αστέρια.

«Φωτοβολίδες. Είναι για μας, μας ψάχνουν!» Είπε ο κύριος Δρόσος. «Είναι όμως πολύ μακριά μας. Ελπίζω το πρωί να έρθουν και προς τα εδώ! Λοιπόν παιδιά, πηγαίνετε και οι τέσσερες μέχρι τα δέντρα. Αφήστε τις ντροπές και βγάλτε τα βρεγμένα ρούχα σας, να μείνετε με τα βρακάκια. Απλώστε τα ρούχα στα δέντρα να στεγνώσουν και κάντε επιτόπου τροχάδην να ζεσταθείτε. Έχουμε ένα σορό προβλήματα μην έχουμε και κανένα πλευρίτη».

«Ποιος είναι αυτός ;» Ρώτησα την Έλλη που ήταν δίπλα μου.

«Ο πλευρίτης είναι αρρώστια, άνθρωπέ μου». Απάντησε αυτή με κάποια αγανάκτηση, λες και έπρεπε να το ξέρω.

Πήγαμε στα δέντρα, η Έλλη με την Δανάη κάθισαν στα πρώτα δέντρα και εγώ με τον Πανάγο πήγαμε πιο μακριά. Γδυθήκαμε, απλώσαμε τα ρούχα και αρχίσαμε το επιτόπιο τροχάδην. Στην αρχή κρυώναμε, ευτυχώς που ήταν καλοκαίρι και σύντομα συνήλθαμε. Ξαπλώσαμε στην άμμο, νομίζω ότι με πείρε ο ύπνος για λίγο.

Εντωμεταξύ, οι γονείς των παιδιών ήταν ανάστατοι, αλλά και όλη η πόλη είχε σοκαριστεί, όταν μαθεύτηκε ότι το αερόστατο με τέσσερα παιδιά και δυο συνοδούς, είχε παρασυρθεί από μπουρίνι. Οι γονείς των παιδιών, ήταν στην αστυνομία. Ζήτησαν βοήθεια και τώρα περίμεναν με αγωνία νέα. Κάθε φορά που κτύπαγε το τηλέφωνο του αστυνόμου, τον κοίταζαν με αγωνία και προσπαθούσαν από τα λεγόμενα του να μαντέψουν την είδηση. Η αστυνομία είχε αμέσως ειδοποιήσει την αεροπορία και το λιμεναρχείο. Όμως με αυτές τις δυνατές ριπές ανέμου δεν ήταν δυνατόν να απογειωθούν τα αεροπλάνα, αλλά ούτε οι βάρκες και τα καΐκια ήταν αδύνατο να αποπλεύσουν. Έπρεπε να περιμένουν λίγο να κοπάσει ο καιρός.

Όταν ο καιρός κόπασε, ένα αεροπλάνο και δυο ελικόπτερα πέταξαν, προς το μέρος που υπολόγιζαν ότι είχε παρασυρθεί το αερόστατο. Έριξαν φωτοβολίδες, φώτισαν με προβολείς την θάλασσα, αλλά δεν μπόρεσαν να εντοπίσουν το αερόστατο, έτσι βραδιάζοντας, γύρισαν άπρακτοι.

Τις πρωινές ώρες η αστυνομία πήρε σήμα από ένα καράβι που έπλεε στα ανοιχτά. Έλεγε ότι βρήκε στην θάλασσα το μπαλόني του αερόστατου. Όλοι πάγωσαν με αυτή την είδηση. Αυτό δεν ήταν καλό σημάδι, ήταν

ολοφάνερο ότι το αερόστατο είχε πέσει. Και η καμπίνα; Η καμπίνα είχε βουλιάξει; Οι ελπίδες αντί να αναπτερωθούν, λιγόστευαν.

Στο νησί δεν είχε αλλάξει τίποτα, για τους ναυαγούς. Όταν ξημέρωσε τα αγόρια ντυθήκαν, με τα ρούχα τους που είχαν στεγνώσει και πήγαμε κοντά στους συνοδούς μας.

«Καλος' τα παλικάρια». Είπε ο κύριος Δρόσος. «Μήπως διψά κάποιος; Ευτυχώς που είχα στο αερόστατο δυο-τρία αναψυκτικά. Αν διψά κάποιος πάρα πολύ, ας πιεί λίγο, αλλιώς να τα αφήσουμε για αργότερα, δεν ξέρουμε πότε θα μας βρουν».

«Για να είμαι ειλικρινής». Είπε ο κύριος Ανέστης. «Δεν ξέρω που είμαστε, υπολογίζω όμως, με βάση την ανατολή του ήλιου, ότι είμαστε στο ξερονήσι Κασσιόπη».

«Μα δεν υπάρχει στα ανοιχτά της πόλης μας κανένα νησί και μάλιστα με όνομα Κασσιόπη;» Διερωτήθηκε ο Πανάγος.

«Ναι. Ναι, δεν είναι κοντά. Ο αέρας ήταν πολύ δυνατός και μας ταξίδεψε μακριά. Τώρα θα πρέπει να κάνουμε κάτι για να μας βρουν». Είπε ο κύριος Ανέστης και συνέχισε. «Κόψτε όσο μπορείτε μεγαλύτερα κλαδιά από τα δέντρα και σχηματίστε με αυτά την λέξη ΕΔΩ πάνω στην ακτή. Τα γράμματα πρέπει να είναι τεράστια ώστε να διακρίνονται από τα αεροπλάνα».

Τρέξαμε στον δεντρώνα και αρχίσαμε να κόβουμε κλαδιά, τα αγόρια τα κόβαμε και τα κορίτσια τα μετέφεραν και τα τοποθετούσαν κατάλληλα. Οι συνοδοί μας, μετέφεραν την καμπίνα του αερόστατου κοντά στο ΕΔΩ και γύρο της τοποθέτησαν κλαδιά δέντρων, ώστε να μοιάζει με αστέρι από ψηλά.

Είχαμε αρχίσει να κουραζόμαστε, τα ρούχα μας είχαν βραχεί από τον ιδρώτα, διψούσαμε και πεινούσαμε, αλλά συνεχίζαμε το σπάσιμο κλαδιών και την μεταφορά τους.

Η ημέρα περνούσε αλλά τίποτα δεν φαίνονταν στον ορίζοντα, ούτε πλοίο, ούτε αεροπλάνο. Λίγο πριν χαθεί ο ήλιος είδαμε ένα καράβι πολύ μακριά, ανεμίσαμε τα ρούχα μας φωνάζοντας, αλλά ήταν αδύνατον να μας δουν από τόσο μεγάλη απόσταση. Σιγά-σιγά έπεσε η νύχτα. Αυτό το βράδυ τα παιδιά κοιμηθήκαμε μαζί. Πεινούσαμε πλέον σαν λύκοι, τα αναψυκτικά τα είχαμε πιεί, το στόμα μας είχε ξεραθεί. Τα πράγματα είχαν πάρει άσχημη τροπή.

Το ξημέρωμα, δεν είχαμε ακόμα ξυπνήσει όταν ακούστηκε ο βόμβος ενός αεροπλάνου που έρχονταν προς το μέρος μας.

Τρέξαμε όλοι στην ακτή και φωνάζαμε κουνώντας τα χέρια μας, οι σύνοδοί μας ανέμιζαν τα πουκάμισά τους. Όμως, το αεροπλάνο πέρασε ψηλά από πάνω μας και συνέχισε την πορεία του. Οι ελπίδες που γεννήθηκαν με το άκουσμά του αεροπλάνου που έρχονταν, διαψεύστηκαν.

Ο κύριος Ανέστης όμως είπε γεμάτος αυτοπεποίθηση : «Είμαι βέβαιος ότι μας είδαν, δεν μπορεί να μην είδαν το ΕΔΩ».

Σε λίγο το αεροπλάνο ξανακούστηκε ποιο δυνατά, είχε πάρει στροφή και επέστρεφε. Τώρα πέταγε ποιο χαμηλά. Πέρασε από πάνω μας και έφυγε.

Αρχίσαμε ξανά τις φωνές και το κούνημα χεριών και ρούχων.

Ο κύριος Ανέστης χτυπώντας παλαμάκια, φώναζε όλο χαρά : «Δεν σας το 'πα. Δεν σας το 'πα. Μα βρήκαν. Σωθήκαμε. Σωθήκαμε!!!»

Είχε δίκαιο, σε καμιά ώρα, φάνηκε ένα καΐκι. Αυτό ήταν, η περιπέτειά μας είχε τελειώσει. Τα παιδιά πιαστήκαμε χέρι-χέρι και χορεύαμε. Ξεχάστηκε και η πίνα και η δίψα. Ανεβήκαμε στο καΐκι και σύντομα ήμασταν στην αγκαλιά των γονιών μας.

Πέρασαν τα χρόνια, τώρα είμαστε φοιτητές. Όπου βλέπεις τον ένα, βλέπεις και τους άλλους τρεις. Έχουμε γίνει κολλητοί από τις ημέρες του αερόστατου.

Μας αντάμωσε ο φόβος και μας ένωσε η φιλία και η αγάπη.

Η αλοιφή του ερημίτη

Μια φορά και ένα καιρό, σε ένα μακρινό βασίλειο, βασιλιάς ήταν ο Δεινοκράτης, βασίλισσα η Εκάτη και πριγκίπισσα η Βιργινία. Ο βασιλιάς ήταν καλός και οι υπήκοοι τον αγαπούσαν, όμως τα χρόνια είχαν περάσει και είχε γεράσει, η πριγκίπισσα Βιργινία είχε γίνει μια όμορφη κοπέλα και έπρεπε, καθώς έλεγε ο πατέρας της, να παντρευτεί, ώστε ο άντρας της να γίνει βασιλιάς και έτσι να ξεκουραστεί ο βασιλιάς Δεινοκράτης.

Είχαν γίνει πολλοί χοροί, πάρτι, γιορτές και συγκεντρώσεις με σκοπό να βρεθεί ένα πριγκιπόπουλο, ένα βασιλόπουλο ή ένα αρχοντόπουλο κατάλληλο. Η Βιργινία όμως δεν το αποφάσιζε και για κάθε υποψήφιο εύρισκε και ένα μειονέκτημα. Ο βασιλιάς και η βασίλισσα είχαν απογοητευθεί.

Ένα πρωί καθώς άνοιξε το παράθυρό της, η πριγκίπισσα Βιργινία, βρήκε στο περβάζι του παραθύρου ένα κόκκινο τριαντάφυλλο. Η έκπληξή της ήταν μεγάλη, πως μπορεί να βρέθηκε εκεί το τριαντάφυλλο διερωτήθηκε ; Το παράθυρό της ήταν πολύ ψηλά στο παλάτι, μάλλον θα το έφερε ο αέρας σκέφτηκε. Έτσι δεν ασχολήθηκε άλλο με αυτό το θέμα.

Την άλλη ημέρα, ανοίγοντας το παράθυρο της, βρήκε ένα κατακόκκινο μπουμπούκι τριαντάφυλλου. Έσκυψε έξω από το παράθυρο και περίεργη κοίταξε προς τα κάτω, δεν φαινόταν τίποτα. Ούτε σκάλα, ούτε σκοινιά, ούτε κάτι άλλο που θα δικαιολογούσε το πως βρίσκονται τα τριαντάφυλλα στο παράθυρό της τόσο ψηλά.

Αυτό συνεχίστηκε για δυο-τρεις ημέρες ακόμα, οπότε αποφάσισε να ξενοχτίσει δίπλα στο παράθυρό της για να δει τι συμβαίνει. Σαν χάραξε η ημέρα, είδε με μεγάλη έκπληξη, ένα κοράκι να προσγειώνεται στο παράθυρό της και να αφήνει ένα τριαντάφυλλο που κρατούσε στο ράμφος του. Ε αυτό ήταν απίστευτο ! Ο κόρακας έφερε τριαντάφυλλα. Σε ποιόν να το πει και να το πιστέψει. Φώναξε την φιλενάδα της την Αιμιλία, που έμενε πάντα στο παλάτι και της διηγήθηκε τι είχε ανακαλύψει, εκείνη έμεινε με ανοιχτό το στόμα από την έκπληξη. Έπρεπε να ανακαλύψουν τι συνέβαινε, αλλά πως ;

Πέρασαν κάμποσες ημέρες ακόμα και τα τριαντάφυλλα συνεχίζονταν, αλλά η Βιργινία και η Αιμιλία δεν είχαν αποκαλύψει τίποτα.

Μια από αυτές τις ημέρες πληροφορήθηκαν ότι θα επισκέπτονταν το παλάτι ο πρίγκιπας Αλέξιος, από ένα κοντινό βασίλειο. Ο πρίγκιπας και η συνοδεία του ήταν ντυμένοι στα μαύρα, και στις ασπίδες τους ήταν ζωγραφισμένο ένα μαύρο κοράκι. Την ίδια ζωγραφιά είχαν και οι σημαίες της συνοδείας.

Η πριγκίπισσα Βιργινία και η Αιμιλία κοιτάχτηκαν παραξενεμένες και από τις δυο είχε περάσει η ίδια σκέψη, "λες να βρήκαν αυτόν που έστελνε τα τριαντάφυλλα;"

Εντωμεταξύ, ημέρες τώρα ο βασιλιάς ήταν άρρωστος, τα πόδια του δεν τον κρατούσαν, είχε μεγάλη αδυναμία στα πόδια γιατί δεν μπορούσε να σταθεί όρθιος, δεν τον πονούσε τίποτα και οι γιατροί του παλατιού δεν ήξεραν τι να συμπεράνουν. Έτσι τον πρίγκιπα Αλέξιο τον υποδέχτηκε ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Στο δωμάτιο ήταν η βασίλισσα Εκάτη, η πριγκίπισσα Αιμιλία, οι γιατροί και οι σύμβουλοι του βασιλιά.

Ο Αλέξιος ήταν ωραίος νέος και του πήγαινε πολύ η μαύρη στολή. Ενδιαφέρθηκε αμέσως για την υγεία του βασιλιά, όταν ενημερώθηκε σχετικά, είπε ότι θα ήθελε να επιτραπεί και στον δικό του γιατρό να εξετάσει τον βασιλιά. Ο βασιλιάς είπε ότι θα ήθελε να εξεταστεί.

Μέχρι να πάει ο απεσταλμένος του πρίγκιπα στο παλάτι του πατέρα του και να φέρει τον γιατρό, πέρασαν μερικές ημέρες. Αυτές τις ημέρες τα τριαντάφυλλα σταμάτησαν να έρχονται στο παράθυρο. Η πριγκίπισσα Βιργινίας είχε γνωριστεί καλύτερα με τον πρίγκιπα Αλέξιο και έτσι μια ημέρα που κάθονταν στον κήπο, του διηγήθηκε την ιστορία με το κοράκι.

Ο Αλέξιος ακούγοντας την ιστορία χαμογέλασε και ρώτησε : «Που είναι το πρόβλημα ; Μήπως δεν σου αρέσουν τα τριαντάφυλλα να στέλνω άλλο λουλούδι;»

«Ωστε εσύ ήσουν, καλά το υποψιάστηκα! Και γιατί τώρα δεν στέλνεις;» Ρώτησε η Βιργινία.

«Περίμενα αυτή την ερώτηση!» Είπε ο πρίγκιπας και καθώς έλεγε αυτά, της προσέφερε ένα τριαντάφυλλο που έκρυβε κάτω από την μνέρτα του και συνέχισε : «Τώρα θα τα φέρνω εγώ και όχι το κοράκι».

Ο γιατρός του Αλέξιου ήρθε και εξέτασε τον Βασιλιά Δεινοκράτη. Τον κοίταξε από δω, τον πάτησε από εκεί, ρώτησε το ένα, ρώτησε το άλλο και στο τέλος είπε : «Τέτοια αρρώστια είχε η γιαγιά του πρίγκιπά Αλέξιου, από τότε έχουν περάσει πολλά χρόνια. Ήμουν τότε νέος γιατρός και την θεραπεύσαμε με την "Αλοιφή του ερημίτη"»

«Τι αλοιφή είναι αυτή; Ποιος την φτιάχνει; Να πάω να την φέρω εγώ!» Είπε ο πρίγκιπας Αλέξιος.

«Στην έρημο Γκόμπι υπάρχει ένας τεράστιος βράχος. Στον βράχο αυτό υπάρχει ψηλά μια σπηλιά. Μέσα σε αυτή την σπηλιά ζει ένας ερημίτης. Αυτός ξέρει το μυστικό της συνταγής. Αλλά είναι πολύ επικίνδυνο να φτάσεις μέχρι την σπηλιά. Από ότι μαθαίνω ο ερημίτης έχει γεράσει πάρα πολύ και δεν κατεβαίνει πλέον από την σπηλιά. Αρκετοί προσπάθησαν να ανέβουν στην σπηλιά, αλλά κανένας δεν τα κατάφερε».

Ο πρίγκιπας, αμέσως πείρε την συνοδεία του και ξεκίνησαν για την έρημο Γκόμπι. Στην έρημο την ημέρα η ζεστή είναι ανυπόφορη, αλλά και το κρύο το βράδυ είναι έντονο, οι ανεμοθύελλες είναι συνεχείς και δυσκολεύουν ακόμα και την αναπνοή του ταξιδιώτη. Τα άλογα δυσκολεύονται να περπατήσουν, γιατί τα πόδια τους βουλιάζουν στην άμμο. Τέλος πάντων με χίλιες δυσκολίες, μετά από δυο ημέρες ο πρίγκιπας Αλέξιος και η συνοδεία του έφθασαν στον τεράστιο βράχο. Η σπηλιά του ερημίτη ήταν πολύ ψηλά στον βράχο και δεν φαίνονταν τρόπος να φθάσει κάποιος εκεί.

Σκέφτονταν να φτιάξουν μια σκάλα, αλλά που να βρουν ξύλα μέσα στην έρημο; Έκαναν τον γύρο του τεράστιου βράχου ψάχνοντας για μονοπάτι. Βρήκαν ένα μονοπάτι, που με δυσκολία θα το ανέβαινε ένα αγριοκάτσικο.

«Θα ανεβώ εγώ!» Είπε ο πρίγκιπας με αυτοπεποίθηση. Έβγαλε σπαθιά, ασπίδα, καπέλο και ότι άλλο δεν του ήταν απαραίτητο και πήρε δυο στιλέτα. Αρχισε να ανεβαίνει το μονοπάτι και σε κάθε βήμα που έκανε, έβαζε και ένα στιλέτο σε κάποια σχισμή του βράχου για να βοηθείται. Κάνα δυο φορές γλίστρησαν τα πόδια του, αλλά ευτυχώς κρατήθηκε από τα στιλέτα και έτσι δεν έπεσε στον γκρεμό. Οι βράχοι που πατούσε πότε-πότε ξεκολλούσαν και κινδύνευε να πέσει. Κάποια στιγμή έφθασε στην σπηλιά. Μέσα στην σπηλιά ήταν ένας αδύνατος γέροντας με μακριά άσπρα μαλλιά και γένια, ήταν απεριποίητος και φορούσε σχισμένα ρούχα.

«Ήρθες για την αλοιφή του βασιλιάς;» Ρώτησε ο ερημίτης.

«Πως ξέρεις γέροντα, γιατί ήρθα; Και πως στην ηλικία σου ανεβοκατεβαίνεις αυτό το μονοπάτι; Κόντησε να σκοτωθώ δυο φορές!» Ανταπάντησε ο πρίγκιπας Αλέξιος.

«Τα μαθαίνω όλα. Ξέρω ότι γίνετε. Γνωρίζω να διαβάζω το παρών». Είπε ο ερημίτης και συνέχισε. «Το μονοπάτι, δεν το κατεβαίνω εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Την λίγη τροφή που χρειάζομαι, την φέρνει ένας αετός. Αυτός μου φέρνει και Ινδικές καρύδες και έτσι έχω και νερό να πιάω. Το πρόβλημα τώρα για σένα πρίγκιπά μου είναι ότι θα πρέπει να κατέβης από το βράχο και να μου φέρεις τα υλικά που χρειάζομαι για την αλοιφή».

«Αυτό είναι εύκολο». Είπε ο Αλέξιος και βγαίνοντας από την σπηλιά φώναξε στους συντρόφους του : «Αφήστε τον κόρακα να έρθει εδώ».

Ο κόρακας του πρίγκιπα Αλέξιου ήρθε στην σπηλιά. Ο Αλέξιος είχε γράψει σε ένα χαρτί τι υλικά ήθελε ο γέροντας, έδωσε το σημείωμα στο πόδι του κόρακα και τον ξανάστειλε στους συνοδούς του.

Περίμενε τέσσερες ημέρες στην σπηλιά μέχρι να εμφανιστεί ξανά ο κόρακας, κουβαλώντας τα υλικά για την αλοιφή. Αυτές τις ημέρες, για φαγητό υπήρχε μόνο μια Ινδική καρύδα, έπινε το υγρό της και έφαγε την εσωτερική σάρκα της.

Όταν ο ερημίτης έφτιαξε την αλοιφή, την έβαλε σε ένα μπουκαλάκι και την έδωσε στον πρίγκιπα λέγοντάς του : «Πρόσεξε, η μαγική συνταγή για την αλοιφή λέει ότι δεν μπορώ να φτιάξω άλλη συνταγή αν δεν περάσει ένας χρόνος. Έτσι αν σου πέσει και σπάσει το μπουκάλι, δεν υπάρχει θεραπεία για τον βασιλιά».

Ο πρίγκιπας Αλέξιος κατέβηκε το επικίνδυνο μονοπάτι με την βοήθεια των στιλέτων με χίλιες δυσκολίες, έβαλε σε μια σακούλα άμμο και μέσα στην άμμο το μπουκάλι, έτσι ήταν βέβαιο ότι θα το προστάτευαν.

Στο παλάτι περίμεναν με αγωνία κάθε ημέρα, να δουν τον πρίγκιπα να επιστρέφει.

Είχαν περάσει δέκα ημέρες και δεν είχαν κανένα νέο του. Το μυαλό όλων πήγαινε στο κακό και η ανησυχία όσο πέρναγε οι ημέρες μεγάλωνε. Η πριγκίπισσα Βιργινία με την φίλη της Αιμιλία, όλη την ημέρα ήταν στο παράθυρό, κοιτώντας στο βάθος του ορίζοντα, περιμένοντας τον Αλέξιο να φανεί.

Ταυτόχρονα ο πρίγκιπας Αλέξιος με την συνοδεία του αντιμετώπιζαν προβλήματα στην έρημο. Τα άλογα είχαν κουραστεί και μάλιστα ένα ψόφησε από την κακουχία. Έτσι αναγκάστηκαν, να κατέβουν από τα άλογα και να περπατούν δίπλα τους, από πάνω ο ήλιος έκαιγε και από κάτω η άμμος ζεματούσε. Ήταν μεγάλη η ταλαιπωρία και η κούραση, μάλλον σέρνονταν, παρά περπατούσαν.

Για καλή τους τύχη βρήκαν μια όαση. Το πηγάδι της όασης ήταν πολύ βαθύ αλλά ευτυχώς είχε λίγο νερό, που ξεδίψασε αυτούς και τα άλογα. Η όαση είχε χουρμαδιές και οι κοκοφοίνικες που παραγάγουν τις Ινδικές καρύδες, οι οδοιπόροι ξεκουράστηκαν στην σκιά τους και αποφάσισαν να παραμείνουν εκεί το βράδυ, για να ξεκουραστούν και νωρίς το πρωί την άλλη ημέρα, να συνεχίσουν το δρόμο της επιστροφής.

Την άλλη ημέρα σιγά-σιγά βγήκαν από την έρημο και συνέχισαν το δρόμο τους για το παλάτι του βασιλιά Δεινοκράτης. Όταν κοντόφταναν, ο πρίγκιπας Αλέξιος έβαλε στο ράμφος του κόρακα ένα τριαντάφυλλο

και τον άφησε ελεύθερο. Το πουλί πέταξε μακριά και πήγε και σταμάτησε στο παράθυρο της πριγκίπισσας. Η χαρά της Βιργινία δεν περιγράφεται, όταν είδε ότι το κοράκι έφερε το τριαντάφυλλο του πρίγκιπα.

Έτρεξε στο κρεβάτι του πατέρα της και του είπε τα ευχάριστα νέα, ότι ο πρίγκιπας επιστρέφει σε λίγες ώρες. Ο βασιλιάς την ρώτησε έκπληκτος, πως έμαθε το ευχάριστο νέο, αφού ο πρίγκιπας είναι ακόμα τόσο μακριά. Τότε η πριγκίπισσα Βιργινία του διηγήθηκε την ιστορία με το κοράκι και τα τριαντάφυλλα.

«Είναι καλό παιδί και δείχνει να έχει και ηγετικές ικανότητες». Είπε ο βασιλιάς και συνέχισε : «Μου έκανε μεγάλη εντύπωση ότι προθυμοποιήθηκε να πάει στην έρημο να φέρει την αλοιφή. Πολύ θα ήθελα να γίνει γαμπρός μου».

Η πριγκίπισσα Βιργινία δεν είπε τίποτα, αλλά έσκυψε το κεφάλι χαμογελώντας.

Σαν έφτασε ο πρίγκιπας με την συνοδεία του, οι γιατροί πήραν την αλοιφή και άρχισαν την θεραπεία. Ο βασιλιάς δεν άργησε να γίνει καλά.

Ο γάμος και η στέψη του νέου βασιλιά Αλέξιου και της νέας βασίλισσας Βιργινίας, έγιναν την ίδια ημέρα. Ακολούθησε τρικούβερτο γλέντι, στο οποίο συμμετείχαν όλοι οι κάτοικοι του βασιλείου. Από την ημέρα του γάμου και μετά, στη σημαία του βασιλείου είναι ζωγραφισμένο ένα μαύρο κοράκι.

Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα.

Ο λόφος των ελαφιών

Σε ένα μικρό βουνό, κατάφυτο με πεύκα, ολόγυρα είχε τοποθετηθεί μεγάλος και ψηλός φράχτης, ώστε να μην μπορούν να μπουν μέσα λαθροθήρες κυνηγοί, σκυλιά και άγρια ζώα, όπως, λύκοι, τσακάλια, αρκούδες, αγριογούρουνα κλπ.

Σε αυτό το βουνό υπάρχουν ελάφια, είναι ένας τεράστιο χώρος στον οποίο μπορούσαν να ζουν ανέμελα.

Δεν ξέρω πως και πότε έγινε η αρχή, αλλά το βουνό αυτό πλέον κανένας δεν το λέει βουνό, όλοι το ονομάζουν 'λόφο των ελαφιών'.

Τα ελάφια ζουν 12-20 χρόνια, είναι έξυπνα ζώα, αθώα, άκακα, πολύ δειλά, με αλάνθαστο ένστικτο κινδύνου που λειτουργεί προστατευτικά, έχουν καλή ακοή, όσφρηση, όραση, τέλειες σωματικές αναλογίες, φυσική χάρη και αιθέρια εμφάνιση. Αιχμαλωτίζουν το βλέμμα με την ξεχωριστή ομορφιά τους. Τρέχουν με μεγάλη ταχύτητα, κάνουν αξιοθαύμαστους ελιγμούς και πηδήματα που φτάνουν τα οκτώ μέτρα. Το κεφάλι του αρσενικού στολίζεται και με δυο όμορφα κέρατα.

Τα ελάφια είναι τα αγαπημένα ζώα του Αί-Βασίλη που σέρνουν το έλκηθρό του. Τα αρχαία χρόνια τα θεωρούσαν ιερά ζώα και ήταν το σύμβολο της θεάς Άρτεμης, της θεάς του κυνηγιού.

Στους πρόποδες του λόφου είναι η είσοδο, εκεί υπάρχει ένα μικρό σπιτάκι στο οποίο κατοικεί ο κυρ-Διονύσης ο φύλακας, που κάθε ημέρα ανεβαίνει με το τζιπάκι του ψηλά στον λόφο όπου είναι, η ποτίστρα και η ταϊστρα των ελαφιών.

Η ποτίστρα πρέπει να έχει πάντα καθαρό νερό. Στην ταϊστρα βάζει φαγητό μόνον τον χειμώνα και μόνον τις ημέρες που το χιόνι έχει σκεπάσει τα πάντα.

Τα ελάφια έχουν συνηθίσει την παρουσία του κυρ-Διονύσης και πολλές φορές έρχονται κοντά του. Πρώτη έρχεται οι ομάδα των θηλυκών, μαζί με τα μικρά τους. Οι ελαφίνες είναι στοργικές μητέρες και προστατεύουν τα μικρά τους με αυτοθυσία. Αν ένα ελαφάκι πάθει κάτι, η μαμά του στεναχωριέται και τρέχουν δάκρυα από τα μάτια της.

Αρχηγός της ομάδας των θηλυκών, είναι πάντα η πιο ηλικιωμένη, δεν έρχεται όμως ποτέ κοντά στον κυρ-Διονύση, κάθετα παράμερα και παρακολουθεί, κάθε κίνηση, είναι προστατευτική προς την αγέλη των θηλυκών ελαφιών και δεν εμπιστεύεται κανέναν.

Ανάμεσα στα ελάφια είναι και ένας μικρό αρσενικό ελαφάκι που έχει γεννηθεί τον περσινό Μάιο και αυτή την άνοιξη έχουν άρχισαν να φυτρώνουν τα κέρατα του. Φέτος που μπαίνει στο δεύτερο χρόνο της ζωής του θα δημιουργηθούν δυο όμορφα κέρατα, σε κάθε άκρη του κεφαλιού του. Ο κυρ-Διονύσης, έχει ιδιαίτερη συμπάθεια σε αυτό το ελαφάκι, του έδωσε μάλιστα και όνομα, το φωνάζει 'μωρουδέλι'.

Όταν τον βλέπει το ελαφάκι, έρχεται κοντά του, έχει μάθει να τρώει από το χέρι του, γι' αυτό ο κυρ-Διονύσης έχει πάντα λίγα ξερά φασόλια να του δώσει. Τα ξερά φασόλια είναι ο καλύτερος 'μεζές' για τα ελάφια.

Η αγέλη των αρσενικών ελαφιών, τριγυρνά ανέμελα εδώ και εκεί, σπάνια ενδιαφέρετε για την παρουσία του κυρ-Διονύση. Τα αρσενικά ασχολούνται με το να προκαλεί το ένα το άλλο, σε μονομαχία με τα κέρατα τους. Κάνουν σκληρές αναμετρήσεις που πολλές φορές καταλήγουν στο να σκοτωθεί ο ένας μονομάχος.

Μια φορά μάλιστα δυο ελάφια μονομαχώντας, έμπλεξαν τα κέρατά τους και δεν μπορούσαν να ξεκολλήσουν, ο κυρ-Διονύσης κάλεσε τους κτηνίατρους να τα ξεχωρίσουν. Τελικά αυτοί αναγκάστηκαν να κόψουν τα κέρατα του ενός ελαφιού.

Κέρατα έχουν μόνο τα αρσενικά ελάφια και δεν είναι μόνιμα. Τα κέρατα έχουν διακλαδώσεις, οι οποίες φανερώνουν τα χρόνια του ελαφιού, κάθε διακλάδωση και ένας χρόνος.

Από τον Μάρτιο έως τον Μάιο, ανάλογα με την ηλικία, τα αρσενικά ελάφια ρίχνουν τα κέρατά τους και μετά από δυο-τρεις εβδομάδες φυτρώνουν νέα. Τα κέρατα όταν φυτρώνουν είναι τρυφερά, μαλακά, εύκαμπτα και καλύπτονται από ένα βελούδινο στρώμα, μέχρι τον Σεπτέμβριο έχουν δημιουργηθεί όλες οι διακλαδώσεις, οπότε αρχίζουν να σκληραίνουν και στο τέλος γίνονται πάρα πολύ σκληρά. Τα ελάφια τρίβουν τα κέρατά τους στα δέντρα για να φύγει το βελούδινο στρώμα.

Πολύ άνθρωποι μαζεύουν τα πεσμένα κέρατα και κατασκευάζουν, κουμπιά, θήκες, σκελετούς γυαλιών, λαβές μαχαιριών και σπαθιών, καρέκλες, πολυελαίους, σκαλιστά κομμοτεχνήματα κλπ. Στη Ρωσία τα κέρατα αλέθονται και γίνονται αλοιφή για τη θεραπεία των πληγών.

Τα ελάφια στον λόφο τους ζούσαν ζωή χαρισάμενη. Μια ημέρα, ήταν αρχές Ιουλίου, ένας γεωργός κάτω στον κάμπο, έβαλε φωτιά σε ένα πολύ μεγάλο χωράφι, για να κάψει την καλαμιά που είχε απομείνει μετά το θέρισμα του σιταριού του. Όμως παρέβλεψε την ένταση του αέρα που φυσούσα, πίστεψε ότι μπορούσε να ανάψει φωτιά ακίνδυνα. Η φωτιά όμως επεκτάθηκε με το φύσημα του ανέμου σε όλο το χωράφι, ο γεωργός προσπάθησε με το τρακτέρ του να σβήσει την φωτιά πατώντας επάνω της, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να πάρουν φωτιά τα λάστιχα και να καεί το τρακτέρ, η φωτιά ήταν αδύνατο να τιθασευτεί πια.

Δυστυχώς η φωτιά επεκτάθηκε και σε διπλανά χωράφια που είχαν καλλιέργειες με θερισμένα σιτηρά, ελιές, πορτοκαλιές και αμπέλια. Ο αέρας δυνάμωσε και η φωτιά επεκτάθηκε ακόμα περισσότερο. Έφθασε στους πρόποδες του λόφου των ελαφιών.

Ο κυρ-Διονύσης όταν αντιλήφθηκε ότι η φωτιά επεκτείνεται, ειδοποίησε την Πυροσβεστική υπηρεσία. Όμως μέχρι να έρθουν τα πυροσβεστικά αυτοκίνητα από την κοντινή πόλη, η φωτιά είχε φουντώσει για καλά.

Τα πρώτα δέντρα του λόφου των ελαφιών, κοντά στον φράχτη, είχαν αρχίσει να φλέγονται, η φωτιά από το ένα δένδρο επεκτείνονταν γρήγορα στο άλλο. Τα κουκουνάρια από τα πεύκα, έσκαζαν σαν βόμβες και εκτοξεύονταν σε μεγάλη απόσταση, με συνέπεια να δημιουργούνται συνέχεια νέες εστίες φωτιάς. Τα χωράφια γύρο από τον λόφο είχαν πάρει όλα φωτιά και μετέδιδαν την πυρκαγιά στον λόφο, από κάθε κατεύθυνση.

Τα πυροσβεστικά αυτοκίνητα έριχναν νερό αλλά δεν επαρκούσε για να ελεγχτεί η κατάσταση. Ο αρχιπυροσβέστης ειδοποίησε την αεροπορία να σταλούν

πυροσβεστικά αεροπλάνα, γιατί κινδύνευαν τα ελάφια. Ο Δασάρχης έδωσε εντολή σε μια μπουλντόζα να γκρεμίσει τόπους-τόπους τον φράχτη, ώστε όποια ελάφια έφταναν μέχρι τον γκρεμισμένο φράχτη, να μπορέσουν να βρουν διέξοδο στον κάμπο.

Τα ελάφια, από ένστικτο είχαν μαζευτεί όλα στην ποτίστρα, ο καπνός ήταν έντονος, δυσκόλευε την ορατότητα και την αναπνοή τους, τα αρσενικά γυρόφερναν ανήσυχα μη μπορώντας να κάνουν κάτι. Η ζέστη από το δάσος που φλέγονταν ήταν πολύ μεγάλη.

Κάποια ελάφια από την δυσφορία που τους προκαλούσε ο καπνός και η ζέστη, όρμισαν μέσα στην φωτιά, ψάχνοντας για διέξοδο σε ασφαλέστερο σημείο. Σε λίγο και τα υπόλοιπα ελάφια έκαναν το ίδιο.

Τα αποτελέσματα ήταν απελπιστικά. Τα περισσότερα χάθηκαν μέσα στις φλόγες. Λίγα ελάφια που είχαν την τύχη και κατάφεραν να διασχίσουν τις φλόγες, έφτασαν σε ασφαλές μέρος. Όμως, άλλα είχαν πληγές καθώς δεν έβλεπαν που έτρεχαν από τους καπνούς και έπεφταν πάνω σε φλεγόμενα δέντρα, κάποια είχαν αναπνευστικά προβλήματα, άλλων είχαν καεί τα τρυφερά κέρατά και το δέρμα τους, ορισμένα είχαν προβλήματα στα πόδια καθώς δεν έβλεπαν από τους καπνούς και πάτησαν πάνω στα αναμμένα κάρβουνα.

Μέσα σε αυτή την γενική στεναχώρια, τα μάτια του κυρ-Διονύσης, άστραψαν από χαρά και ένα αχνό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του, όταν είδε ανάμεσα στα ελάφια που γλύτωσαν το 'μωρουδέλι'.

Ανάμεσα στα ελάφια που γλύτωσαν ήταν και ο αρχηγός όλων των ελαφιών, που σαν βρέθηκε σε ασφαλές μέρος κοιτάζοντας προς τον λόφο και διαπιστώνοντας την καταστροφή, ρέκαζε. Ήταν μια τραχιά και ισχυρή κραυγή απελπισίας, πόνου και λύπης, ήταν σίγουρα και ένα παραπονεμένο ερώτημα προς τους ανθρώπους ΓΙΑΤΙ;

Οι κτηνίατροι πυροβόλησαν, τα διασωθέντα ελάφια, με υπνωτικές ενέσεις και έτσι μπόρεσαν να τα μεταφέρουν στο κτηνιατρείο όπου τους έδωσαν τις πρώτες βοήθειες και στην συνέχεια συστηματικά και για μεγάλο χρονικό διάστημα τα θεράπευσαν.

Εντωμεταξύ, στον λόφο των ελαφιών, τα κουφάρια των άτυχων ελαφιών θάφτηκαν, ο φράχτης επισκευάστηκε, κατασκευάστηκε αντιπυρική ζώνη και τα παιδιά των σχολείων της πόλης ανέλαβαν να πηγαίνουν κάθε Κυριακή για να βοηθούν στην αναδάσωση του λόφου. Τα καμένα δέντρα δεν τα έκοψαν, άλλα τα έφυσαν να στέκονται όρθια σαν μάρτυρες της καταστροφικής ανθρώπινης αδιαφορίας.

Κάποια στιγμή έφτασε και η ημέρα που οι κτηνίατροι μετέφεραν τα θεραπευμένα ελάφια ξανά στον λόφο τους, για να αρχίσουν μια νέα περίοδο της ζωής τους. Τα ζώακια όταν ελευθερώθηκαν στον λόφο, άλλο διστακτικά και άλλο τρέχοντας, ξανοίχτηκαν στον χώρο.

Ο μικρούλης, το 'μωρουδέλι', κοντοστάθηκε, κοίταξε αριστερά δεξιά και όταν τον είδε τον κυρ-Διονύση έτρεξε κοντά. Ήταν μια συγκινητική στιγμή, ο κυρ-Διονύσης έβαλε το χέρι του στην τσέπη και έβγαλε λίγα ξερά φασόλια. Το 'μωρουδέλι' πριν φάει τα σποράκια έγλυψε το χέρι του κυρ-Διονύση, ήταν σαν να του έλεγε 'καλώς σε βρήκα'.

Ο Ντουβουρνάς

Μια φορά και ένα καιρό, τα πολύ παλιά χρόνια, στην άκρη του χωριού, υπήρχε ένα κιόσκι με δυο πέτρινες βρύσες, η μια δίπλα στην άλλη, με πηγαίο γάργαρο νερό. Το κιόσκι το σκέπαζαν τεράστιες καρυδιές.

Οι γέροντες και οι γριές του χωριού, έλεγαν ότι στις βρύσες αυτές, αργά το βράδυ, έρχονταν τα ξωτικά, να πλύνουν τα ρούχα τους και να χορέψουν τον μαγικό χορό τους, που τρέλαινε τους ανθρώπους. Έλεγαν ότι κάποιος που τόλμησε και παρακολούθησε τον χορό τους, μαγεύτηκε και έχασε την λαλιά του, για να μην διηγηθεί ποτέ τι είδε.

Στο χωριό τότε ζούσαν και δυο παιδιά, φίλοι κολλητοί, ο Ηλίας Παπαδοκωσταντινόπουλος και ο Ηλίας Ντουβουρνάς. Στο χωριό για να ξεχωρίζουν τον ένα Ηλία από τον άλλο, φώναζαν τον Ηλία Ντουβουρνά με το επώνυμό του. Είχε επικρατήσει τόσο αυτό το όνομα, που και οι δικοί του τον αποκαλούσαν Ντουβουρνά.

Ήταν καλά παιδιά, αλλά ζωηροί, ανήσυχοι και πρώτοι στα παιχνίδια.

Κάποια καλοκαιριάτικη ημέρα, μια ομάδα παιδιών έπαιζε στην πλατεία. Στην ανάπαυλα των παιχνιδιών κάθισαν κάτω από τον τεράστιο πλάτανο και κουβέντιαζαν τα δικά τους, ώσπου η κουβέντα ήρθε στα ζωτικά, που όπως έλεγαν, έρχονταν στις κρήνες κάθε βράδυ.

«Εγώ δεν πάω ούτε την ημέρα, στο κιόσκι». Είπε ένα παιδί.

«Τι φοβητσιάρης είσαι συ. Την ημέρα δεν υπάρχουν ζωτικά». Ανταπάντησε ένα άλλο παιδί.

«Είχα πάει μια φορά». Άρχισε να διηγείται ένα τρίτο παιδί. «Το γαϊδουράκι μας να το ποτίσω και δεν ήπια. Εγώ το πήγαινα προς τις κρήνες και αυτό έφευγε ούτε μια στάλα νερό δεν ήπια».

«Εγώ θα πάω τώρα». Φώναξε η Ηλίας. «Ποιος είναι άντρας να έρθει μαζί μου»

Ξεκίνησαν για το κιόσκι όλοι, άλλοι διστακτικά και άλλοι με παλικαρίσιο βάδισμα, τελευταίο πήγαινε το παιδί που δεν είχε πάει ποτέ εκεί. Πρώτοι και καλύτεροι, ο Ηλίας και ο Ντουβουρνάς.

Σαν έφτασαν εκεί, ο Ντουβουρνάς σε μια επίδειξη παλληκαριάς πήγε στην μια κρήνη και ήπια νερό, το παιδί που δεν είχε τολμήσει να έρθει ποτέ στις κρήνες γούρλωσε τα μάτια του, περίμενε από στιγμή σε στιγμή, να γίνει κάτι μαγικό.

Τα άλλα παιδιά, λες και ήταν ειδικοί επί των ζωτικών, περιεργάζονταν τον χώρο χωρίς να λένε τίποτε, κοίταζαν τις κρήνες, τον καταπότη, τις πλύστρες που είχαν γίνει για το πλύσιμο των ρούχων, αλλά καμιά νοικοκυρά δεν τις χρησιμοποίησε ποτέ.

«Εγώ θα έρθω και το βράδυ». Είπε ο Ντουβουρνάς με αυτοπεποίθηση. «Όποιος έχει κουράγιο να έρθει μαζί μου, θα τον περιμένω στην πλατεία».

Κανένας δεν απάντησε στην πρόσκληση, ούτε ο Ηλίας. Έφυγαν από το κιόσκι επιστρέφοντας στην πλατεία. Περπατούσαν ανόρεχτα, αμίλητοι και σκεπτικοί.

Σαν έφτασαν στην πλατεία ο Ντουβουρνάς επανέλαβε : «Εγώ θα πάω το βράδυ, θα περιμένω εδώ. Μην φοβάστε, έχετε δει ποτέ κανέναν μαγεμένο; Μόνο λόγια! Όλο λόγια!»

Το βράδυ όταν όλοι στο σπίτι κοιμήθηκαν, ο Ντουβουρνάς σηκώθηκε σιγά-σιγά, ντύθηκε και με χίλιες προφυλάξεις μην ακουστεί και βγήκε από το σπίτι. Φτάνοντας στην πλατεία, δεν υπήρχε ψυχή, κάθισε στο παγκάκι περιμένοντας να φανεί κάποιο παιδί. Σε λίγο, μέσα από το σκοτάδι εμφανίστηκε ο φίλος του ο Ηλίας. Κάθισε δίπλα του στο παγκάκι χωρίς να πει κουβέντα.

Πέρασε κάμποση ώρα, ο Ηλίας, ξαφνικά είπε εκφράζοντας την αγωνία του : «Πάμε. Τι τώρα, τι αργότερα».

Προχώρησαν προς το κιόσκι με τις κρήνες, με βήματα αργόσυρτα και διστακτικά. Απόλυτη ησυχία επικρατούσε, άκουγαν μόνο το θόρυβο που έκαναν τα βήματά τους πάνω στον χωματόδρομο. Σκοτάδι παντού. Η καρδιά τους χτυπούσε ακανόνιστα.

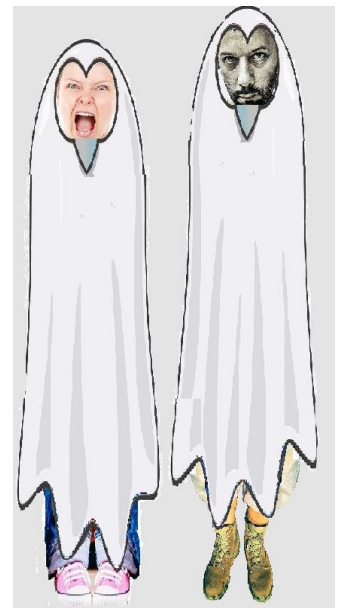
«Σήμερα βρήκε να μην έχει φεγγάρι». Παραπονέθηκε ο Ντουβουρνάς.

Έφτασαν κοντά στο κιόσκι. Σταμάτησαν και παρατηρούσαν, απόλυτη ησυχία, 'δεν κουνιόνταν φύλο'. Ένα αναπάντεχο κράξιμο μιας κουκουβάγιας τους 'έκοψε το αίμα' από την τρομάρα, αλλά γρήγορα ξαναβρήκαν την ψυχραιμία τους. Τα μάτια τους ήταν καρφωμένα στο κιόσκι.

Προχώρησαν λίγο ακόμα, δεν φαίνονταν τίποτα, ο μόνος θόρυβος που ακούγονταν ήταν ο ήχος του νερού που έτρεχε από τις κρήνες. Καμιά κίνηση, κανένα ζωτικό, τίποτα. Περίμεναν ακόμη λίγο, ο χρόνος τους φαίνονταν ότι δεν προχωρούσε, για μια στιγμή κοιτάχτηκαν και ο Ηλίας έκανε την χαρακτηριστική κίνηση με το κεφάλι, σαν να έλεγε : "Πάμε να φύγουμε".

Εκείνη ακριβώς την στιγμή, ακούστηκε κάποιος θόρυβος, ήταν σαν βήματα πάνω σε χώμα και ξερά φίλα. Και οι δύο κάρφωσαν το βλέμμα τους προς την κατεύθυνση που ακούστηκε ο θόρυβος, ο φόβος τους κυρίευσε. Σκέψεις πέρασαν σαν αστραπή από το μυαλό τους. Τι ήταν αυτό; Βήματα; Έρχονται τα ζωτικά; Περπατούν τα ζωτικά; Τώρα τι θα γίνει με μας; Θα μας κοπεί η μιλιά;

Ο Ηλίας, έκανε μερικά βήματα πίσω και κοντοστάθηκε, ο Ντουβουρνάς έμεινε ακίνητος. Ο θόρυβος των βημάτων ξανακούστηκε. Κάτι φάνηκε πίσω από το κιόσκι, ήταν μια ή δυο σκιές που κινούνταν, δεν φαίνονταν καθαρά. Ναι, ναι δυο ήταν οι σκιές, ψηλές και ασπροφορεμένες, από πάνω μέχρι κάτω καλύπτονταν από ένα άσπρο φόρεμα, ούτε χέρια διακρίνονταν, ούτε κεφάλι.

«Ντουβουρνά, πάμε να φύγουμε». Είπε με τρεμάμενη φωνή ο Ηλίας, κάνοντας δυο-τρία βήματα προς τα πίσω. «Πάμε να φύγουμε, Ντουβουρνά».

«Κάτσε εδώ, μην φοβάσαι. Κάτσε».

Οι σκιάς προχώρησαν, τώρα φαίνονταν πιο καθαρά, σχεδόν έφτασαν στο κιόσκι. Ένα από τα ζωτικά ακούστηκε να λέει : «Άμπρα, κατάμπρα. Ντουγουλού, ντουγουλού. Μαύρα κοράκια. Μαύρες νυχτερίδες. Ήρθε η ώρα του μουγκού».

Ο Ντουβουρνάς έσκυψε, έπιασε μια πέτρα και την πέταξε με δύναμη προς τα ζωτικά.

«Ωχ». Ακούστηκε από την πλευρά των ζωτικών.

«Μην ξαναπετάξεις, πέτρα θα σε μαγέψω να γίνεις βάτραχος!» Απειλήσε το ζωτικό.

Στο άκουσμα αυτών, ο Ηλίας έκανε μερικά βήματα πίσω, σταμάτησε, όταν διαπίστωσε ότι δεν τον ακολουθούσε ο Ντουβουρνάς και του φώναξε με αγωνία : «Έλα, έλα Ντουβουρνά, τι κάνεις τρελάθηκες;»

«Ηλία, έλα πίσω. Έλα να τους αρχίσουμε με τις πέτρες». Και καθώς τελείωσε την φράση του, έσκυψε πήρε μια πέτρα και την πέταξε στα ζωτικά.

«Σταμάτα Ντουβουρνά, θα έρθω αυτού και θα σου δώσω τις πέτρες να τις φας!» Είπε απειλητικά και εκνευρισμένα το ζωτικό.

Μετά από αυτά ο Ηλίας ξεθάρρεψε και πλησίασε ξανά.

«Δεν σου έλεγα Ηλία, ότι δεν υπάρχουν ζωτικά. Ποιο είστε, θα ξαναρχίσω τις πέτρες». Απειλήσε ο Ντουβουρνάς, σκύβοντας και παίρνοντας μια πέτρα.

«Ελάτε ρε παιδιά, ένα αστείο κάναμε». Είπαν τα 'ζωτικά' και άρχισαν να έρχονται προς το μέρος τους, βγάζοντας τα λευκά σεντόνια με τα οποία είχαν σκεπαστεί.

«Αστείο ήταν αυτό. Κόντεψε να πεθάνω από τον φόβο μου. Για να μην πω και τίποτε άλλο». Είπε ο Ηλίας εκνευρισμένος και αγανακτισμένος.

«Μην μου πεις ότι λέρωσες το παντελόνι σου;» Είπε ένα 'ζωτικό'

«Αφήστε τις χαζομάρες, η καρδιά μου χτυπά σαν ταμπούρλο ακόμα. Δεν είναι αστεία αυτά». Διαμαρτυρήθηκε ο Ηλίας.

Τα 'ζωτικά' είχαν φτάσει κοντά στα παιδιά και τους αναγνώρισαν. Ήταν δυο φοιτητές που έμεναν στην πέρα γειτονιά.

«Πως βρεθήκατε εδώ, που ξέρατε ότι θα έρθουμε εδώ;» Ρώτησε ο Ντουβουρνάς.

«Το απόγευμα, καθόμασταν κάτω από τις καρυδιές και σας ακούσαμε. Είπαμε ας κάνουμε ένα αστεϊάκι στους νεαρούς». Είπε ο ένας φοιτητής. «Πάντως Ντουβουρνά, δεν το περίμενα, το λέει η καρδιά σου, είσαι παλικάρι!»

«Πάντως, δεν είναι αστεία αυτά. Ο Ηλίας τα χρειάστηκε». Είπε ο Ντουβουρνάς με δυσαρέσκεια.

Την άλλη ημέρα τα νυχτερινά μαθεύτηκαν σε όλο το χωριό. Ο πατέρας του Ντουβουρνά έμαθε τα γεγονότα στο καφενείο. Στην αρχή ένιωσε περήφανος με όσα λέγονταν για τον γιό του. Όμως όταν αναλογίστηκε, σε πόσους κινδύνους μπήκαν για ψευτοπαλικαρισμούς μικρά παιδιά. Και αν δεν ήταν όλα αστεία και συνέβαινε κάτι άλλο; Ποιος θα τους προστάτευε; Πως και γιατί τόλμησαν μια τέτοια ανυπακομή. Βγήκαν από το σπίτι, μικρά παιδιά νυχτιάτικα, χωρίς να ρωτήσουν κανέναν. Χωρίς να ενημερώσουν κανένα. Αυτό ήταν απαράδεκτο, αυτό δεν ήταν παλληκαριά ήταν αποκοτιά. Θα έπρεπε να κουβεντιάσει μαζί τους, να τους προβληματίσει και να τους συνετίσει. Θα έπρεπε βεβαίως και να τιμωρηθούν οι νεαροί για περίσκεψη και παραδειγματισμό.

Μετά τα γεγονότα και σιγά σιγά με το πέρασμα του χρόνου, οι κρήνες, το κιόσκι και η γύρο περιοχή πήραν το όνομα "Ντουβουρνάς".

Τα καλλιστεία

Μια φορά και ένα καιρό, ο βασιλιάς των ζώων, το λιοντάρι, αποφάσισε να διοργανώσει, για πρώτη φορά καλλιστεία ζώων.

Στην επιτροπή των καλλιστείων πρόεδρος βεβαίως, ήταν το λιοντάρι και μέλη, η αλεπού, η οποία μάλιστα είχε τραυματιστεί σε ένα από τα μπροστινά πόδια της και η σοφή κουκουβάγια, που ήταν ειδική στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές.

Το λιοντάρι έστειλε σε όλες τις φωλιές, τους στάβλους, τα κοτέτσια, στις στρούγκες, στις αυλές, στα χωράφια και τις αποθήκες, στις πόλεις και τα χωριά, τον σκύλο για να ανακοινώσει στα ζώακια. ότι :

- ✓ Θα γίνονταν πρώτη φορά στον κόσμο, καλλιστεία για ζώα.
- ✓ Ήταν καλεσμένοι όλοι.
- ✓ Όποιο ζώακι ήθελε θα μπορούσε να είναι υποψήφιο στον διαγωνισμό.
- ✓ Στην εκδήλωση θα υπάρχει κομπανία μουσικών και ακροβατών, θα προσφερθούν μεζέδες, ξηροί καρποί, σπόροι, φαγητά και αναψυκτικά.

Τελικά υποψήφιοι ήταν το παγώνι, η τίγρης, ο λαγός, το καγκουρό, ο κόκορας, το ελάφι και η αγελάδα.

Έτσι σαν ήρθε η ημέρα των καλλιστειών, τα ζώακια μαζεύτηκαν στο μεγάλο πλάτωμα του δάσους.

Ο μεγάλος σταθμός της τηλεόρασης, έστειλε το κουνάβι και τον βάτραχο. Αυτοί θα έβγαζαν φωτογραφίες, θα τραβούσαν βίντεο και θα έπαιρναν συνεντεύξεις. Οι σταθμοί τηλεοράσεων και τα ραδιόφωνα, ενδιαφέρονταν πάρα πολύ για αυτά τα καλλιστεία, μιας και θα γίνονταν για πρώτη φορά. Τα νέα της ημέρας θα μεταδίδονταν σε όλο τον κόσμο

Η κομπανία των μουσικών είχε εγκατασταθεί από νωρίς στην εξέδρα και έπαιζε τραγούδια της εποχής. Οι μουσικοί θα έπαιζαν σε όλη την διάρκεια των εκδηλώσεων, όποιος ήθελε θα

μπορούσε και να χορέψει. Στην κομπανία ήταν, στην κιθάρα η γάτα, στο ακορντεόν το σπουργίτι και τραγουδιστής το γαϊδουράκι.

Ήταν μια ομάδα μουσικών που γοήτευε με την μελωδικότητα και την καλλιφωνία της.

Τα ζώακια άρχισαν να μαζεύονται στο πλάτωμα και σε λίγο φάνηκε ο πρώτος υποψήφιος που δεν ήταν άλλος από τον λαγό, πάντα γρήγορος και βιαστικός, ήταν πολύ κομπάζ ντυμένος, φορούσε πουκάμισο και παντελόνι με κόκκινες τιράντες. Μετά ήρθε το παγώνι, που το συνόδευε ο κόκορας. Το ελάφι ήρθε με την αγελάδα. Η τίγρης που είχε έρθει από την Αφρική, συναντήθηκε στο αεροδρόμιο με το καγκουρό, που μόλις είχε φτάσει από την Αυστραλία και έτσι ήρθαν στην συγκέντρωση παρέα.

Το κουνάβι και ο βάτραχος έτρεχαν από υποψήφιο, σε υποψήφιο και έπαιρναν συνεντεύξεις και δηλώσεις.

Η μουσική έπαιζε και μερικά ζώακια μπήκαν στον χορό.

Χόρευαν πάρα πολλά ζευγάρια, έγιναν όμως και μερικά μικροατυχήματα. Καθώς χόρευε ο ποντικός με την σκαντζοχοίρινα, ταγκό, σε μια φιγούρα δεν πρόσεξε και καρφώθηκε από τις βελόνες της. Η στρουθοκάμηλος χόρευε με τον λύκο, δεν πρόσεξε, όπως την είχε αγκαλιά και τον πάτησε με την ποδάρα της. Ο λύκος αναγκάστηκε να βγάλει το παπούτσι του, γιατί πρήστηκε το πόδι του.

Ήταν και μερικοί που ξεχώρισαν. Πρώτοι και καλύτεροι ήταν οι πιγκουίνοι, χόρευαν ένα χασαποσέρβικο. Ήταν εντυπωσιακοί, είχαν συγχρονισμό, παράστημα και χάρη, όλοι διερωτήθηκαν πως έμαθαν τον χορό αυτόν, που εδώ που τα λέμε είναι και δύσκολος, στον νότιο πόλο που κατοικούν, όπου το χιόνι και ο πάγος δεν λιώνουν ποτέ.

Μετά στον χορό μπήκε ο πίθηκος, που χόρευε μπρεικ ντανς, τον θαύμασαν όλοι, για τις απίστευτες φιγούρες που

έκανε. Ανάμεσα στα ζευγάρια που ξεχώρισαν για την ευλυγισία, και την τσαχπινιά τους, ήταν ο ελέφαντας και ο ρινόκερος. Χόρευαν ροκ εντ ντρολ, όση ώρα χόρευαν, η γη σειόταν, τα ποτήρια από τα τραπέζια έπεφταν, τα πιάτα χοροπηδούσαν και δυο μικρά από τον φόβο τους έβαλαν τα κλάματα.

Πριν να αρχίσει ο διαγωνισμός, ο ιπποπόταμος, το άλογο, η κατσίκια, η κότα και το μικρό κλωσόπουλο, παρουσίασαν ένα επικίνδυνο ακροβατικό. Το ένα ζώακι ήταν πάνω στο άλλο και στηρίζονταν μόνο με τα δυο πόδια.

Όταν τελείωσε το ακροβατικό, το λιοντάρι φώναξε τους διαγωνιζόμενους, να ανέβουν στην εξέδρα, να τους βλέπουν όλους μαζί, τα ζώακια και η επιτροπή. Να παρουσιάσουν τους εαυτούς τους και μετά η επιτροπή θα βγάλει αποτέλεσμα. Ήρθαν οι επτά διαγωνιζόμενοι, όλοι τους χαμογελούσαν αλλά ήταν φανερό ότι είχαν αγωνία, για το τι θα πει η επιτροπή.

Τα ζώακια από κάτω φώναζαν, το καθένα την προτίμησή του. Τα πουλιά φώναζαν, άλλα για το παγώνι και άλλα για τον κόκορα. Τα ζώακια της ζούγκλας ζητωκραύγαζαν, για την τίγρη και το καγκουρό. Το ελάφι το υποστήριζαν τα ζώα του δάσους. Για την αγελάδα και τον λαγό, υποστηρικτές ήταν τα ζώα του κάμπου, των χωριών, τα μυρμηγκία, οι πεταλούδες και όλα τα ζουζούνια.

Μέσα σε αυτόν τον πανζουρλισμό, το παγώνι, γεμάτο εγωισμό και υπερηφάνεια είπε, ότι είναι βασιλικό πουλί και ότι δεν υπάρχει στον κόσμο κανένας κήπος παλατιού που να μην έχει παγώνια. Τα φτερά της ουράς του στολίζουν καπέλα και βάζα.

Η τίγρης υπερηφανεύτηκε για το δέρμα της, είναι το ομορφότερο στον κόσμο, με ρίγες και βούλες καφετί και κίτρινες. Τελειώνοντας βρυχήθηκε και αντιλάλησε η κραυγή της, σε όλο το βουνό.

Ο λαγός είπε, ότι είναι ο δρομέας των βουνών, είναι γλυκούλης και πολλοί άνθρωποι θα ήθελαν να τον έχουν στην αγκαλιά τους, να τον χαϊδεύουν.

Το καγκουρό έδειξε τα δυο μεγάλα πόδια του και είπε ότι είναι παγκόσμιος πρωταθλητής στο μήκος καθώς μπορεί να πηδήσει μέχρι και 10 μέτρα, αλλά και στο ύψος, γιατί εύκολα πηδά πάνω από 3 μέτρα ψηλά.

Ο κόκορας είπε, ότι είναι το καλύτερο ρολόι του κόσμου. Το ελάφι διερωτήθηκε αν υπάρχει άλλο ζώακι τόσο ήμερο, καλόβουλο και αγαπητό σε όλους. Τελυταία μίλησε η αγελάδα και ρώτησε όλους: «Αν δεν ήμουν εγώ, πως θα μεγάλωναν τα παιδιά σε όλη την γη ; Από το δικό μου γάλα πίνουν και γίνονται δυνατά!»

Τα ζώακια από κάτω συνέχισαν να φωνάζουν, την προτίμησή του.

Το λιοντάρι, η αλεπού και η κουκουβάγια, έφυγαν από την συγκέντρωση και πήγαν πιο πέρα για να αποφασίσουν για την βράβευση.

Το λιοντάρι είπε : «Νομίζω, ότι η τίγρης πρέπει να βραβευθεί. Πραγματικά, δέρμα σαν το δικό της δεν έχει κανένα άλλο ζώακι! Ούτε της ζέβρας δεν είναι τόσο όμορφο».

«Μα τι λες ;» Είπε εκνευρισμένα η κουκουβάγια. «Υπάρχει κάτι πιο εντυπωσιακό, από την ουρά του παγωνιού; Για να μην πω και για τα φτερά του κόκορα, που είναι στολίδι σε κάθε κοτέτσι!»

«Αμα το πάμε έτσι, εγώ υποστηρίζω, το ελάφι και τον λαγό». Αντιπρότεινε η αλεπού,

Το λιοντάρι παρέμεινε για λίγο σκεπτικό και μετά είπε στην κουκουβάγια : «Για κοιτάξε κουκουβάγια τον υπολογιστή και πες μας, πόσοι υποστηρίζουν τον κάθε υποψήφιο;»

«Λιοντάρι. Ο υπολογιστής λέει, ότι τα περισσότερα ζώακια στον κόσμο, είναι αυτά που έχουν φτερά. Όμως ακόμα περισσότερα είναι τα μυρμηγκία, οι πεταλούδες και τα ζουζούνια, που υποστηρίζουν την αγελάδα».

«Το σωστό και δίκαιο είναι, να βραβευτεί ο καλύτερος. Αλλά ποιος;» Διερωτήθηκε το λιοντάρι και συνέχισε χαϊδεύοντας τα γένια του. «Για πέσμας, την λύση "Σοφή κουκουβάγια"!»

Η κουκουβάγια κοιτάξε το λιοντάρι αγανακτισμένη και είπε : «Λιοντάρι εσύ φταις. Τι τα ήθελες τα καλλιστεία.. Θα βραβευτεί ένας, οι άλλοι θα στεναχωρηθούν και οι υποστηρικτές τους θα δυσαρεστηθούν. Και έτσι οι περισσότεροι θα φύγουν παραπονεμένοι».

«Από πού βγαίνει ότι πρέπει να βραβευτεί ένας;» Ρώτησε με αινιγματικό χαμόγελο η αλεπού.

«Τι θέλεις να πεις αλεπού;» Ρώτησε γεμάτο απορία το λιοντάρι.

«Λιοντάρι μου, είπες ότι θα κάνεις καλλιστεία. Πουθενά δεν είπε ο σκύλος ότι θα βραβευτεί μόνον ένας. Εγώ προτείνω να βραβευτούν όλοι!!!»

«Στα καλλιστεία, πάντα βγαίνει κάποιος νικητής».

«Όχι, βγαίνει Σταρ, Μις, Γιάνκ κλπ, βγαίνουν πολλοί νικητές. Εγώ προτείνω να βραβευτούν όλοι!!!!». Επέμενε η αλεπού.

«Πες μας παμπόνηρη αλεπού τι ακριβώς προτείνεις». Είπε το λιοντάρι.

Η αλεπού είπε στο λιοντάρι και την κουκουβάγια την γνώμη της και μετά από λίγο είχαν συμφωνήσει και ανακοίνωσαν το αποτέλεσμα των καλλιστείων.

Μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων, όλοι έμειναν ευχαριστημένοι και ξέσπασαν σε χειροκροτήματα. Η κομπανία των μουσικών ξανάρχισε να παίζει τα μελωδικά τραγούδια της που ακούγονταν σε όλο το πλάτωμα. Ο χορός και η διασκέδαση συνεχίστηκε μέχρι αργά το βράδυ. Ήταν μια αξέχαστη ημέρα.

Για τα παραμύθια έχει γίνει κατοχύρωση πνευματικών δικαιωμάτων. Διατίθενται δωρεάν και μόνον στην ηλεκτρονική τους μορφή.

Απαγορεύεται η καθ' οιονδήποτε τρόπο εκμετάλλευσή τους, χωρίς την γραπτή συναίνεση του δημιουργού τους.

Δημιουργός των παραμυθιών : Νίκος Γεωργουσόπουλος / email : geolosnick@gmail.com